Constantin GORNEA

Pățaniile unui naghise

povestiri umoristice

EX PONTO

CONSTANTIN GORNEA

PĂŢANIILE UNUI NAGHISE

- povestiri umoristice -

ISBN: 973-8227-69-0
EDITURA EX PONTO
Constanţa – 2001

Fiicei mele, Diana, cu multă dragoste

CUVÂNT ÎNAINTE

Ce este un NAGHISE?

În linii mari, este un om aproape obişnuit. Cel puţin, „pe-afară” nu se deosebeşte cu nimic de semenii săi. Dar prin „’năuntru”??!! – un mare mister care iese la iveală când nici nu te aştepţi, sub formă hazlie, ciudată, prostuţă, enervantă, poznaşă, toate la un loc, într-un amalgam de stări imposibil de imitat, care, în cel mai fericit caz, te lasă mut, asta dacă scapi şi nu te face praf.

Acest NAGHISE este în primul rând un NAiv. Uşor de păcălit, de glumit pe seama lui, deşi, la fel de uşor te poţi păcăţi în „confruntarea” cu el, deoarece naivitatea nu şi-o trădează în privire, ci şi-o descoperă după ce deja „te-ai fript” şi ai fost, la rândul tău, fraierit. În cazul acesta, nu vei mai dori să ai de-a face cu un astfel de specimen, deşi, lucru sigur, nu vei scăpa atât de uşor, pentru că el nu va înceta să te exaspereze, chiar şi doar prin prezenţa lui, fiind de fel foarte perseverent în a scoate oamenii din sărite, deşi face asta fără nici o răutate sau intenţie, ci numai prin felul lui de-a fi... special.

NAGHISE este şi un mare GHInionist. Chiar dacă mai are uneori şi câte un dram de noroc, totuşi, ghinionul este în aerul pe care îl respiră. Chiar şi în cele mai simple şi aparent mai favorabile situaţii, acest personaj face ce face şi o dă în bară. Dintre toţi cei implicaţi într-o acţiune oarecare, caimacul ghinionului îi aparţine lui, iar ceilalţi, vor fi din ce în ce mai puţin afectaţi, pe măsură ce sunt mai departe de el.

Dar deşi i se poate întâmpla să câştige la LOTO premiul secolului exact în ziua în care o cometă ar lovi Pământul, lui nu-i pasă. Nu se consideră un oropsit de soartă, ci găseşte întotdeauna resurse pentru a o lua de la început, considerând orice insucces, o mică şi neînsemnată piedică în calea deplinei sale reuşite viitoare care, din păcate, se tot amână mereu.

Şi mai este acest NAGHISE un SEmidoct. A auzit despre foarte multe lucruri trecute, prezente şi chiar neîntâmplate, dar le amestecă în aşa hal încât, tandemul imaginaţie – realitate a creat în mintea lui un univers special, plin de informaţii ciudate, distorsionate, în care piramidele egiptene sunt în Mexic, Napoleon s-a luptat cu Rasputin la Maraton, iar alinierea planetelor se va realiza odată cu militarizarea cosmosului, moment în care, un şef mai mare va lua comanda şi va face ordine pe acolo.

Totuşi, această stare de confuzie generalizată îi este de mare ajutor, protejându-l în faţa devastatorului stress cotidian. Vă simţiţi epuizat? Păcat! El nu este afectat, deoarece, într-o minte de naghise totul este posibil. Şi dacă acolo se poate întâmpla orice, înseamnă că realitatea nu mai contează.

Dar nu numai atât înseamnă naghise. El are şi o nestăpânită dorinţă de afirmare, mai ales în faţa şefilor, este, în general, o prezenţă plăcută dacă nu te bazezi pe el, iar într-un colectiv închegat, el este cel care amuză şi enervează pe toată lumea.

Să nu spună cineva că acest personaj nu există în realitate! Poate că se găseşte greu în stare pură, dar aşa, mai diluat, s-ar putea să se afle în fiecare dintre noi. Şi ar fi greşit să nu ne asumăm această faţetă, pentru că a fi naghise nu este un lucru rău, aşa cum nu este rău să-ţi trăieşti viaţa cu optimism şi plăcere, să-ţi accepţi semenii cu slăbiciunile lor, pentru că şi ei te acceptă cu ale tale.

Nu vă grăbiţi să credeţi că acum ştiţi totul despre acest naghise! Probabil că nu îi veţi descifra toate tainele până nu veţi avea de-a face cu el. De aceea este bine să îl identificaţi mai întâi aici, înainte de a vă găsi el, undeva... prin viaţă!...

Autorul

ÎN TREN

Dintre toate mijloacele de transport, cel mai mult îmi place să merg cu trenul.

Cunosc fel de fel de fraieri pe planeta asta care preferă avionul, vaporul, maşina, bicicleta, cămila şi mai ştiu eu ce, dar nimic nu se compară cu trenul. Pe lângă plăcerea drumului în legănarea vagoanelor, diversitatea peisajelor străbătute şi multe alte avantaje, acesta este, de departe, şi cel mai sigur mijloc de transport, pentru că: nu se prăbuşeşte, nu se scufundă, nu se buşeşte de copacii de pe marginea căilor de comunicaţii, nu face pană de cauciuc, nu cere de mâncare. Şi, din câte îmi dau seama, este şi cel mai impunător mijloc de locomoţie terestru; nimeni nu are curajul să se ciocnească cu el, fără să iasă foarte „jumulit" din această... dispută.

Mi-a spus cineva că trenul are dezavantajul că poate deraia de pe şine. Ei şi?! Deraiază pe pământ, doar nu se duce-n altă parte! Şi nici nu-ţi pare rău de el că a deraiat, pentru că nu-i al tău. În caz de accident, cobori din vagon, aştepţi autobuzele aduse de SNCFR, îţi continui drumul şi ceri şi despăgubiri pentru sperietură. Iar dacă nu te-ai speriat, aranjezi cu un alt pasager să te sperie el, ca să ai, totuşi, o moacă bulversată atunci când mergi să reclami. Cum o dai, cum s-o-ntâmpla, ieşi în câştig.

Dar cel mai mare câştig legat de călătoria cu trenul este că-ţi faci prieteni, cunoşti oameni influenţi, afli fel de fel de lucruri noi, dar numai cu condiţia să fii foarte sociabil, deschis sufleteşte, vorbăreţ, amabil cu tovarăşii de compartiment.

Tocmai acest lucru îl urmăresc eu acum, urcat fiind în rapidul Bucureşti – Constanţa, să-mi fac nişte relaţii avantajoase, pentru că nu ştie omul când are nevoie de o cunoştinţă sus-pusă pentru rezolvarea cine ştie cărei probleme. Nu va trebui decât să apelez la cineva întâlnit în tren, într-o zi de vară, care mă poate ajuta, şi sigur o va face dacă va crede despre mine că sunt un om de toată isprava, amabil, serios şi de cuvânt, în acelaşi timp.

Să-mi găsesc mai întâi compartimentul şi apoi voi trece la investigaţii amănunţite referitoare la funcţiile, averile şi rudele călătorilor care mă vor însoţi, cât şi posibilităţile concrete de a ne ajuta reciproc. Bineînţeles că eu le voi da despre mine numai date false.

Am întrebat un controlor de bilete unde este vagonul numărul şapte şi am luat-o în direcţie opusă celei arătate de el, pentru că toată lumea ştie că aceşti angajaţi ai CFR-ului sunt duşmanii călătorilor şi le vor numai răul. Păi câţi nu m-au amendat pe mine până acum!? Şii... pe degeaba! Sau pe motive scornite de ei: că de ce nu-mi

găsesc biletul, că de ce nu l-am arătat la timp, adică ieri, când era valabil şi alte asemenea pretexte devenite metode de a-şi face planul la amenzi pe pielea mea.

Am ajuns la locomotivă şi tot nu mi-am găsit vagonul. Ştiam eu că mă păcăleşte „naşul" – mi-a arătat direcţia bună, convins fiind că o voi lua în sens invers. Ar merita să stric ceva pe la locomotiva asta, dacă tot m-a trimis la ea, dar... treacă de la mine; bietul „animal" nu are nici o vină. Controlorii sunt vinovaţi şi le-o voi plăti eu pentru această farsă atunci când îmi vor cere biletul.

O iau în sens invers şi fac o nouă îmbrânceală cu călătorii de pe holurile vagoanelor cărora le mai reproşez din când în când:

- Măi, puturoşilor, de ce nu aţi venit mai repede la gară ca să prindeţi locuri? Acum staţi ca popândăii pe culoare ca să mă-ncurcaţi pe mine. Sau o faceţi intenţionat?

Nu-mi răspunde nici unul. Cred şi eu! Dacă n-ai luat loc, poate nici bilet, te faci mic şi nu superi pe nimeni. Asta-i regula trenului – când se agită „naşii", prima dată îi dau jos pe cei de pe holuri. Cel puţin cu mine aşa au făcut.

În sfârşit ajung şi la locul meu.

Vreau să fiu foarte politicos încă de la început, ca să fac o impresie cât mai bună şi, eventual, să fiu luat drept intelectual. În felul acesta îmi vor cădea mai uşor în plasă cei cu relaţii.

Deschid uşa. Compartimentul este deja plin. Păi cum aşa?! Eu unde mai stau?! Întreb indignat:

- Aici este vagonul şapte, locul douăzeci şi trei?

Mi se răspunde afirmativ. Pe locul cu pricina stă un tinerel care se ridică acum puţin jenat, bâiguind nişte scuze.

- Măi, derbedeule, îl reped eu luându-l de-o ureche, aşa te-au învăţat la şcoală? Să ocupi locurile oamenilor civilizaţi? Mai este cineva fără loc?... Nu vă e ruşine, măgarilor!? Ieşiţi afară imediat! Mergeţi la controlor şi spuneţi-i că am zis eu să vă dea jos la prima staţie dacă nu vă vedeţi de treabă!

S-au mai ridicat doi şi au ieşit toţi trei cu coada-ntre picioare. Profit de situaţie şi ocup două locuri cu ajutorul bagajelor pe care le am.

Mă fac comod şi încep să-mi studiez viitorii adversari de dialog.

Pe aceeaşi bancă cu mine mai stau două persoane: un bărbat şi o femeie. Nu cred că sunt împreună, pentru că nu vorbesc unul cu altul şi au preocupări total diferite.

Bărbatul citeşte o carte. Este mai în vârstă, dar are, totuşi, un aspect select, mai ales că este îmbrăcat cu un costum gri-petrol de producţie italiană; sau germană? Parcă nemţii foloseau această culoare la agenţii lor GESTAPO. Oricum, are un aer de profesor universitar, sau director de mare întreprindere, sau poate-i un mare mafiot. Oricum, e om de vază. O fi cumva spion german infiltrat în acest compartiment pentru a scoate de la noi informaţii preţioase? Să fiu prudent cu el.

Femeia este şi ea între două vârste: încă frumoasă, cu un aer blând. Poartă un costum uşor din mătase naturală, foarte elegant. Croşetează ceva migălos şi

indescifrabil, cu nişte andrele lungi, din sârmă oţelită. Are în poală o cutie de carton din care ţipă disperaţi nişte puişori de găină.

Pe bancheta din faţă stau două fete şi un băiat. Sunt de vârste apropiate, cam... studenţi ar părea, deşi, după preocupările lor îmi dau seama că nu le arde deloc de şcoală: fetele dezleagă integrame şi nici nu visează de facultate, iar băiatul e un bleg fără pereche – mai mult ca sigur a rămas restanţier, pentru că învaţă de zor dintr-un caiet plin de mâzgăleli din care nici el nu mai înţelege ce-a scris.

Una dintre fete este foarte frumoasă; puţin cam grasă şi cu părul spălăcit. Cealaltă este şi mai frumoasă – înaltă, suplă, brunetă, ochi albaştri şi cu tenul măsliniu. Aştept cu nerăbdare să vorbească, pentru a-mi da seama dacă este de-a noastră sau nu. Îmi pierd răbdarea şi o întreb:

- Domnişoară, sunteţi cumva arăboaică? Da, dumneavoastră, creola.

- Nu, nu sunt.

- Păcat! Mă interesa şi pe mine o relaţie ceva... Vreau să ajung în Israel.

- ???

- De ce vă miraţi? Îmi place foarte mult să călătoresc şi să leg prietenii cu oameni serioşi cu care să mă pot ajuta reciproc avantajos. De exemplu, dumneavoastră cu ce mă puteţi ajuta?

- Cu nimic.

- Păi nu-i bine aşa. Nimic daţi, nimic primiţi. Trebuie să ne ajutăm între noi. Nu sunteţi studentă?

- Da.

- Şi nu o duceţi greu cu şcoala?

- Nu.

- Eeiii, sunteţi culmea!! Nu înţelegeţi că eu sunt de profesie intelectual şi vă pot face viaţa mai uşoară în facultate, prin intermediul relaţiilor mele?

- Nu simt nevoia.

Fetiţa asta mă scoate din sărite cu încăpăţânarea ei. L-a luat pe „nu" în braţe şi-mi încurcă mie planurile. Dar să-mi păstrez totuşi calmul şi amabilitatea. Cred că este momentul să trec la o relaţie mai apropiată şi mai directă, aşa cum le place tinerilor. Mă adresez celeilalte fete:

- Dar tu, spălăcit-o, n-ai nevoie de nimic?

- Doar de absenţa dumitale, îmi răspunde ea încruntându-se.

Ce dificili mai sunt şi tinerii de azi! Nu le intri în voie nici cu cuvinte de alint. Cu greu găseşti calea spre sufletele lor. Mai încerc o dată:

- Nu te încrunta că faci riduri! Parcă te văd la optzeci de ani, plină de cute, că nu se mai uită nimeni la tine. Te pot ajuta la dezlegarea integramei.

- Mă descurc şi singură.

- Da, dar băiatul nu se prea descurcă, după cum văd eu. Câte examene a picat, de învaţă, săracul, până şi în tren?

- Nu a picat nici unul. Ba chiar face parte din grupul celor mai deştepţi studenţi din facultate. Are şi numeroase pasiuni. De exemplu, acum este preocupat de descifrarea hieroglifelor de pe mormântul faraonului Ramses al...

- A murit „Faraonul”??!! Bietul de el! De fapt, era bătrân încă de pe timpul când am făcut eu liceul. L-am avut profesor de Istorie. Îl porecleam „Faraonul” pentru că... nu mai ştiu de ce, dar oricum avea o moacă veştejită, ca de momâie.

- Poate de mumie...

- Adică ştii tu mai bine decât mine care l-am avut profesor!?

Brusc au început să râdă cu toţii, semn că mă pricep de minune să port o discuţie elevată şi să creez în acelaşi timp o atmosferă de bună dispoziţie. Acesta-i secretul conversaţiilor mele: educaţie selectă, instruire de înalt nivel şi atractivitate irezistibilă.

Am atras-o până şi pe doamna cu puii. Râde ca o apucată. Parcă-ncepe să mă enerveze. Este momentul să o abordez cu mult tact şi eleganţă – cerinţe cheie pentru vârsta ei:

- Ce naiba râdeţi aşa?! De când a plecat trenul n-aţi scos un sunet, şi-acum nu vă mai puteţi opri. De ce v-aţi adus aminte?

Ciudat. I-a pierit râsul şi a băgat din nou nasul în andrele. Trebuie să o determin să poarte un dialog cu mine, de aceea o atac în punctul ei sensibil:

- De ce chinuiţi amărâţii ăştia de pui în aşa hal?

Se uită foarte mirată la mine şi-mi răspunde puţin cam ofensată, semn că ţine foarte mult la puii ei ceea ce nu poate fi decât în avantajul meu, în sensul că o voi impresiona în mod foarte plăcut, arătându-mi grija faţă de micuţele lighioane:

- Dar nu îi chinui în nici un fel. La ce vă referiţi?

- Păi nu-i auziţi cum zbiară ca nişte cretini? Se sufocă de căldură în cutia asta. Ia uitaţi-vă cum stau toţi cu urechile blegi de-atâta zăpuşeală.

- Hai, domnule, fiţi serios! Ştie oricine că puii nu au urechi.

- Eiii, bravo!! Da’ cu ce aud, mă rog?

- Vreau să spun că nu au pavilioane exterioare...

- Le au prin interior, că altfel nici cloşca nu i-ar mai chema ca proasta. Dar să le lăsăm urechile în pace! Lucru sigur, le este foarte cald. Trebuie să găurim cutia în câteva locuri ca să se facă puţină ventilaţie.

- Da, dar cum să facem?..

- Vă ajut eu. N-am spus, de când am intrat în compartiment, că trebuie să ne ajutăm între noi? Daţi-mi o andrea!

Până să zică ea ceva, i-am şi luat-o. Acum ţipă că i se deşiră ochii, dar o liniştesc spunându-i că şi-aşa nu pricepe nimeni ce lucrează acolo.

Iau andreaua şi o înfig cu hotărâre într-o latură a cutiei, insistând până când iese cu vârful în partea cealaltă.

- Gata, doamnă, o aerisire am făcut-o. Urmează a doua.

Mă opresc puţin ca să văd de ce tot ţipă puii ăştia în aşa hal. Tare sperioşi mai sunt! Privesc în cutie. Opaaa!! Hai că aşa proşti nici c-am mai văzut! Trei dintre ei au făcut pe grozavii, nu s-au dat la o parte şi acum stau blegiţi, înşiraţi pe andrea, ca la frigăruie. După cum arată de rău, cred că imprudenţa asta a lor o să-i coste viaţa.

Ce să fac acum cu doamna? Oare s-o supăra că i-au murit câţiva puişori? Vrea să privească în cutie, dar îi anulez curiozitatea cu multă diplomaţie:

- Fiţi, doamnă, atentă la lucrul dumneavoastră, că vi se deşiră naibii, dacă vă uitaţi aiurea!

Pe moment am păcălit-o, dar pe viitor trebuie să găsesc o modalitate de a da vina pe cineva. Mai fac câteva orificii, de data asta evitându-i cu măiestrie pe micuţii neatenţi, după care îi înapoiez andreaua.

Ca să-i distrag atenţia, o întreb ceva care mă interesează în cel mai înalt grad:

- Doamnă, sunteţi bogată?

- Nu. Nu chiar. Am un trai decent. Dar de ce mă întrebaţi?

- Aşa, de curios. Dar cu ce vă ocupaţi?

- Sunt secretară. Dar dumneavoastră?

- Eeeii, n-am ce vă face! Eu sunt intelectual.

- Cred că glumiţi.

- Nu glumesc. Acum vorbesc foarte serios: aveţi, cumva, rude bogate?

- ... Nu cred că am...

- Nu credeţi sau nu vreţi să spuneţi?

- Nu, nu am.

- Dar vreo moştenire ceva, urmează să primiţi?

- Nici pomeneală!

- Păi atunci de ce mă mai ţineţi de vorbă degeaba?! Eu v-am ajutat cu promptitudine, sinceritate şi dezinteres, iar dumneavoastră nu vă puteţi revanşa în nici un fel. Vedeţi că v-au murit deja nişte pui.

Se uită repede în cutie şi mare îi este mirarea când îi vede pe cei trei, tăvăliţi pe jos. Îi ia în mâini şi şi îi tot întoarce pe-o parte şi pe alta. După cum se uită la mine cu reproş, îmi dau seama că trebuie să găsesc rapid o explicaţie plauzibilă.

Îmi spune pe un ton supărat:

- Ce mi-aţi făcut, domnule? Chiar aşa?!

- Ce v-am făcut?

- Mi-aţi omorât puii cu andreaua.

- Doamnă, dar eu nici nu m-am atins de ei. Ia să cercetăm mai bine! Priviţi-l pe cocoşelul acela care umblă ţanţoş printre ei! Ia uitaţi-vă ce figură de hitleris are! Mai mult ca sigur că el este criminalul. L-am văzut eu când îi ciupea pe cei trei, dar nu mi-am închipuit că va merge chiar atât de departe.

- Hai, lăsaţi-vă de poveşti! Totul s-a întâmplat după ce aţi venit dumneavoastră.

- Cred că erau ei certaţi mai demult, şi-acum au avut răfuiala finală...

- Bine, bine, aşa să fie. Hai să încheiem discuţia!

S-a supărat şi şi-a reluat împletitul. Toţi ceilalţi se uită la mine ca şi cum l-aş fi omorât pe Papa de la Roma. Chiar şi domnul acela mafiot mă priveşte nedumerit. Trebuie să profit de nedumerirea lui şi să-l abordez ca pe o ultimă speranţă de a-mi face o relaţie avantajoasă. Încep cu o scuză care are drept scop reabilitarea mea morală în faţa lui şi a celorlalţi din compartiment:

- Vedeţi, domnule, cum sunt învinuit pe nedrept? Eu înţeleg că doamna este afectată, dar nu-i vina mea. Cred că l-aţi văzut şi dumneavoastră pe cocoşelul acela hitlerist care...

- Nu l-am văzut, îmi răspunde el glacial. În schimb, te-am văzut pe dumneata cum i-ai omorât cu andreaua.

Cum de nu mi-am dat seama şi am putut să fac o asemenea greşeală?! Păi dacă puiu-i hitlerist şi domnul agent GESTAPO, este clar că mafiotul îşi apără tovarăşul de rele.

Am două variante: ori să îl acuz pe acest domn de complicitate la crimă şi să fac un tărăboi de nedescris în tot trenul, ori să-mi recunosc vina, să „îngrop" evenimentul şi să trec la o discuţie mai paşnică ce poate fi mult mai profitabilă.

- Bine, măi fraţilor, le spun răspicat. Ca să încheiem orice discuţie pe această temă, eu zic să recunoaştem că totul s-a datorat unei întâmplări nefericite. Haideţi să schimbăm subiectul! Dumneavoastră, domnule, nu credeţi că noi, oamenii, trebuie să ne ajutăm unul pe altul?

- Ba da.

- Foarte corect. Ca să ne cunoaştem mai bine, vă întreb total dezinteresat: cu ce vă ocupaţi?

- Sunt profesor de psihologie.

- Daaa?!! Nu sunteţi agent... spion...?

- Nu sunt. De ce aş fi? Dar, psihologic vorbind, dacă aşa ar sta lucrurile, probabil că nu aş recunoaşte.

E clar! Este spion sută la sută, dar nu-i chiar atât de prost să se demaşte singur. Şi totuşi, eu am reuşit să-l deconspir parţial. Să fiu foarte prudent, atâta timp cât nu-i cunosc adevăratele intenţii!

Mă întreabă ceva care mă bagă şi mai mult la bănuieli:

- Nu vrei să câştigi nişte bani? Te-am văzut interesat în a dobândi unele avantaje materiale. Eu voi formula nişte întrebări – mici teste de perspicacitate şi de cultură generală – şi dacă răspunzi corect, vei primi o sumă de bani. De acord? Abia trece şi timpul mai repede.

Sunt de acord, şi în acelaşi timp, convins că va încerca să mă încurce cât mai mult. O regulă a testelor de perspicacitate este că răspunsul corect nu stă în ceea ce pare evident, ci este ascuns în spatele unor chichiţe. Să aplic eu cât mai bine această regulă, şi-l jupoi de bani pe mafiot.

Îl aud cum continuă:

- Această carte conţine întrebări de cultură generală şi de perspicacitate la nivel de gimnaziu. Am cumpărat-o pentru un nepot de-al meu, dar cred că este potrivită şi pentru dumneata. Iată prima întrebare – se numeşte „ghicitoare oltenească" şi sună aşa: „Ce e Leana cu Mărin, dacă soacra mamii Lenii, este mama lui Mărin?"

Mi se pare o întrebare simplă şi chiar mă distrez în sinea mea, pe seama studentelor care au lăsat integramele şi cască ochii curioase la noi, albăstrindu-se de necaz că nu iau ele banii oferiţi pe profesor. Răspund degajat:

- Foarte simplu: Leana este olteancă.

- Nu, domnule. Ce este Leana în comparaţie cu Mărin?

- Este femeie. Cel puţin după nume aşa pare, dacă nu cumva este o chichiţă la mijloc.

- Nu, măi omule! Ce grad de rudenie este între cei doi?

- Este un grad ridicat de rudenie, amândoi fiind olteni.

- Nu, nu. Să o lăsăm pe asta, că nu ai înţeles-o!

Pe naiba, n-am înţeles-o! I-am dat trei răspunsuri diferite şi toate corecte şi tot nu vrea să-mi dea banii. Dar să nu mă enervez, că poate chiar asta aşteaptă.

- Iată o întrebare din Istorie, mi se adresează din nou. Ce formă de luptă adoptau voievozii români, atunci când năvăleau turcii în ţară?

- Hai că pe-asta chiar o ştiu. Am auzit-o acum câteva zile în troleul 85. Pârjoleau totul în calea lor şi-l trimiteau pe Gică Petrescu să le cânte „Doar n-o să trăiesc cât lumea".

- Măi, creştine, eu vorbesc serios şi dumitale îţi arde de bancuri?! Hai să te iau altfel! Întrebările mele au fost doar un pretext pentru a ajunge la un scop mult mai important. Lucrez la un amplu studiu de psihologie socială cu care intenţionez să-mi dau doctoratul. Dumneata eţti un tip deosebit, de o mare complexitate psihologică prin care ieşi din sfera normalului, în primul rând, prin aspectul gnoseologic deviant care ţi-a creat un univers propriu, atipic, în care ego-ul se divide în forme bizare, când blânde, latente, morfeice, când irascibile, violente, pregnante, contopindu-se apriori...

- Stai, domnule, îl întrerup eu, că mă doare capul. Aţi băut cam multă... heroină în dimineaţa asta şi-aţi făcut condens pe creier. Vă credeţi în faţa elevilor pe care îi prostiţi după bunul plac? Cu mine nu vă merge. Eu am înţeles perfect ce aţi vrut să spuneţi şi vă dau un răspuns competent, ca între intelectuali: dacă aţi spus ceva rău de mine, se aplică regula „cine zice, ăla e".

În acest moment se deschide uşa şi apar doi „naşi" care ne cer biletele la control. Vorbesc politicos, dar pe mine nu mă păcălesc – ştiu eu câtă ură au ei faţă de călători.

Mi-aduc aminte acum şi că şi-au bătut joc de mine la început, când m-au trimis la locomotivă ca pe un prost. Ce-or mai fi râs de mine! Dar acum le-a venit şi lor rândul să fie ridiculizaţi.

Intenţionat rămân la urmă cu arătatul biletului şi le vorbesc ca unor nesimţiţi, aşa cum merită:

- Măi, paparudelor, care din voi şi-a bătut joc de mine?

Unul dintre ei îmi răspunde:

- Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

- Nu-nţelegi? Păi atunci du-te la doctor să-ţi schimbe creierul cu unul de maimuţă, ca să poţi înţelege şi tu!

Vă rog să vorbiţi frumos şi să prezentaţi biletul!

- Să prezint biletul? Uite că nu vreau. Am bilet, dar nu vreau să îl arăt. Să vă văd cum vă descurcaţi acum.

- Vă considerăm fără bilet şi vă amendăm conform Ordonanţei Guvernului...

- Lasă-mă cu guvernul tău şi de ordonat să ordoni la maică-ta acasă! Nu am dreptate, măi, oameni buni?, mă adresez eu celor din compartiment, pe care vreau să-i câştig de partea mea.

*

Mă simt ca un general trădat de propria lui armată. Toţi au fost împotrivă şi au solicitat în unanimitate să fiu dat jos din tren.

Acum stau în gară la Ciulniţa şi privesc trenul cum se pierde în zare.

Aici am vrut să ajung – voi face o reclamaţie de o să le cadă şepcile de pe cap, la toţi „naşii”.

Dau buzna în camera impiegatului şi îi vorbesc cu multă convingere, ca să nu-i dau timp să se dezmeticească:

- Domnule, am de făcut o reclamaţie. Controlorii m-au dat jos din tren, deşi am bilet perfect valabil. Şi nici măcar nu eram pe hol, ci în compartiment.

- Şi de ce v-au dat jos din tren?

- Pentru că nu am vrut să arăt biletul.

- Şi de ce n-aţi vrut să arătaţi biletul?

- Pentru că au necaz pe mine.

- Cine are necaz?

- „Naşii”.

- Care naşi?

- Ahaaa!! Sunteţi vorbiţi cu toţii să vă bateţi joc de călători? Te-aranjez eu şi pe tine măiii... aghiuţă! Merg direct la minister.

*

Am urcat în acceleratul spre Bucureşti. Am locul 15, din vagonul 3. Intru în compartiment hotărât să tranşez de la început lucrurile în favoarea mea. Mă adresez celor prezenţi:

- Măi, oameni buni, nu mă supăraţi, că şi-aşa sunt nervos! Spuneţi-mi de bună voie, care sunteţi bogaţi sau aveţi relaţii sus-puse, ca să ne putem ajuta între noi?

COMPLEXUL DE ÎNFRUMUSEŢARE

Şeful nostru este un băiat foarte bun. Se poartă admirabil cu subordonaţii săi. Nu ţipă la noi decât dacă se enervează, nu ne penalizează decât dacă suntem vinovaţi, nu ne laudă decât dacă se îmbată, nu ne învoieşte pentru a nu ni se diminua salariile şi multe alte lucruri nu ne face.

Totuşi, azi a făcut o excepţie cu mine. M-a chemat în biroul său şi mi-a spus că pentru mâine voi fi învoit de la serviciu.

Am luat o figură nedumerită şi contrariată, determinându-l să înţeleagă faptul că nu am nici cea mai mică intenţie sau satisfacţie de a chiuli, făcându-mi, în acelaşi timp, în gând, o mie de planuri cu activităţile personale ce ar urma să le desfăşor în această zi liberă.

Şi când mă pregăteam să-i spun că o singură zi nu-mi ajunge, el continuă:

- Nu te învoiesc pentru tine, ci pentru mine. Te rog să-mi faci un serviciu. Bineînţeles că salariul îţi va „curge” ca şi cum ai fi prezent la muncă.

- Eeee, păi aşa mai merge! Cu ce vă pot ajuta?, îl întreb eu sperând să-mi dea o sarcină uşoară, pentru a-mi rămâne cât mai mult timp şi pentru problemele mele.

- Este vorba de o nimica toată. Ştii că soţia mea deţine şi conduce cu foarte mult succes, un complex de înfrumuseţare pentru femei – cosmetică, manichiură, pedichiură, coafură şi alte chestii de-astea femeieşti. Din păcate, mâine trebuie să participe, în capitală, la o întrunire a patronilor care au reuşit în afaceri,... bla, bla, de-ale lor. Înţelegi? Şi tu îi vei ţine locul la complex.

- Dacă la aceste cabinete vin femei, accept. Cumva clientele astea trebuie să se şi dezbrace?

- Nuuu! Tu nu vei fi acolo unde se dezbracă ele. Vei sta la intrare, vei primi clientele cu politeţe – atenţie!, cu foarte multă politeţe – le vei trece în registru de evidenţă şi le vei înmâna câte un bon de ordine pentru secţiile solicitate.

- Bine, dar dacă îi ţin locul soţiei dumneavoastră, nu am şi sarcini de comandă şi decizie?

- Bineînţeles că nu! Toţi angajaţii firmei ştiu ce au de făcut. Tu te vei ocupa doar de primirea politicoasă a clientelor şi de afluirea lor, în ordine, spre secţiile cerute de fiecare. Sper să te descurci. Te-am ales pe tine deoarece eşti singurul de care mă pot dispensa de aici, de la firma mea.

- Staţi liniştit, şefu’! O să vă convingeţi că nu v-aţi dispensat degeaba.

*

Hai că-mi place! Mai schimb şi eu puţin atmosfera care, pe aici pe la noi pe la serviciu, s-a cam îmbâcsit de-atâţea bărbaţi nesuferiţi, puşi mereu pe şotii pe seama mea şi tot ei văicăroşi că le fac viaţa grea. Acolo, la soţia şefului, va fi cu totul altceva

– femei tinere şi frumoase care se vor gudura pe lângă mine pentru a le recomanda cele mai bune specialiste şi tratamente, apoi angajatele, alte femei, probabil la fel de tinere şi de frumoase, şi, pe deasupra, foarte pricepute în a te „gâdila” în fel şi chip, cu diverse procedee de înfrumuseţare şi relaxare, pentru a te face să te simţi cât mai bine.

Cred că vreo două ore o să ţin firma închisă, pentru a-mi putea face eu toate... pedichiurile, masajele şi coafurile posibile – pe gratis, bineînţeles – şi abia după aceea voi primi droaia de cliente care, de nerăbdare, vor tăbărî toate pe mine. Şi eu voi inventa diverse pretexte legate de procedura înregistrării, în aşa fel încât ele să se topească pe lângă mine, să mă îmbuneze cu fraze dulci, să-mi facă fel de fel de avansuri şi promisiuni.

*

Intenţionat am venit mai devreme la firmă, pentru a pune stăpânire pe situaţie. Am aplicat acel principiu strategic al lui Napoleon care spunea ceva de genul: „Ca să-ţi învingi adversarul, trebuie să vii pe câmpul de luptă cu un sfert de oră înaintea lui”, probabil pentru a-l lua la bătaie până se aranjează el, astfel încât, la începutul luptei să fie deja bătut.

Eu nu vreau să bat pe nimeni, ci doar să văd de la bun început cum merg treburile pe-aici, în aşa fel încât să profit la maxim de această ocazie minunată.

Clădirea este mai mare decât mi-am închipuit eu. Are numeroase camere cu fel de fel de aparate şi instalaţii menite să înfrumuseţeze corpul femeilor. Are şi o sală de gimnastică pentru menţinerea siluetei. Când o veni antrenoarea, o să mă prefac că mi s-a pus un junghi într-un loc greu de găsit, care îşi mută locul periodic, în aşa fel încât să o determin să-mi facă un masaj general.

Iată că deja intră prima fetişcană... femeie... Măi să fie!! Ce caută veştejita asta pe aici?

- Pe cine căutaţi dumneavoastră?, o întreb eu încă de la uşă cu gând să scap rapid de ea.

- Sunt femeia de serviciu.

- Mdaa?! Bine, treacă-meargă, hai, intră!

- Dar dumneavoastră cine sunteţi?

- Sunt şeful vostru pe ziua de azi.

- Aha, ne-a anunţat patroana. Dintr-un moment în altul trebuie să vină şi personalul firmei.

Eeee, m-a ghicit femeia de serviciu. Abia aştept.

Un grup de bărbaţi de diferite vârste, dar mai mulţi tineri, se apropie de intrare. Mă grăbesc să-i întâmpin pentru a le spune că au greşit adresa:

- Hei, hei, măi, voi, tineretul taurin, plecaţi de-aici că blocaţi intrarea!

- Păi cum să plecăm, că noi suntem angajaţii acestei firme, îmi întoarce vorba unul mai cu tupeu. Aici lucrăm. Cred că tu trebuia să mături trotuarul şi ai intrat să tragi chiulul în clădirea noastră.

- Măi, eu îi ţin azi locul patroanei, aşa că vedeţi cum vă purtaţi cu mine! Mă aşteptam ca angajaţii firmei să fie fete tinere şi frumoase, tot una şi una, nu nişte... bărbaţi ca voi care... nu faceţi nici o impresie.

- Ba noi facem impresie bună. Clientela firmei este formată aproape în exclusivitate din femei care – normal! – au nevoie de bărbaţi pentru diferite procedee de înfrumuseţare, nicidecum de alte femei cu care s-ar lua de păr. Din coafură ar ieşi ciufuleală, din manichiură ar da-o-n zgârială, sala de gimnastică ar deveni ring de box şi toate astea pentru că femeile nu se suportă între ele. Pe când noi, bărbaţii, întâmpinăm clientele cu vorbe dulci, le admirăm calităţile, mai ales pe cele pe care nu le au, într-un cuvânt, le facem să se simtă bine, ca să vină cât mai des şi să dea bani cât mai mulţi. Astfel, şi salariile noastre vor fi „grase". A ştiut ea, patroana, ce face şi pe cine angajează.

- Mmda, bine, intraţi!

A ştiut ea, patroana, ce face – s-a înconjurat de bărbaţi, la fel cum bărbatu-său s-a înconjurat de secretare. Ăştia se înşală unul pe altul într-o veselie. Dar nu-i treaba mea cât de rămuroase sunt „coarnele" domnului sau cât de lungă-i „coada" doamnei. Eu mă voi concentra asupra clientelor.

*

După nici o jumătate de oră, apare în dreptul uşii de la intrare o băbuţă cochetă care – culmea! – se chinuie să intre la noi. Trebuie să scap de ea urgent, dar – mi-aduc aminte ce mi-a spus şeful – cu foarte multă politeţe.

Mă apropii de ea şi-i spun cu exagerată bunăvoinţă, ca să o conving înainte de a-şi da seama despre ce-i vorba:

- Mult stimată doamnă, ştiu ce vi s-a întâmplat. Aţi plecat către piaţă, dar, în aglomeraţia asta nebună a oraşului, vi s-au zăpăcit străzile în cap şi v-aţi rătăcit. Nu-i nici o problemă, vă ajut eu. Vă întoarceţi cu spatele la mine şi mergeţi tot înainte printre cele două blocuri din faţă, până când vă pierdeţi în zare.

Ca să fiu mai convingător, însoţesc vorbele mele de un gest cu mâna care vrea să spună, într-o manieră nevinovată, ceva de genul: „Du-te-o sută de ani!"

- Dar nu m-am rătăcit, îmi răspunde ea puţin contrariată. Aici vreau să intru.

- Eeii, na!! Ce să căutaţi aici? Aha! Înţeleg că sunteţi bunica vreunui angajat. Îmi pare rău, dar nu primim vizitatori în timpul programului.

- Sunt programată la coafor.

- Păi ce vreţi să mai coafaţi?! Pentru câteva fire, mai daţi banii degeaba? Poate pe picioare, presupun eu, ridicându-i cu două degete rochia pentru a-i vedea părul de pe gambe.

Dar madam-băbuţa se enervează:

- Nu ţi-e ruşine, măgarule?! Aşa te-au învăţat la şcoală?

- Vedeţi că vă contraziceţi singură. Măgarii şi şcoala nu au nimic în comun. Dacă dumneavoastră invocaţi şcoala şi vă amintiţi de măgari, înseamnă că aţi făcut

cele câteva clase în vreo fermă amărâtă, aruncată în cine ştie ce cătun. Ehee!, între timp s-au mai modernizat lucrurile.

- Măi, băiatule, eu sunt profesoară şi am mai multă carte decât tot arborele tău genealogic. Îi cunosc eu pe ăştia ca tine – orice le-ai face, oricât te-ai chinui cu ei, tot „măgari” ies din şcoală.

- Să-nţeleg că dumneavoastră primeaţi elevi, şi-i scoteaţi măgari?! Halal eficienţă! Iar aluzia cu acel arbore am înţeles-o perfect. Să nu mă faceţi pe mine maimuţoi, că mai degrabă semănaţi dumneavoastră cu o maimuţă care se urcă în arbore şi se scarpină în cap neştiind ce caută acolo.

Aş fi vrut să-i zic mai multe, dar îmi aduc aminte că trebuie să fiu politicos. De aceea mă adresez din nou babetei mele, însă schimbând tactica de această dată:

- Doamnă, nu vă mai albăstriţi la faţă degeaba, pentru că totul a fost o simplă glumă care face parte dintr-o strategie mai amplă a firmei noastre, ce are ca scop crearea bunei dispoziţii în rândul clienţilor. Pe mine m-aţi făcut „măgar” şi nu am ripostat în nici un fel.

- M-aţi făcut „maimuţă”...

- Am ales cu multă delicateţe acest animal atât de jucăuş şi foc de simpatic, adorat de toată lumea.

Nu mai zice nimic. Se încruntă doar şi pleacă în direcţia cabinetelor.

Hai c-am scăpat cu faţa curată de astă dată, dar, pe viitor, va trebui să fiu mai atent. Dacă mai vine vreo babă, trebuie să o iau mai pe ocolite ca să nu-şi dea seama ce urmăresc, s-o ameţesc cu vorbe, s-o conving că trebuie să se supună unor cazne teribile pentru înfrumuseţarea sa, în aşa fel încât să se sperie şi să plece.

„Vorbesc de lup, şi lupul la uşă!” O altă babă, şi mai babă decât prima, dă târcoale pe lângă uşa clădirii mele. Extraordinar! Femeile tinere nu mai vor să se înfrumuseţeze pentru a place bărbaţilor, pe când pe cele în vârstă, parcă le-a apucat nebuneala!

O ajut pe noua clientă să deschidă uşa, spunându-i:

- Poftiţi, doamnă, cu toată încrederea. Suntem la dispoziţia dumneavoastră.

- Vaai!, sunteţi foarte amabil. Dar nu vă cunosc...

- Eu sunt angajat de curând, fiind specialist principal în estetica umană. Cu alte cuvinte, discut cu fiecare clientă şi-i dau cele mai bune sfaturi pentru înfrumuseţarea sa sub toate aspectele. Am adus şi tehnică nouă, din străinătate cu care am completat dotarea cabinetelor noastre. De azi înainte totul se face pe bază ştiinţifică, şi nu după cerinţele clientelor care nu sunt la curent cu ultimele descoperiri în domeniu pe plan mondial.

- Vreţi să spuneţi că...

- Vreau să spun că, urmând sfaturile mele, veţi avea, în doar câteva luni, o siluetă de balerină şi un chip de Monalisa.

- Eu venisem doar pentru un tratament facial...

- Dar, la un preţ doar triplu , veţi suporta un tratament complet. Pentru că degeaba aveţi faţa frumoasă, dacă părul este ca... o şiră cu paie sau dacă picioarele

sunt strâmbe şi obeze. Totul trebuie tratat unitar, astfel încât să fiţi într-o perfectă armonie cuu... energiile cosmice.

- Şi ce mă sfătuiţi?, întreaba băbuţa puţin cam speriată de ce o aşteaptă.

Asta şi urmăresc – să o sperii pentru a o determina să îşi ia tălpăşiţa cât mai repede.

- Să începem cu părul. Este într-o stare avansată de uzură. Se încadrează în categoria... 123 UCH, adică unsuros, cleios şi hidos, fiind pe deasupra şi... rar, vulgar, ca o coadă de...

- De ce?

- Din cauză că, de-a lungul anilor...

- Ca o coadă de ce?

- ...Ca o coadă de... căprioară elegantă.

- !!... Şi ce tratament îmi recomandaţi?

- Nu se mai poate trata în nici un fel. Trebuie ars cu lampa de benzină şi abia după aceea aplicat un tratament pentru regenerare.

- Dar nu mă frige??!!

- Nuuu! V-am spus doar că aplicăm cele mai ştiinţifice metode. Poate doar urechile să vi se carbonizeze puţin şi să vi se băşice ici şi colo pielea capului. Eeee! Păi ce vreţi?! Rabdă baba la frumuseţe!

- Dar părul se mai regenerează?

- Bineînţeles! Vă veţi spăla zilnic cu îngrăşăminte chimice şi veţi face un păr ca grâul înfrăţit. Vom da şi cu ierbicide, dacă apar cumva „buruieni”.

- Ce buruieni?!

- Eee! Vorbesc la figurat, doamnă. Din cauza îngrăşămintelor chimice pot apărea diverse anomalii genetice, adică unele fire de păr să crească aiurea de tot, pe faţă, pe gât, groase şi ramificate. Pe-acestea le stârpim cu alte substanţe, mult mai toxice decât...

- Văd că dumneavoastră faceţi experienţe pe capul meu. Nu sunt de acord.

- Doamnă, îmi pare rău că gândiţi aşa. V-am spus doar că noi suntem profesionişti. Ne cunoaştem meseria mai bine decât credeţi. Experienţele le-am făcut cu mult înainte, pe nişte cobai. Acum, dumneavoastră deja beneficiaţi de rezultatele acelor cercetări.

- Şi cobaii au rezistat acestui tratament pe care vreţi să mi-l aplicaţi mie?

- Bineînţeles că au rezistat... ei cât au rezistat, până când au murit.

- Au murit??!! Vai, domnule, dar...

- Nu vă faceţi probleme din cauza lor! Erau nişte simpli şoareci de laborator.

- Păi dacă au murit ei, înseamnă că pot muri şi eu!!

- Eeii, asta-i bună! De ce comiteţi greşeala să vă comparaţi cu nişte amărâţi de şoareci? Dumneavoastră sunteţi mult mai solidă, mult mai dornică de viaţă. Vă citesc în ochi hotărârea fermă şi chiar disperarea de a rezista acestui tratament.

- Bine, accept, deoarece în orice activitate există şi un risc.

- Va trebui să vă strângem foarte puternic cu o centură de mijloc, pentru a se elimina grăsimea.

- Da, da, foarte bine, că am nevoie.
- Vă vom smulge şi părul din nas, după ce îi vom amorţi rădăcina cu var cloros.
- Am încredere în tratamentul dumneavoastră, dacă mă încredinţaţi că este ştiinţific.
Eeee!!, altă belea acum. Baba mea nu mai vrea să se sperie. Îi spun ceva şi mai groaznic:
- Nu ştiu dacă v-am zis că o să vă jupuim pielea de pe picioare pentru că este pătată şi arată dizgraţios.
- Dar o să mi-o înlocuiţi în acelaşi timp cu alta mai bună...
- Da' prea multe vreţi! Vreo două luni o să umblaţi aşa, până când vom găsi ceva potrivit, pe la vreun abator.
- Mmmm, mai bine renunţ la această ultimă procedură.
- Nu se poate să renunţaţi. Ori tot, ori nimic, pentru că altfel se produc mari perturbaţii funcţionale. Şi n-aş vrea, ca din mâinile mele de aur, să ieşiţi un monstru.
- Atunci renunţ la tot şi mă rezum la tratamentul facial.
- Da, cum doriţi. Poftiţi un bon pentru cabinetul de cosmetică şi altul pentru cel de gimnastică. Veţi primi gratuit un masaj relaxant cu nuiaua pe spinare, care să vă pună sângele în mişcare. O să vă simţiţi cu... 80 de ani mai tânără.
- Nici nu mă născusem pe vremea aceea.
- Păi tocmai asta spun şi eu, că o să vă simţiţi ca atunci când nu eraţi născută – meditând la ideea dacă merită efortul sau nu.
Gata, a plecat spre cabinet. Dacă n-am reuşit s-o sperii, cel puţin am lăsat-o foarte nelămurită privind rostul ei pe lume.

*

Sunt aproape epuizat. Timp de mai multe ore s-au tot perindat la acest complex de înfrumuseţare, fel de fel de cocoane, una mai bătrână decât alta. M-am chinuit în fel şi chip să le sperii cu proceduri închipuite care semănau mai degrabă cu torturile Inchiziţiei, dar fără succes. Toate au rezistat eroic, nelăsând nici măcar zece minute vreun cabinet liber unde să mă pot relaxa şi eu.
O să trimit o scrisoare ministrului apărării şi o să-i recomand să folosească în război persoane de vârsta a treia care nu se lasă intimidate de nici o grozăvie; şi-n plus, reuşesc să scoată din pepeni şi pe cel mai afurisit inamic.
Dar iată că, în sfârşit, vine şi o femeie tânără şi frumoasă.
Nici nu mai aştept să zică ceva, că o şi interceptez ca un vultur flămând. O iau de mijloc şi îi vorbesc pe un ton ce nu admite nici un refuz:
- Domniţă, ştiu că aţi venit să vă înfrumuseţaţi, dar vă asigur eu – un reputat specialist în domeniu – că nu aveţi nevoie de aşa ceva, deoarece sunteţi frumoasă din naştere. Şi în plus, n-aţi face decât să vă pierdeţi timpul aici, pentru că personalul acestei firme nu este în stare de nimic. Daţi-mi voie să vă invit în oraş, pentru a...
- Dar cine sunteţi dumneavoastră?

- Sunt un investitor străin, cu mulţi bani – mint eu pentru a o seduce mai repede – care a vrut să cumpere această firmă. Dar m-am lămurit că toţi angajaţii sunt nişte diletanţi, patroana este o... bleagă mondială care, la noi în străinătate, ar spăla pe jos, iar bărbatu-su, un neserios fără pereche ce o „traduce” cu toate secretarele planetei. Veniţi cu mine şi veţi cunoaşte luxul Occidentului, exoticul Orientului şi...

- Şi riscul accidentului.

- Ce accident?!

- Acela pe care îl vei suferi dumneata în următoarele cinci secunde.

- Eii, vax!! Cine spune asta?

- Eu, „bleaga mondială”.

*

Când a aruncat cu scaunul după mine, nu a făcut decât să-şi spargă singură geamul de la uşă, pentru că eu eram deja departe. I-am spus eu că este bleagă, dar nu m-a crezut.

PREMIUL CEL MARE

Mă strecor cu mare discreţie pe străduţele înguste. Nu cunosc foarte bine acest cartier al Istambulului, dar mă ghidez după reperele ce mi-au fost indicate. Şi nu ştiu de ce, dar am senzaţia că mă pricep. De fapt, am şi plătit gras, în dolari, ca să ajung aici. Caut o informaţie foarte, foarte preţioasă. Şi aşa ceva numai „Creierul" îmi poate da. Ăsta-i omul de aur al lumii interlope, în acest colţ de planetă. El ştie tot, sau dacă nu ştie, află. Are reţele, computere, o fi având şi sateliţi, treba lui, dar te serveşte; pe bani, bineînţeles.

Iată omul lui de legătură: „un bărbat prezentabil, puţin cocoşat şi cu chelie, ce stă sobru, rezemat de un zid, cu mâinile în buzunare" – el este, că se potriveşte.

Mă apropii pe nesimţite, tropăin apoi de trei ori, conform planului, ca să fiu recunoscut.

Ne privim ca doi duri. Am ochii ca săgeţile. Vreau să-l domin psihic, să-i anulez voinţa, să-l transform într-o cârpă pe care să-mi şterg picioarele, pentru a-mi atinge mai uşor obiectivul. Ceea ce se şi întâmplă, pentru că îmi zice cu o voce sugrumată, vizibil timorată:

- Ce caşti, măi, ochii la mine?! Zi parola aia mai repede, dacă vrei să mai trăieşti!

Mă conformez urgent, căci, se vede treaba, l-am stresat prea mult şi mi-e să nu facă vreo criză, bietul om!

- „Ce-au făcut turcii la Plevna."

Îmi răspunde pentru recunoaştere:

- „Ce-aţi făcut şi voi la Nicopole."

Apoi continuă:

- Ce treabă ai cu „Creierul"?

- Vreau o informaţie. Cercetătorul în istorie, profesorul american Jon Rollan, face un turneu în Europa. Acum se află în Istambul. Vreau adresa lui – hotelul şi camera.

- Îl cunoşti pe individ?

- Nu l-am văzut niciodată, pentru că este un tip foarte misterios. Puţini se pot lăuda că îl cunosc.

- Ce vrei de la el?

- Vreau să-i iau un interviu. Sunt reporter.

- Ha, ha, un interviu?! Îţi rişti viaţa pentru atât?

- Eeee, ştiu eu ce ştiu!

- Te costă cinci sute de dolari. Aşteaptă-mă aici! Mă întorc peste o jumătate de oră.

Dispare ca un câine vagabond ce simte mişcare la o ghenă de gunoi. Apoi se aude o maşină demarând în viteză, de pe o străduţă apropiată.

O jumătate de oră?! Da' repede se mai mişcă tipii ăştia!

Aştept cu nerăbdare. La un moment dar se apropie de mine o ceată de indivizi din aceia... certaţi cu legea, „copiii nopţii", „fii ploii" sau cum le-o fi zicând pe aici. Îmi cer bani, haine, mâncare. Dar, se vede treaba, n-au auzit de mine – asul aşilor în ieşirea din situaţii critice. Îi bat cu propriile lor arme. Mă prefac că sunt amărât, oligofren, lovit de soartă şi scap onorabil, doar cu două palme; câte două de fiecare, dar nu-i o problemă asta, pentru că şi-aşa se cam răcorise afară şi puţin roşu în obraji nu strică.

Eeiii!, dar acum belea mai mare – vine o patrulă de poliţie. Bineînţeles că mă iau şi ăştia la întrebări, dar n-au şanse cu mine. Le spun pe un ton grav că sunt agent triplu: CIA – KGB – MOSSAD, lucrez, momentan, pentru IRA irlandeză sub acoperire bască ETA, într-o acţiune pusă la cale de HAMAS, în cooperare cu TIGRI TAMIL din Sri Lanka, totul în avantajul Turciei.

Tentativa mea de a-i ameţi a reuşit pe deplin. Au rămas amândoi blocaţi pentru câteva clipe, după care, unul dintre ei face un semn cu mâna la cap pomenind ceva de spital, dar celălalt este puţin mai căpos, pentru că îmi cere legitimaţia.

Bag mâna în buzunar, o scot şi i-o arăt cu rugăminţi de discreţie totală. Se uită lung la hârtie până când şi al doilea îi dă dreptate primului şi mă lasă în pace.

Cred că le-am băgat frica în oase, că prea se uită speriaţi înapoi făcându-şi semne la cap, în timp ce se îndepărtează, vrând să spună probabil că misiunea mea depăşeşte puterea lor de înţelegere.

Dar ia să văd ce le-am arătat, de i-am impresionat atât de mult. Aaa!, e cardul meu de supermarket. De ce l-oi fi luat cu mine? Păi, inspiraţie genială!

Iată că vine şi omul cu răspunsul. Tremură ca un fricos.

- Mă înşel eu sau vii zgribulit de teamă să nu-ţi fac ceva?, îl întreb. Stai liniştit, că acum sunt în toane bune!

Mă priveşte nătâng, găsindu-şi cu greu cuvintele:

- Ce să-mi faci tu, mă? Să mă molipseşti cu vreo prostie de-a ta? Stau zgribulit pentru că s-a lăsat frig.

- Eeee, n-am ce-ţi face. Eu m-am încălzit bătându-i pe nişte huligani care au făcut greşeala să se lege de mine.

- Da? Înţeleg... „Huliganii" ăştia ai tăi mi-au curăţat mie maşina şi i-am trimis la tine ca să-i plăteşti. Dar hai că n-am timp de prostiile tale. Hotel Orient, camera 101.

- Mulţumesc! Hei, stai puţin să-ţi dau banii!, strig eu semialarmat ca să nu creadă că sunt neserios, dar sperând, în acelaşi timp, să nu se mai întoarcă.

- Ţi i-am luat deja, fără să-ţi dai seama, îmi strigă el întorcând doar capul.

Ah, tâlharul!, mi-a luat o sută în plus, dar nu-i nimic, o să-i recuperez eu când voi câştiga Marele Premiu.

*

Mă aflu în hotelul „Orient”. Am tras toate sforile necesare pentru a putea ajunge în maxim cinci minute în faţa marelui istoric; asta ca să nu mi-o ia altcineva înainte şi să-mi iau adio de la premiu. Sunt deghizat în portar de serviciu care îi duce profesorului masa de seară, din partea unui prieten de-al său din Venezuela. Pare cam încâlcit, dar asta şi urmăresc – să-l blochez puţin până când apuc să-i spun cine sunt şi ce vreau, înainte de a mă da afară.

Are în faţa uşii un paznic. Măăăii, ce figură de criminal are ăsta! Bag mâna-n foc că foloseşte în loc de deodorant, spray-ul de ţânţari. Dar nu mă las. Trebuie să intru tare în el, direct la ţintă, de-aceea îl iau mai întâi pe ocolite:

- Băi! De ce te dai aşa mare? Ce înălţime ai?

- 1,95 şi 120 de kilograme.

- Nu mă interesează greutatea, dar dacă ai un complex de inferioritate din cauza asta, mănâncă mai puţin şi mergi mai des la baie! Ia spune, ce cauţi aici?

- Sunt „gorila” şefului.

- Ahaa!, bănuiam eu că nu eşti om. Spune-i şefului că i-am adus poşta!

- Dar văd că i-ai adus masa.

- Hai, măi, că nu-i treaba ta! Spune-i că sunt de la Poliţie, în legătură cu o maşină verde care a trecut ieri pe lângă el şi era să facă accident!

- Nu a fost plecat nicăieri...

- Dar noi i-am găsit urmele de pantofi pe trotuar, aşa că ia-ţi avânt şi anunţă-l, că nu înţelegi tu despre ce-i vorba!

Minune curată! Am reuşit. Individul intră pe uşă ca un câine cu coada între picioare şi după cinci secunde mă cheamă în cameră.

Nu-mi vine să cred că într-un timp atât de scurt am trecut de toate barierele şi mă aflu faţă în faţă cu vestitul, dar foarte secretosul Jon Rollan, acest om greţos care nu suportă presa, nu face declaraţii, acest şoarece de bibliotecă şi cârtiţă de şantier arheologic, cel care a studiat o viaţă întreagă istoria Omenirii, fără să spună la nimeni ce a aflat. Poate n-a aflat nimic şi de-aia tace. Dar acum să mă concentrez pentru marea discuţie, marea confruntare dintre ştiinţă şi informaţie, o adevărată „cruciadă pentru adevăr”, dacă va fi nevoie. Îl voi străpunge cu abilitatea mea de vulpoi până în splină, de unde îi voi scoate toate secretele.

Se află chiar în faţa mea. Cred că este în toane bune, pentru că-mi vorbeşte calm:

- Ieşi afară!

- Mă scuzaţi, dar eu sunt pompierul... – na că m-am încurcat – poştaşul, bucătarul, portarul...

Ce mă fac acum că ăsta mă goneşte din prima şi n-am timp să-i demonstrez cât sunt de bun în meseria mea?

- Vorbeam cu „pretorianul” meu. Dumneavoastră luaţi loc!

- Aha!, am prins eu din nou curaj. Daţi-l afară că-i un mincinos! Mie mi-a spus că-i gorilă.

Şi ca să nu se răzgândească, m-am aşezat confortabil într-un fotoliu, zicându-mi că nu mă mai las ridicat de-aici, nici cu mandat de arestare.

- Cu ce vă pot fi de folos, domnule...?

- Numele meu este prea neînsemnat pe lângă al dumneavoastră, îi spun eu în timp ce mă gândesc ce strategie să adopt. Ori să-i spun direct cine sunt şi ce vreau, cu riscul de a pierde totul, ori să-l iau pe departe, să mai câştig timp şi să aflu astfel câte ceva despre acest „seif mergător” despre care, cred eu, nici maică-sa nu mai ştie dacă l-a născut sau nu, aşa reputaţie are.

Mă decid pentru a doua variantă, deoarece, unul din principiile mele de bază este: „Când trebuie să rişti, fă-o cu prudenţă!”. De aceea continui cu un glas misterios care l-ar face şi pe un urs să renunţe la hibernat, de curiozitate.

- Domnule profesor, eu sunt angajat pompier la acest hotel şi, în această calitate a mea, sunt acum de serviciu la poarta principală pentru că îi ţin locul poştaşului. Trecând eu pe la bucătărie ca să-l verific pe cel de la recepţie, mi-am adus aminte de prietenul dumneavoastră din Venezuela...

- Domnule, dumneavoastră mă credeţi idiot? Ceea ce spuneţi ţine mai degrabă de „Tom şi Jerry”. Deci, vă întreb ultima dată: ce doriţi de la mine?

Nu trebuie să-mi pierd cumpătul, ci doar să schimb tactica, păstrându-mi calmul şi demnitatea:

- Îmi cer scuze. Sunt reporter. Staţi aşa, nu mă daţi afară, că vă explic imediat! S-a pus un mare premiu – cincizeci de mii de dolari – pe capul dumneavoastră, de către mass-media internaţională. Cine reuşeşte primul să vă ia un interviu mai lung de zece minute, câştigă marele premiu. Mii de reporteri vă caută disperaţi prin toate coclaurile. Eu am dat bani grei ca să vă găsesc. Am o familie plină de greutăţi (vax!, nu ştie el că îl mint), sunt disperat, vă implor, faceţi-mi orice, dar nu mă goniţi! Copilaşii meeeiii, pe unde or răbda ei de foame acum!?

- Bine, bine, m-aţi convins. Ridicaţi-vă de jos şi luaţi loc din nou în fotoliu! Nu este nevoie să vă plângeţi, că şi-aşa nu vă cred. Ştiu că dumneavoastră, reporterii, sunteţi capabili de orice pentru a vă atinge scopurile. Este adevărat că am reputaţia unui om ciudat, misterios, care nu face declaraţii de presă. Totuşi, cred că a venit vremea unei excepţii, deoarece, însăşi viaţa este o excepţie în acest Univers mort şi ostil. Domnule reporter, pentru că m-aţi găsit primul, sunt la dispoziţia dumneavoastră pentru un interviu şi chiar m-am decis ca la final să vă ajut mai mult decât atât, pentru a vă face – de ce nu? – celebru.

- Mii de mulţumiri! Mă copleşiţi cu generozitatea care nu ştiam că vă caracterizează.

Ăsta-i nebun! Trebuie să fiu foarte prudent cu el. Eheeii, neică, nu-ţi merge cu mine! Te-ai făcut dintr-o dată blând ca o curcă mioapă. Cam suspectă amabilitatea ta. Vrei, probabil, să-mi spui toate secretele şi după aceea să mă căpiezi cu ceva pus în cafea, pentru a mă transforma în obiect arheologic. Şi-uite-aşa devin celebru pe post de... mumia lui Nabucodonosor sau cine o fi ăla care şi-a făcut piramide în Mexic.

Înainte de a începe discuţia cu el, trebuie să stabilesc câteva reguli de bază: prima – consider că viaţa îmi este în pericol şi trebuie să profit de orice oportunitate pentru a scăpa de aici; a doua – tot ce spune individul este fals şi nu trebuie crezut; a

treia – în aceste noi condiţii, banii nu mai contează; a patra – după atâta chinuială, sunt un mare prost dacă dau cu piciorul la câtamai grămada de bani.

- Deci, domnule profesor, am pornit reportofonul şi formulez prima întrebare: De ce vreţi să mă omorâţi? Aaaa!, nu, nu, nu, mă gândeam la altceva. Reformulez. Care este originea şi evoluţia Omenirii? Mă refer mai ales la partea necunoscută a problemei.

- Sunteţi bun, domnule. Se cunoaşte că aveţi „stofă” de reporter. Aţi început, spre surprinderea mea, cu începutul. După cercetări îndelungate ale civilizaţiilor, egiptene, mayaşe, toltece, minoice, chineze, celtice etc, am putut trage concluzia că originea Omenirii este sigur terestră, derivată din alta extraterestră care s-a prăbuşit pe Pământ. De ce vă miraţi aşa?! M-aţi întrebat doar de partea necunoscută a problemei. Aceşti extratereştri veneau din sistemul lor solar care poate fi chiar al nostru, şi ce au căutat la noi este încă o mare enigmă. Foarte probabil voiau apă, aer şi mâncare. Cu timpul s-au sedentarizat devenind pământeni get-beget, o dovadă în acest sens fiind şi faptul că mult mai comod este să stai locului, decât să umbli brambura prin cosmos. După aceea au evoluat simplu – s-au înmulţit, cum se înmulţesc toate speciile, au început să se „mănânce” între ei pentru putere, au avut perioade de creştere şi descreştere economică timp de mai multe milenii despre care noi, astăzi, nu cunoaştem mai nimic. Abia după aceea începe istoria omenirii pe care noi o considerăm ca fiind „a noastră”.

- Dacă aşa stau lucrurile, cum explicaţi diversitatea naţiunilor planetei noastre? Nu ar fi fost normal ca din strămoşi comuni să iasă o singură naţiune? Dacă-mi permiteţi o comparaţie elevată, ce spuneţi dumneavoastră este ca şi cum dintr-o grămadă mare de urşi, care stau împreună o mie de ani, ies turme de capre, oi, cârduri de găini şi gâşte şi stoluri de alte lighioane.

- M-am chinuit degeaba, că nu m-aţi înţeles. Din grămada aceea de urşi au ieşit tot urşi: polar, brun, grizzly, panda, coala etc, pentru că unul a mâncat mai mult, altul mai puţin, unii au stat prea mult la umbră, alţii la soare, unora le-a plăcut să se bălăcească în apă şi uite aşa a apărut diversitatea.

- Aveţi argumente ştiinţifice date de săpăturile arheologice pe care ştiu că le-aţi făcut pe întreaga planetă?

- Ca argument suprem vă dau acest principiu imbatabil al istoricilor care spune că „nimeni din cei de azi nu a trăit pe vremurile acelea pentru a putea infirma ceea ce susţinem noi”. Ca o paranteză – de aceea istoricii nici nu se ocupă de faptele prezente, lăsându-i pe politicieni să intre în contradicţie cu realitatea.

- Ca să strângem puţin cercul discuţiei, ce îmi puteţi spune despre civilizaţia europeană? Aţi descoperit ceva nou sau ceea ce se cunoaşte este confirmat şi de cercetările dumneavoastră?

- Cu Europa s-a petrecut ceva special. Am fost chiar dezamăgit când am constatat că totul s-a întâmplat întocmai cum au spus alţi istorici mai vechi. Aşa că am insistat puţin şi am descoperit unele mici inadvertenţe, ca de exemplu: strămoşii europenilor de azi locuiau în Asia, iar Europa era ocupată de asiatici. Şi cum fiecare râvnea partea celuilalt, au făcut schimb în acea mare mişcare a maselor populare,

numită mai târziu „migrația popoarelor". Sau – locuitorii foarte vechi ai actualei Italii, au pornit-o către est şi au dat naştere Greciei antice. Nişte greci refugiaţi au întemeiat Roma creând marele Imperiu Roman care şi-a plantat colonii pe mai tot cuprinsul Europei, colonii care au fost, cu timpul, asimilate de băştinaşi. Singurii care nu au putut fi asimilaţi au fost dinaricii, dar care nu mai există în ziua de azi. Ceva interesant s-a întâmplat cu popoarele scandinave care au venit din Groenlanda. Urmaşii lor s-au întors pe aceste ţinuturi, dar le-au găsit ocupate de vikingii canadieni cu care semănau destul de mult şi de aceea s-au unit într-un mare regat. În timp ce încercau să descopere America, au fost surprinşi de o mare furtună. Naufragiaţii supravieţuitori sunt strămoşii indienilor din Vestul Sălbatic, cei care purtau uneori coarne de bizoni ca şi vikingii. După cum vedeţi, totul se leagă, nu există nici un dubiu că ceva nu s-ar potrivi.

- Interesant... Chiar foarte interesant. Tot ce mi-aţi spus se potriveşte ca o mănuşă cu realitatea.

Sunt din nou foarte îngrijorat pentru propria-mi persoană, deoarece singurul lucru care se potriveşte este că profesorului i s-au clocit creierii din cauza învăţăturii. Dacă ar fi după cum spune el, înseamnă că eu sunt tătar, mama este grecoaică, tata, extraterestru şi mai am destule rude care umblă prin cosmos, urmând să se prăbuşească pe planetă la terminarea combustibilului. De ţicnit sigur s-a ţicnit, dar trebuie să aflu dacă este şi periculos. Îi pun, pentru testare, o întrebare cu dichis:

- Domnule profesor, să păşim peste milenii şi să intrăm în istoria modernă. Ce rol au avut pentru omenire Napoleon, Hitler şi Stalin?

- Un rol foarte pozitiv.

Asta e! M-am ars! Dacă îi laudă pe „măcelarii" ăştia, înseamnă că am încurcat-o. Omu' e plecat de-acasă şi acum rătăceşte cu mintea prin cine ştie ce epoci monstruoase. Mă miram eu de ce este atât de binevoitor cu mine; mi-a pus gând rău.

- Vă gândiţi, probabil, îl aud cum continuă, că aceste trei personalităţi au făcut foarte multe victime.

- Mda, atât de multe încât nu mai este nevoie de o alta, încerc eu să ies subtil din sfera lui de interes.

- Dar oare din vina lor s-au întâmplat toate? Ia gândiţi-vă! Dacă nimeni nu li s-ar fi opus, s-ar mai fi întâmplat ceva? Să luăm exemplul unui hoţ care fură câteva zeci de milioane amărâte pentru a-şi întreţine viitoarea familie. Vin oamenii legii şi îl împuşcă, de parcă el ar fi atacat sediul Poliţiei şi nu banca. Ce au cu el, domnule? Înţeleg să îl atace casierii, dar nu poliţia. Chiar şi dumneavoastră spuneţi că vă plâng copiii de foame, dar aţi dat o grămadă de bani ca să mă găsiţi. Vedeţi cum scopul scuză mijloacele?! Şi să ştiţi că istoria Omenirii este plină de astfel de lucruri inacceptabile.

- Pe mine m-aţi convins. Orice spuneţi, sunt de acord cu dumneavoastră, că doar aţi studiat, nu glumă!, îl perii eu, convins fiind că profesorului „i-a zburat ceva ţiglă de pe casă".

Trebuie să o scurtez şi să o-ntind cât mai am timp. Am interviul, marele premiu este al meu, ura şi la gară! Acum trebuie să ticluiesc o încheiere:

- Vă mulţumesc foarte mult. Aţi fost deosebit de amabil. Vă doresc tot binele din lume şi... să reveniţi printre noi cât mai curând!

- Staţi puţin că mai am o datorie la dumneavoastră! V-am promis mai mult decât un interviu. Eu nu sunt nici pe departe atât de morocănos pe cât crede presa, dar am fost prea ocupat pentru a mai avea timp şi de declaraţii. De fapt, chiar îmi place să fac fel de fel de farse. Iată la ce m-am gândit: mâine să mergem împreună la Paris, numai că vom schimba identităţile – haine, bagaje, acte – în aşa fel încât eu să fiu reporterul, iar dumneavoastră istoricul. Eu voi trece neobservat de toate filtrele presei, iar dumneavoastră veţi fi în lumina reflectoarelor, în atenţia tuturor, veţi acorda interviuri cu dezvăluiri senzaţionale, trăgându-le o mare păcăleală confraţilor europeni. Ne vom distra pe cinste. Ca să nu mai zic de faptul că veţi rămâne singurul care mi-a luat un interviu. Ei! Ce ziceţi?

- Eeee, păi aşa mai veniţi de-acasă! Sunt perfect de acord. Acum înţeleg totul. Sincer să fiu, mă făcuseţi să cred că, de prea multă carte, nu mai sunteţi zdravăn. N-am bănuit că, de fapt, sunteţi un mare farsor.

- Nu aveaţi de unde să ştiţi cum sunt, că abia de curând m-am decis să-mi dezvălui misterele.

Hai că mi-a devenit simpatic foc profesorul ăsta. N-am făcut drumul degeaba, m-am ales şi cu marele premiu... Ar fi o problemă , totuşi, că în interviu, profesorul mi-a spus numai aiureli, ca să râdă inclusiv de mine, dar sper să nu conteze, că premiul se dă pentru actul în sine, nu pentru conţinut.

*

Aterizăm pe aeroportul din Paris. La scara avionului ne luăm rămas bun, prilej să îi milţumesc încă o dată pentru tot ce a făcut pentru mine.

Îl văd cum se urcă într-o maşină care îl aştepta şi dispare fără ca cineva să îl bage în seamă. Cred şi eu, că doar toţi or să fie cu ochii pe mine.

Acum începe cacealmaua. Măăii, ce o să mă distrez când o să văd îmbulzeala de reporteri din sala aeroportului!

Aici este, totuşi, linişte. Observ mulţi oameni de ordine veniţi, cu siguranţă, pentru a-mi asigura protecţia. Unii m-au reperat deja, mai ales că, după ajustările estetice făcute de oamenii profesorului, acum semăn leit cu el.

Se apropie de mine un tip „bine" însoţit de doi poliţişti. Se prezintă politicos punându-se, probabil, la dispoziţia mea:

- Sunt inspectorul de poliţie, Crusou.

- Mă bucur că...

- Eşti arestat. Nu opune nici o rezistenţă!

- Stai, domnule, că faci o confuzie! Ce te repezi aşa?! Ştii dumneata cine sunt eu?

- Ştiu foarte bine. Şi ca mine sunt mulţi cei care te cunosc. S-a pus şi un premiu pe capul tău. Eşti „Creierul" – cel mai mare traficant de droguri din reţeaua orientală.

Rămân stupefiat pentru o clipă, dar sar iute cu gura:

- Nu-i adevărat. Am fost păcălit de acest nemernic ce s-a dat drept profesorul Rollan. Eu sunt reporter şi am...

- Păstrează-ţi poveştile pentru tovarăşul tău de celulă! Jon Rollan a sosit în urmă cu două ore. Nimic nu mă mai poate împiedica să încasez Premiul cel Mare pus de Interpol pe capul tău ăla şmecher.

MENAJERA

Sunt liber. Sunt mai liber decât păsările cerului. Sunt dornic de a renaşte, precum apa ploii infiltrată în pământ, care sparge roca pentru a zămisli un izvor. Mi-e dragă viaţa fără griji, descătuşată de chingile cotidiene. Vreau să alerg prin păduri, să mă caţăr pe munţi, să zbor printre nori şi să mă trezesc pe alte meleaguri...

De fapt, sunt liber pentru că sunt şomer. Chiar că-mi vine să iau drumul codrului. M-au pus pe liber tocmai pe mine care am făcut atâtea lucruri utile, m-am zbătut ca broscuţa în gura şarpelui pentru binele instituţiei, şi cu ce m-am ales? Doar cu promisiunea că mă vor reangaja, cu prioritate, atunci când vor produce, în loc de mobilă, căruţe pentru „calu-popii". Acum aştept şi eu cu nerăbdare să-şi cumpere preotul cal, deşi ştiu că are două maşini.

Totuşi, şefii au fost mulţumiţi de mine. Când m-au chemat să-mi spună că mă dau afară, m-au îmbărbătat şi şi-au exprimat convingerea că, în absenţa mea, nici un angajat nu va mai avea chef de râs, de pierdut timpul.

Am căutat prin ziare diferite oferte de lucru şi am găsit un anunţ faţă de care îndeplinesc toate condiţiile: „Caut urgent menajeră cu trei teste recente SIDA, negative." Ar fi doar două mici nepotriviri: nu sunt femeie, dar se ştie că unii bărbaţi harnici sunt mai pricepuţi la treburile casnice decât unele femei puturoase; şi în al doilea rând, nu am făcut SIDA negativă niciodată, darmite de trei ori. Până la urmă le spun că am făcut pojar, şi-ncă negativ, de-ăsta veritabil, că oricum nu verifică nimeni.

Hai că nu trebuie să ratez o aşa ocazie. Mâine dimineaţă mă voi prezenta direct pentru angajare.

*

Sper că nu am greşit adresa. Mă bazez, ca de obicei, pe flerul meu şi pe inteligenţa celor din jur.

Sun la uşă, luând în acelaşi timp un aer de intelectual, ca să dea bine la CV.

Îmi deschide o doamnă tânără, frumoasă, dar cam surprinsă de apariţia mea. Cu siguranţă, aspectul meu select a vrăjit-o pentru puţin timp, ducând-o cu gândul pe plaiuri mioritice. Îmi vorbeşte cu o voce dulce:

- Nu aici. La scara cealaltă s-a înfundat canalizarea.

- Dooaamnăă, îmi pare rău! Cu cine mă confundaţi? Eu am venit pentru anunţul din ziar.

- Aaaa! Mi-aţi găsit căţelul?

- Eee, da' ce, doamnă, am eu faţă de hingher? Am venit în legătură cu menajera de care aveţi nevoie.

- Da?! Faceţi asemenea oferte? Pe cine îmi recomandaţi?

- Fac. Pe mine.

Urmează o aprigă dispută cu argumente pro şi contra, aruncate ca pe nişte obuze, de ambele părţi.

Până la urmă se declară învinsă şi satisfăcută de achiziţia făcută, ferm convinsă că cineva mai valoros decât mine nu poate să apară nici în ruptul capului în următorii ani. Înţeleg asta din cuvintele ei:

- Bine, bine, treacă-meargă, n-am încotro. M-aţi prins descoperită. Soţul meu este plecat într-o delegaţie, eu sunt foarte ocupată la minister, acum la sfârşit de trimestru şi nu pot lipsi, copilul nu poate merge la grădiniţă din cauza unei epidemii de gripă care a izbucnit acolo, iar bunica venită să stea cu el, s-a îmbolnăvit, are febră şi stă la pat. Recunosc, deci, că sunt într-o situaţie disperată şi am nevoie de ajutor. Sper că dumneavoastră o să faceţi faţă, deşi nu prea păreţi... Ce ziceţi?

- Ce să mai zic? Daţi-mi şorţul, mătura, medicamentele pentru bunica, grădiniţa pentru copil şi plecaţi la serviciu, că rămâneţi pe drumuri ca mine!

- Dar nici nu vă cunosc. Oare să am încredere...?

- O să ne cunoaştem când vă-ntoarceţi, că şi eu vreau.

- Am avut o fată în casă, dar a plecat acum două săptămâni. Era neglijentă şi, mai grav, am prins-o furând.

- Şi aţi dat-o afară?

- Păi nu era normal să o dau?

- Păi de-asta a şi plecat, că aţi dat-o afară. Ia să nu mă daţi pe mine afară, să vedeţi că nu plec!

- Iată cum facem ca să fie bine. Vă angajez câteva zile de probă, după care mai discutăm. De acord?

- De acord, dar nu-mi convine. O săptămână de probă, după care, obligatoriu până la sfârşitul lunii şi abia după aceea mai discutăm. Eu sunt convins că o să vă rugaţi de mine ca să mai rămân.

Mă întrerupe un puşti de vreo cinci-şase ani, cu o mutră obraznică de prea multe pofte ce i s-au făcut:

- Mami, cine este acest căpcăun spaţial care trebuie distrus?

S-a strecurat pe uşă, postându-se în faţa mea.

- Scumpule, încearcă maică-sa să-l îmbuneze, domnul este cel care va avea grijă de tine în următoarele zile. Să vorbeşti frumos şi să fii cuminte, că se supără mami pe tine!

Copilul face un pas prin surprindere şi-mi dă un brânci de cad grămadă. Mă ridic fără probleme, luând un aer înţelegător, în timp ce îl aud avertizându-mă:

- Ascultă, robot marţian!, eu sunt Voltron şi te voi nimici cu rachete fotonice.

- Stai cuminte, Ştefănel!, ţi-am spus doar că nu este frumos.

Dar maică-sa vorbeşte degeaba. Văd că răzgâiatul ăsta nici nu o bagă-n seamă. Mă întreb de unde ştie drăcuşorul ăsta mic atâtea tâmpenii?! Cu siguranţă că stă toată ziulica la televizor şi-n jocuri virtuale cu roboţi şi alte creaturi fantastice. Dar ştiu cum să induc în eroare un asemenea pici şi să-l fac să joace după cum îi cânt eu.

Îi spun complice doamnei:

- Nu vă faceţi probleme! Totul este sub control.

Apoi către Ştefănel:

- Hai, Voltron cel puternic, să văd de ce eşti în stare! Pregăteşte-ţi rampele de lansare şi tunurile cu laser, pentru că mergem s-o dezintegrăm pe bunica!

Este întru-totul de acord cu mine. Intrăm în casă imitând amândoi rafale de mitralieră.

Mă întorc către doamna pentru a o linişti şi a o determina să mă accepte cu toată inima:

- Vedeţi cât de repede s-a rezolvat? L-am câştigat de partea mea dându-i impresia că-i fac jocul. Mă pricep la copii, la fel de bine ca la treburile casnice. Mergeţi la serviciu fără grijă! Vă las actul meu de identitate pentru a putea face orice investigaţii doriţi. Trebuie să aveţi încredere în mine, mai ales că n-aveţi încotro. Cui i-aţi fi lăsat casa dacă nu veneam eu?

- Rugasem o prietenă să mi-l ţină pe Ştefănel şi voiam să trimit un medic pentru a o consulta pe bunica. Acum, dacă v-aţi ataşat de copil, vă accept pe dumneavoastră. Pentru prima zi nu aveţi prea multe de făcut: să îi daţi băiatului să mănânce, să îl supravegheaţi, deoarece este foarte neastâmpărat şi să o îngrijiţi pe bunica, ea fiind foarte slăbită din cauza răcelii. Acum doarme şi nu o mai deranjez. Îi explicaţi dumneavoastră cine sunteţi. Mă grăbesc să plec la serviciu. Sper să vă descurcaţi. Mai discutăm la telefon.

- Plecaţi liniştită şi nu vă faceţi probleme! Totu-i sub control.

Sunt gata să mă apuc de treabă şi dornic să fac o impresie cât mai bună. Cu ce să-ncep oare, că n-am nici un chef?!

Se aud nişte zgomote interesante de undeva de aproape. E ca o muzică ciudată, un fel de prelucrare după „Mica serenadă” de Mozart, cu o temă dură, stridentă, explozivă, şi o alta suavă, melodioasă, tânguitoare... Aaa!! Pericol!! Acum îmi dau seama. Ştefănel a atacat-o pe bunica.

Dau buzna în camera cu pricina pentru a salva ce se mai poate. Băiatul este călare pe bunica prăbuşită în pat şi-i cară pumni în spate. Când mă vede îmi strigă:

- Ajută-mă, căpcăun spaţial, pentru că i-am spart două farfurii atomice în cap şi tot nu vrea să moară!

Îl dau cu greu la o parte, temperându-l cu vorbe înşelătoare, bine ticluite, pentru a nu-şi da seama că vreau să-l opresc:

- Voltron, lasă acest monstru galactic pe seama mea! Tu mergi în bucătărie şi caută...ăăă... Cuţitul de foc al lui Zorgan!

Se lasă păcălit ca un copil.

Mă aplec asupra bunicii pentru a-i acorda primul ajutor. Este parţial scoasă din uz. Are două cucuie, respiră tremurând, probabil şi scuturile îi sunt dezactivate. Na că m-am prostit şi eu.

Dar aşa slăbită cum este, odată ţipă şi-mi înfige o mână în gât:

- Hoţiii! Hoţul! L-am prins. Săriţi!

- Stai uşor, femeie, că m-am şi speriat! Nu sunt hoţ, ci noua menajeră.

După lungi explicaţii se lasă în sfârşit convinsă. Era şi timpul, că altfel riscam să fiu strangulat. Slăbită, slăbită, dar mi-a-nvineţit gâtul!

- Doamnă, adaug eu pentru a o calma, staţi liniştită, nu vă mai agitaţi, că pierdeţi şi bruma de energie pe care nu prea o mai aveţi! Eu mă pricep, printre multe altele, la fel de fel de boli, şi vă voi face ca nouă, deşi, tare mi-e teamă că nu se mai poate face mare lucru.

I-am spus că mă pricep, doar aşa ca să o încurajez şi să o determin să-şi declanşeze mecanismul de autosugestie, să creadă că totul va fi bine. În realitate, habar n-am cu ce aş putea-o ajuta. Să mă prefac că o consult:

- Daţi-mi, vă rog, mâna dreaptă!

Îi caut pulsul fără succes. O fi la cealaltă mână.

- Daţi-mi şi mâna stângă!

Privesc ceasul cu profesionalism, ca şi cum i-aş număra bătăile inimii. Tot fără rezultat.

- Daţi-mi şi limba! Ooo!! Ce roşie o aveţi! Şi udă!

Trebuie să mă comport ca un adevărat doctor şi psiholog în acelaşi timp. Adică să-i ridic moralul, să-i ascund gravitatea situaţiei şi, mai ales, să-i vorbesc frumos, cu multă înţelegere, pe un ton amical. De aceea folosesc o expresie optimistă, puţin glumeaţă, cu efecte tonice:

- Bunicuţo, febra-i pe tine cât capra!

- Aseară îmi trecuse, dar acum iar m-a apucat. Şi copilul ăsta nu ştiu ce mi-a făcut, că m-a luat dintr-o dată ameţeala.

- Nu vă impacientaţi! Aveţi încredere în mine! Diagnosticul l-am stabilit, voi găsi rapid şi cel mai eficient tratament.

Ia să mă gândesc eu profund! Febră... febră... febră ... Cu ce naiba trece asta? Aaaa!, cu oţet. Să-i fac o injecţie cu oţet?... Sau cu alcool medicinal? Cred că oţetul este mai bun, deoarece te păstrează proaspăt; a se vedea gogoşarii. Dar dacă are cine ştie ce reacţie internă şi când i-or face ăia autopsia dau vine pe mine? Pic de fraier aşa nevinovat! Mai bine nu. Apă rece îi trebuie, că apa nu face rău la nimic.

Aduc un lighean cu apă rece şi o pun cu picioarele în el. Văd că începe să tremure, semn că iese febra din ea. Hai că merge treaba. Acum să-i dau şi o pastilă pentru autosugestie. Găsesc în trusa medicală fel de fel de medicamente. Aleg o pastilă mai mare. Ce-o fi asta, nu ştiu prea bine, dar o prefer pentru că îmi sună, totuşi, cunoscut. Scrie pe cutie PURGATIV, ceea ce mă duce cu gândul la ceva care te purifică. Sper ca bunica noastră să nu aibă vreo incompatibilitate mortală la aşa ceva.

S-a rezolvat şi cu pastila. A luat-o. O urc în pat şi o învelesc bine.

- Gata, mătuşico, stai liniştită ca să-şi facă efectul tratamentul administrat!

Mă îndepărtez pe vârfuri, cu speranţa că poate adoarme ca să mă ocup în linişte de Ştefănel. Deja se vede o schimbare în bine la pacienta mea – a început să tuşească, semn că iese răceala din ea.

Intru în bucătărie satisfăcut de evoluţia pozitivă a stării bunicii. Dar văd că aici mă aşteaptă un alt examen de competenţă. Noua mea slujbă îmi aruncă o altă provocare. Ştefănel a aprins aragazul şi a înroşit lama unui cuţit.

- Măi băiat neastâmpărat, îl pun eu la punct, lasă joaca şi treci la masă!

- Mănânc carne de om cu cuţitul de foc al lui Zorgan.

- Măi, stai cuminte, lasă cuţitul! Nu mă mai alerga, că te bat! Dacă mă mai înţepi o dată, o-n-curci. Nu te mai sui şi tu pe masă! Stai cuminte, banditule! Na că ţi-am făcut figura – să văd dacă mai poţi să te urci aici sus pe bufet, după mine. Vezi că nu poţi!? Ţi-am demonstrat că eu sunt mai puternic decât tine, aşa că trebuie să mă asculţi.

- Ba nu. Eu sunt mai puternic. Arunc cu grenade în tine.

- Măi, Ştefănel, stai puţin! Lasă paharele că mă predau! Hai să ne jucăm de-a ceva! Eu eram prizonierul tău şi-ţi dădeam să mănânci energie nucleară, ca să prinzi puteri şi mai mari.

- Hai!, îmi spune el încântat, zgâindu-şi ochii.

Iar l-am fraierit. Ce uşor de manipulat este piciul ăsta!

Îi dau o cană de lapte în care pun discret două somnifere găsite în trusa medicală, ca să-l mai potolesc puţin. În timp ce bea el laptele, mănânc şi eu câte ceva – o friptură care nu avea loc în frigider, un pachet de unt cu dulceaţă, patru banane şi trei prăjituri. Când o veni doamna o să-i spun: „Ia uitaţi-vă ce-a mâncat copilul!”

Gata, Ştefănel, ţi-am găsit leacul. Te-am domolit cât ai clipi. Îl văd cum moţăie ca un pisoi pe sobă. Dus în camera lui, adoarme ca un somnoros.

Să fac puţină ordine pe-aici. Spăl vasele, le şterg şi le aşez la locul lor, iar cioburile rezultate în urma unor accidente fireşti în astfel de situaţii, le dau după frigider; pun aspiratorul pentru a desfunda chiuveta, şterg mobila cu puţină untură, ca să prindă luciu şi ud florile cu laptele rămas de la Ştefănel. Pentru prima zi, ajunge. Să mă odihnesc şi eu puţin.

...Da’ ce poţi să dormi?! A găsit-o frecuşul şi pe bunica asta. Dacă n-a fost de şapte ori la WC! Şi tuşeşte de m-a ’nebunit. Câtă răceală o avea în ea de nu se mai termină?!

Mă ridic din pat şi merg la bucătărie cu gând să pregătesc ceva de mâncare, dacă tot răspund de casa asta. Dar ce mâncare să gătesc eu? Ca să fac o foarte bună impresie, trebuie să mă gândesc la una mai complicată, mai pretenţioasă, mai selectă, să-mi iasă în evidenţă adevărata valoare. Da! Cartofi prăjiţi. Bună idee. La treabă!

Găsesc, în sfârşit, nişte amărâţi de cartofi, îi curăţ şi-i pun la prăjit.

Sună telefonul. Să răspund, să nu răspund?... Ia să vedem, poate o fi vreo prietenă de-a doamnei; am ocazia să-mi fac reclamă.

Nu, este chiar doamna.

- Alo! La datorie, menajera dumneavoastră.

- V-am sunat, pentru că eram îngrijorată...

- Nu vă faceţi probleme! Sunt om de încredere, ce naiba!

- Ce face bunica? Tot aşa slăbită este?

- Ce slăbită?! Nici vorbă! E plină de energie. Tuşeşte cu-o forţă, de m-a uimit.

- Vai de mine! Acum şi tuşeşte?

- Nu vă alarmaţi! Se simte mai bine. A început să umble prin casă.

- Serios?! Daţi-mi-o puţin la telefon!

- Acum nu poate să vină. Este la WC.

- Spuneţi-i, vă rog, să mă sune la serviciu! Ştefănel ce face?

- Doarme dus.

- Doarme!?! Cum aşa? Se simte rău? O fi luat şi el gripă?

- Eee!! Dumneavoastră vedeţi în jur numai nenorociri. Nu cumva vă spun colegii: „piaza rea a ministerului”? Prea exageraţi. Copilul a mâncat foarte bine: friptură, unt, banane, prăjituri, apoi ne-am jucat ceva instructiv. L-am învăţat o mulţime de lucruri, după care l-am culcat. V-am spus doar că mă pricep la copii.

- Eii, aşa m-am mai liniştit. Dumneavoastră aţi mâncat ceva?

- Am băut şi eu o cană cu lapte.

- Bine. Se pare că vă descurcaţi. O să sun din nou mai târziu. Ce vă rog acum, că am uitat de dimineaţă...

- Spuneţi!

- Mi-a adus bunica o sacoşă cu bulbi de flori. Duceţi-o dumneavoastră pe balcon! Mi-e teamă să nu fie prea cald în debara.

- O sacoşă roşie?

- Da.

- S-a rezolvat.

Aiurea s-a rezolvat, dar nu i-am mai spus. Nu-i vina mea dacă nu m-a prevenit la timp. Acum să-şi mănânce bulbii, cartofi prăjiţi.

Cine mai sună? Aaa!, cred că este cineva la uşă. Merg şi deschid.

- Surprizăăă!!

Ce mai vrea şi ăsta, măi frate?! Un domn care a zâmbit o clipă, dar când m-a văzut, de-odată s-a întunecat la faţă. O fi venit tot pentru anunţul din ziar? Trebuie să scap de el cât mai repede, că ăsta mă lasă fără slujbă. De aceea îi zic răstit:

- Ce surpriză, măi caricatură?! Ia cară-te de-aici mai repede!

- Cine eşti dumneata?, mă întreabă el tot mai încruntat.

- Da’ ce treabă ai tu? Suni la mine la uşă şi mă-ntrebi cine sunt? Vagabonzii naibii!!

Vreau să-i trântesc uşa în nas, dar na!, că acum încearcă să intre în casă, peste mine. Mă ţin tare de clanţă în timp ce îi zic o formulă de descurajare ce-am văzut că se foloseşte în blocul ăsta:

- Dacă ai venit să repari canalizarea, du-te la scara cealaltă!

- Măi, nenorocitule! Eu locuiesc aici, nu tu. Unde este soţia mea? Mă înşală cu o paparudă ca tine?

Opaa! Ăsta-i bărbat-su. Am sfeclit-o.

Starea de disperare în care mă aflu, îmi dă, surprinzător, o linişte exterioară ce mă ajută să rezolv problema. Îi spun, încercând să par calm:

- Stai, domnule, să ne înţelegem! Pretinzi că eşti stăpânul casei?

- Da, pretind, îmi spune furios, dar slăbind puţin strânsoarea din jurul gâtului meu.

- Atunci de ce ai sunat la uşă?

- Pentru că am venit mai devreme decât planificasem şi voiam să-i fac soţiei o surpriză. Mi-a spus aseară la telefon că se învoieşte şi vine mai devreme, din cauza

copilului... Ahaa! Acum am priceput. De-aia se învoia, ca să stea cu tine. Mişelule, mi-ai distrus căsnicia. Te omor cu mâna mea.

Ce să-i mai explic turbatului că sunt nevinovat, că n-aş avea timp. Mă smulg din braţele lui, îi spun doar că-i nebun şi c-a greşit blocul, trântesc uşa, mă reped la prima fereastră, o deschid şi sar, strigându-i aşa, din întoarcere, ca o panteră neînfricată: „Băi, s-o trimiţi pe nevastă-ta la mine cu buletinul, că o-ncurcă cu mine!" Abia în aer mă întreb la ce etaj sunt.

Pleosc!!

Am aterizat, totuşi, cu bine, spre norocul meu, într-o baltă de apă care mi-a amortizat impactul. M-am udat pe fund şi miroase aici de mori.

Aaa!! Acum îmi dau seama... Băi, cu canalizarea voastră, aici v-aţi găsit să vărsaţi mizeria?

CYBORG – 001

Ce bine este să stai singur acasă! Relaxare, linişte, lat în pat şi cu telecomanda în mână. Dar nu tot timpul, că te tâmpeşti, ci doar aşa din când în când, la sfârşit de săptămână.

În astfel de momente îmi place să privesc programele TV şi în special ştirile de tot felul.

Ce de aiureli se mai spun şi la ştirile astea! Auzeam odată că în Australia, doi bărbaţi s-au căsătorit cu... un al treilea, acesta din urmă îmbrăcându-se în rochie de mireasă. Ce aberaţie! Să mergi la o astfel de nuntă şi să rămneşti – la cine? – la soacră? Sau să furi mireasa şi când îi ridici voalul, să te trezeşti cu vreun bărbos – îl visezi noaptea şi nu-ţi mai trebuie însurătoare. Normal că şi copiii se golănesc de mici cu trei bărbaţi în casă. Dar oare cum or naşte ăştia? Încurcată treabă. Cred că prin cezariană, că altfel n-au cum.

O altă ştire era că un avion a dispărut şi acum caută cu toţii locul catastrofei. Păi de unde or şti ei că neapărat s-a prăbuşit? Poate a luat-o-n sus, poate a fost furat sau răpit de extratereştrii. Se aruncă aşa... nişte ipoteze neverificate ca să prostească lumea. Şi ca să devii curios, să te mai uiţi şi mâine la televizor. Câţi proşti n-or sta laţi în pat, cu telecomanda-n mână şi cu sufletul la gură să vadă ce s-o mai întâmpla.

Dar eu nu sunt atât de fraier. Nu mă reped să cred orice. Sau chiar dacă cred, nu mă las influenţat. Ăsta-i lucrul esenţial în privitul la televizor – să nu devii manipulat de ştirile prezentate, să nu crezi decât dacă simţi pe propria-ţi piele; şi chiar dacă te influenţează, să nu-ţi pese.

Eu am chiar un program propriu de decontaminare informatică, bazat pe cele mai sofisticate metode de anti-război psihologic. În fiecare seară, înainte de culcare, stau pe spate întins pe podea, cu mâna dreaptă în sus şi, privindu-mi vârful degetului arătător, repet de câte o sută de ori expresiile: „Mie nu-mi pasă” şi „Nu-mi spăl creierul”, după care adorm liniştit. Programul este atât de eficient, încât uneori adorm chiar acolo pe covor, ceea ce nu mă deranjează, deoarece şi-aşa mi se întâmplă uneori, atunci când visez diverse fapte eroice, să cad din pat noaptea şi tot acolo să ajung.

Cine m-a auzit ce fac a zis că pierd timpul degeaba, dar, în realitate, eu sunt cu adevărat în pas cu vremurile. Datorită programului meu am devenit imun la zvonuri, nepăsător în faţa ştirilor alarmante sau incomplete, generatoare de nesiguranţă, „vaccinat” contra panicii şi groazei, în concluzie, sunt pe deplin capabil să supravieţuiesc în mediul social ostil al viitorului.

Dar ia să fiu atent la televizor, că sigur urmează ceva interesant după atâta publicitate. Că şi cu publicitatea asta este o mare şmecherie. Dincolo de faptul că-ţi pierzi răbdarea până trece, mai eşti şi înşelat cu neobrăzare. Păi, de exemplu, sunt lăudaţi fel de fel de detergenţi care – chipurile! – sunt mult mai eficienţi decât

detergentul obişnuit. Dar eu am vrut să cumpăr acest „detergent obişnuit” şi nu l-am găsit nicăieri, de unde trag concluzia că tocmai acesta este cel mai bun, din moment ce nu se găseşte; probabil, cum apare în magazin, şi tăbără toţi pe el.

Sau legat de o băutură răcoritoare despre care se spune că... te electrizează. Ce vor să spună oare cu chestia asta? Nu cumva tocmai faptul că bând prea multă, te electrocutezi mai repede decât ceilalţi oameni?

Este ştiut faptul că toţi producătorii sunt obligaţi, conform legii, să-i prevină pe cumpărători de pericolele generate de produsele lor, dar, parşivi cum sunt, o spun sub o formă care te atrage, te fraiereşte, te îndeamnă să faci tocmai ce nu trebuie, ca să le faci lor vânzare. Ehee!, dar nu v-aţi găsit prostu’ cu mine să mă pierd cu firea şi să cred orice.

În acest moment, crainica de la televizor îmi întrerupe filozofia gândurilor. Nu-i nimic, o să mai găsesc eu săptămâna viitoare câteva minute pentru asta, că doar am o fire înclinată spre filozofie. Acum să fiu atent.

„- Stimaţi cetăţeni, întrerupem programul pentru o ştire foarte importantă. Avem împuternicirea Serviciului Secret Naţional pentru a vă aduce la cunoştinţă următoarele: de la baza militară de cercetare „Buncăr Secret-2000” , a fost scăpat de sub control şi se află în libertate, un cyborg prototip 001. Acesta are o înfăţişare perfect umană, dar un comportament imprevizibil, de la a oferi flori, până la a ucide fără ezitare. Rod al unor cercetări strict secrete ale Ministerului Apărării, Cyborg-001 a fost localizat ultima dată, în urmă cu aproximativ o oră, în cartierul 203, zona 14. Vă avertizăm că poate fi extrem de periculos, de aceea vă rugăm să nu părăsiţi locuinţele şi să nu intraţi în contact cu persoane străine. Vom reveni cu noi informaţii.”

Opaaa! Aoleu! Vai de mine! Chiar aşa? Am încurcat-o. Roboţi îmi trebuie mie pe cap acum? Cartierul 203, zona 14, chiar la noi. Să nu mă pierd cu firea!... Mie nu-mi pasă... mie nu-mi pasă... mie nu-mi pasă... Cum să nu-mi pese, că doar nu sunt zarzavat! Sunt om, fiinţă superinteligentă, şi nu pot să rămân indiferent la ce se întâmplă cu pielea mea.

Pentru orice eventualitate, trebuie să mă organizez şi să mă pregătesc pentru o posibilă luptă cu această creatură odioasă, făcută de nişte savanţi iresponsabili şi învăţată să ucidă.

Vom fi ca doi „terminatori” – la sfârşitul luptei, unul dintre noi va fi terminat, de preferinţă el.

Poate că tot rău-i spre bine. Acum am ocazia să dovedesc superioritatea omului în faţa maşinăriilor cibernetice. Ehei, robotule, pune-te cu mine şi ai să devii o arătare... cinegetică! Ba chiar mai mult – pot deveni un erou. Deci, să fiu calm, lucid, organizat şi eficient, căci şansa de a deveni celebru, nu-ţi bate de două ori la uşă.

Mai întâi ar trebui să calculez cu precizie probabilitatea ca această fierătanie acoperită cu piele sintetică să nimerească exact la apartamentul meu. Să îl sun pe vărul Sile, că el este mai priceput la... geometrii de-astea! Dar cu discreţie, să nu afle despre ce este vorba şi să-şi bage şi el coada în meritele mele.

- Alo, Sile, măi băiatule, zi-mi şi mie o chestie! Dacă în zona 14 a cartierului nostru ar veni un... mexican, ce probabilitate există pentru ca el să nimerească exact la apartamentul meu?

- Da' la ce-ţi trebuie?

- Eeiii!, vreau să-l pun să-mi bată covoarele. Hai, măi, nu mă mai descoase, că n-am timp! Zi-mi, că-ţi explic eu altă dată!

- Păi, stai să calculez! Atâtea străzi, atâtea blocuri cu câte trei scări, zece niveluri... Aşaaa! Măi, fii atent! Mi-a ieşit o probabilitate de unu la zece mii.

- Bine, mulţumesc! Te-am salutat!

Deci, unu la zece mii... Oho! Asta înseamnă că există probabilitatea ca el, unu singur, să nimerească la mine de zece mii de ori. Mult al naibii!! I-am spus eu soţiei că ne-am ales prost apartamentul ăsta – este prea în drumul la toţi nepoftiţii. Am luat-o eu cam în glumă, dar văd că e treabă serioasă.

Deci, am zece mii de ocazii pentru a-i veni de hac robotului. Sper, însă, că vor fi suficiente trei-patru confruntări şi-l voi lăsa lat.

Să fac o mică analiză tactică! Din câte cunosc, această creatură are o serie de caracteristici: rezistă la lovituri, deci să nu dau cu pumnii în el, că îl tumefiez degeaba; nu are sentimente, aşa că să nu-l rog să mă ierte sau să mă cruţe, că nesimţitul ăsta se spală pe mâini cu lacrimile mele; poate lua fel de fel de înfăţişări ca să mă facă să cred că este o persoană cunoscută, deci, din acest moment, nu am mamă, nu am tată, oricine încearcă să mă contacteze, prin orice mijloace, este un potenţial cyborg şi va fi tratat ca atare.

Să mă gândesc acum la ce puncte slabe are. Făcând o recapitulare rapidă a filmelor văzute, trag următoarele concluzii: având în componenţă mult metal, normal că este foarte sensibil la apă, care face să îi ruginească încheieturile, transformându-l din „pericolul cartierului", într-o... capră oloagă; nu „înghite" nici curentul electric, sub influenţa căruia i se ard toate siguranţele şi se întinde pe jos ca o cârpă, după ce ies o mie de fulgere din el; iar focul îi arde învelişul sintetic, lăsându-i doar scheletul hidos, atât de neplăcut vederii încât, dacă îi arăt oglinda, cred că fuge de rupe pământul. Aaa!, hai că nu-i mare lucru de capul acestui cyborg, oricât de ...001 o fi el!

Sper că stăpânii lui au pus o recompensă grasă pe „dovleacul" individului, ca să nu mă chinui degeaba. Doar n-oi fi atât de ghinionist încât să-l anihilez pe gratis!

Dar dacă totul este doar o cursă? Poate i-au dat drumul intenţionat, experimental, ca să-l vadă cum omoară lumea, dacă e bun de ceva, dacă a meritat banii cheltuiţi, şi eu sunt doar una dintre victime... În cazul acesta, cel mai deştept să învingă! Doar nu au fost ăia atât de tâmpiţi, încât să-l facă mai deştept decât un om!

Sună soneria de la intrare. Opa! Deja m-am ars? El o fi oare? Merg tiptil până la uşă, o întredeschid uşor, pregătit pentru orice surpriză.

M-am speriat degeaba. Este vecinul Fănică.

- Măi, vecine, mi se adresează el, ai văzut anunţul de la televizor? Ce părere ai?

- Fănele, scuză-mă puţin! Rămâi acolo în faţa uşii că vin imediat!

M-am prins de figură. El este. A luat chipul lui Fănică – bietul Fane, o fi deja mort – şi vrea să-mi câştige încrederea, să mă facă să-l poftesc în casă, unde să mă

termine în linişte. Îşi face iluzii deşarte, pentru că eu o să ţip, de o să adun tot blocul la mine. Să vedem pe unde mai scoate cămaşa când va fi prins asupra faptului. Dar până atunci mai e. Încă nu a avut de-a face cu mine. Prima surpriză, robotule, în memoria bietului Fane: am umplut o găleată cu apă şi, cu un gest surprinzător, zvârrr... am aruncat-o pe el, după care am încuiat uşa, ascultând cu atenţie reacţia sa.

Măi să fie! Ce program tâmpit i-or fi băgat savanţii ăia în cap, că îl aud cum face o gălăgie ca de mahala. De ce l-or fi învăţat să înjure, chiar că nu pricep.

Cred că vorbeşte cu mine:

- Măi, nesănătosule, ce te-a apucat?

- Nu-ţi convine, bestie, rugini-ţi-ar gleznele! Lasă că te-aranjez eu!

- Te-ai sonat, vecine. Auzi, s-arunce apă pe mine fără nici un motiv...

Îl aud cum pleacă bombănind. Ştiu că nu va renunţa, şi în plus de asta, acum este şi prevenit asupra serioasei mele intenţii de autoapărare.

Na, că sună telefonul. Răspund cu prudenţă:

- Alo! Cine este?

Aud un glas plăcut de domnişoară:

- Alo! Mă iertaţi că vă deranjez. Sunt învăţătoarea fiului dumneavoastră şi aş vrea să discutăm despre ultimele lui năzbâtii.

Aiurea! Este „clientul” meu care a împrumutat un glas de femeie, ca să mă inducă în eroare. Stai că te aranjez eu a doua oară, băi... „învăţătoareo” mecanică!

- Domnişoară, îi şoptesc eu, vreau să vă spun un mare secret, de aceea vă rog să vă lipiţi receptorul de ureche, ca să nu ne audă nimeni!

- Da, vă ascult, îmi răspunde cu glas curios.

- UUUUĂĂĂAAA!!!

Am urlat cât am putut de tare, după care i-am spus satisfăcut:

- Satură-te, pacoste, şi lasă-mă-n pace odată!

Nu i-am spart timpanele că n-are, dar sigur i-am ars câteva circuite. O fi el din metal, dar cred că s-a speriat rău, din moment ce a început să plângă. Îl aud cum suspină. L-am dereglat, ce mai... ! Sau doar se preface ca să mă păcălească? Mi-a închis telefonul şi probabil că acum îi cloceşte mintea altă prostie. Trebuie să devin şi mai vigilent, deoarece, dereglat cum e, va acţiona fanatic.

Este timpul să trec la măsuri mai dure. Să încep cu electricitatea. Dragă cyborgule, în curând vei fi doar o amintire în cataloagele secrete ale Armatei. Îmi pun în mâini nişte mănuşi de cauciuc, iau un prelungitor, îl introduc în priză, iar la celălalt capăt îl tai şi desfac firele pe care le curăţ de cămaşa izolantă, legându-le apoi de clanţa uşii de la intrare. Gata. Acum să stau la pândă că trebuie să apară „tâlharul”.

Nu vine nimeni deocamdată. Cred că dă târcoale, căutând o metodă mai eficientă pentru a mă înfrunta, că până acum a văzut şi el că a cam dat-o-n bară.

Dacă acţiunile lui sunt monitorizate de către savanţii care l-au creat, înseamnă că este jale mare în acel buncăr secret. Îşi dau palme unul altuia, de necaz. După atâta muncă, un aşa insucces este, într-adevăr, foarte descurajant. Să vă lăsaţi, fraţilor, de făcut roboţi şi să vă apucaţi de croşetat şosete din sârmă ghimpată! Şi-ncă lupta nu s-a

terminat, ba aş putea spune că abia acum începe. Să vedeţi ce picioare-n fund o să luaţi de la şefii voştri.

Opa! Iar sună cineva la uşă. Da' sună insistent, nu glumă. Bietul robot s-a enervat rău de tot.

Mă apropii tiptil, îl mai las să mai sune de două ori ca să-şi piardă răbdarea şi controlul, pentru a fi mai uşor de anihilat, după care întreb doar aşa, de formă, pentru că deja ştiu cu cine am de-a face:

- Cine este?

- Poştaşul. Aveţi un colet.

Poştaş pe naiba! Nu ştie, nemernicul, ce să mai scornească.

Simulez că îl cred şi îi vorbesc amical:

- Intraţi, vă rog, că sunt puţin ocupat! Uşa este deschisă.

Aştept cu sufletul la gură să pună mâna pe clanţă. Aaa! Ha, ha! Fraierul, s-a păcălit. Acum bâţâie de-i sar toate arcurile. Îl mai las trei secunde, după care scot prelungitorul din priză. Cred că este întins pe jos ca o cârpă. Deschid uşa, curios să-l văd cum arată.

A naibii lighioană rezistentă!, nu-i culcată, a căzut doar în fund, dar vlagă multă nu mai are; îl cunosc după cum se uită cruciş la mine.

Şapca i-a căzut pe scări, ochelarii pe nas, iar părul i s-a ridicat spre tavan – cred că pe-acolo i-au ieşit fulgerele acelea specifice dezintegrării.

Vrea, parcă, să-mi spună ceva, dar i-o iau eu înainte:

- Hei, jivină electronică, mai susţii că eşti poştaş? Ce tremuri mâinile alea ca un milog? Crezi că mă impresionezi?

Holbează ochii şi mai mari la mine şi tot vrea să spună ceva.

-Ce te bâlbâi atâta?, îi zic iar. Ştiu că nu-ţi convine că te-am biruit, dar n-am ce-ţi face. Hai, pleacă de-aici la reparat şi să nu te mai legi de mine fără motiv!

Acum îi iau seama mai bine. Este vai de capul lui. Dar chiar seamănă cu nea Pandele, poştaşul. De ce oare au făcut savanţii ăia un robot aşa bătrân? Sau, poate că la început a fost tânăr, dar până când l-au terminat ei de programat – nepricepuţi cum sunt – a îmbătrânit naibii!

Aş fi încercat eu să îl imobilizez, pentru a-l preda Armatei în schimbul acelei recompense grase, dar mi-a fost teamă să nu aibă cine ştie ce rezerve de enrgie şi să mă sugrume, chiar acum când sunt stăpân pe situaţie. Mă mulţumesc doar să-l gonesc de la uşa mea:

- Hai, pleacă mai repede de-aici, robot-boşorog ce eşti!

Se ridică cu greu şi pleacă, şontâc-şontâc, fără să mai zică nimic. Sărăcuţul de el, tare amărât mai e! Se cunoaşte că este un prototip mai nereuşit. Poate de-aia i-au dat şi drumul, ca să scape de el.

Eee!, dar văd că a lăsat un pachet la uşa mea. Cred că este coletul de care zicea. Să-l deschid? Sunt cam curios, dar dacă a plasat o bombă înăuntru? Acum, poate că stă la scara blocului şi aşteaptă bubuitura. Ia să fiu eu atent şi să nu-l subestimez! M-o fi crezând naiv, dar îl învăţ eu minte.

Acum observ că este scris ceva pe colet: destinatar – chiar eu, expeditor – mătuşa mea din Braşov. De unde o fi cunoscând-o nătărăul ăsta pe tanti Nina?! Doar nu-mi citeşte gândurile! Atât mi-ar mai trebui. Dar rezolv eu şi problema asta – din când în când o să mă gândesc la diverse lucruri foarte urâte, o vacă-n putrefacţie, un măgar călcat de tren, să-l apuce toată greaţa şi să nu mai cotrobăie prin mintea mea.

Totuşi, ce fac cu bomba din colet? Mă gândesc puţin, apoi trec la acţiune. Am găsit soluţia cea mai bună. Mă voi comporta ca un adevărat genist super-expert în dezamorsări. Iau cutia uşor, uşor, cu ambele mâini, cu maximă atenţie fac câţiva paşi cu încetinitorul şi-i dau drumul peste balustradă, după care o zbughesc în casă. Ce-o fi o fi.

Parcă a ţipat cineva în urma mea. Îi recunosc glasul vecinei de deasupra care tocmai urca scările. Mă face în tot felul că i-am trântit cutia în cap. Câtă neobrăzare! S-a oprit în dreptul apartamentului meu şi bubuie cu pumnul în uşă. Deschid puţin şi-i zic discret:

- Fii mulţumită, vecină, că n-a explodat!

Gata, s-a dus învârtindu-se pe scări în sus.

Eheeii, câte belele pe capul meu! Şi nu-mi este nimeni recunoscător că îmi sacrific timpul liber pentru salvarea cartierului. Iar fierătania aia, ce-o mai pune la cale?

Din nou vrea să anunţe ceva la televizor crainica aceea. Cred că o să ne spună că robotul nu mai este aşa de periculos. Cred şi eu! De când mă tot chinui să îl semi-anihilez.

„- Stimaţi telespectatori, revenim cu noi date despre Cyborg-001. De la centrul de cercetăţi ni s-a comunicat că s-a reuşit contactarea prin radio a acestuia şi punerea lui sub controlul computerului central al bazei. Deşi se pare că pericolul a trecut, vă recomandăm, totuşi, să fiţi prevăzători până la rezolvarea definitivă a cazului. Ca urmare a acestui incident, ministrul apărării şi-a anunţat demisia...”

Mama voastră de mincinoşi şi de prefăcuţi! Acum când au văzut că nu le-a reuşit planul lor diabolic de distrugere a zonei 14 – poate – au trecut la altă variantă de experimentare a robotului. L-au conectat la computerul central al bazei, pentru a-i furniza mai multă energie; mai ales că, mai mult ca sigur, când a fost contactat, cred că s-a văitat ăsta cu şapte guri de ce-a păţit la uşa mea.

Iar ministrul apărării îşi dă demisia... Oricine pricepe că o face de necaz că i-am zădărnicit eu planurile, că robotul lor este un papleacă neputincios în faţa inteligenţei umane.

Parcă şi văd ziarele de mâine cum mă elogiază – pe primele pagini, cu litere de-o şchioapă: „Omul care provoacă demisia ministrului...”, „Eroul Zilei trimite la gunoi munca de decenii a savanţilor...”, „Fiara a fost răpusă...”, „Mândria cartierului...” etc, etc.

Să fiu, totuşi, vigilent! Cu energie suplimentară, robotul poate fi acum un adversar de temut, mai ales că îl mai sfătuiesc prin radio şi „tăticii” lui, savanţii.

Iar se aude soneria. Ăsta, altceva nu ştie decât să sune la uşă. Ce lipsă de imaginaţie! Acum nici nu mai deschid, nici nu mai vorbesc. Mă pregătesc direct

pentru luptă. Mi-a mai rămas o singură armă, dar cea mai redutabilă – focul. Parcă am puţină nesiguranţă şi o teamă confuză începe să mă cuprindă, dar mă încurajez la gândul că şi el mi-a prins frica mie. După ce i-am ruginit încheieturile, l-am speriat la telefon şi l-am curentat, urmează să-l pârjolesc puţin.

Merg la bucătărie şi dau drumul la gaze. Apoi iau o pătură groasă, o ud bine în cada din baie şi mi-o pun în cap, nu înainte de a tăia o fantă în dreptul ochilor, ca să-mi pot vedea adversarul. În acest mod, voi fi protejat împotriva focului care va izbucni imediat.

Sună şi iar sună duşmanul la uşă de m-a tâmpit.

Iau un chibrit şi sunt gata să scapăr. Înainte de a deschide uşa, privesc pe vizor. Măi să fie! Hai că la asta nu mă aşteptam! În loc de unu, sunt trei: un poliţist, poştaşul curentat care se dă drept nea Pandele şi altul care seamănă cu vecinul Fănel. Acum, care dintre ei o fi robotul? Sau nemernicii ăia de savanţi de la centru au mai trimis încă doi ca să-i sară în ajutor ucigaşului, pentru a mi se veni de hac? Sunt, totuşi, curios să văd ce-or vrea şi deschid uşa fără să scapăr imediat.

După ce se dau un pas înapoi uimiţi de apariţia mea cu pătura în cap, îşi revin şi sar cu gura ca nişte gâşte:

- Domnule poliţist, el m-a curentat...

- Domnule poliţist, a aruncat cu apă pe mine...

- Arestaţi-l!...

- Mai întâi să-i tragem o bătaie bună!...

- Şi mie mi-a trântit o cutie în cap...

Se uită toţi în sus, miraţi. Mă mir şi eu, ca să nu creadă ei că aş şti despre ce-i vorba. După cum era de aşteptat, vorbise vecina de deasupra, coborând scările cu un făcăleţ în mână, dar încetinind pasul la vederea echipamentului meu de protecţie.

- Linişte!, strigă poliţistul. Vom lămuri imediat lucrurile. Domnule, recunoaşteţi învinuirile ce vi se aduc?

- Domnule robot, recunosc tot. Poftiţi, vă rog, în casă, unde voi plăti tuturor despăgubiri grase!

Auzindu-mă, s-au mai înseninat... fraierii! Habar nu au ce îi aşteaptă.

Scapăr chibritul. BUUUMMM!! Foc şi jale. Sunt trântit şi eu cu capul de un perete, dar tot apuc să văd cum fug toţi de rup pământul, cu focul pe ei. Până în stradă o să le ardă învelişul sintetic şi-o să rămână numai scheletul metalic de ei. Să vă văd atunci, urâţilor, pe unde o să vă ascundeţi de ruşine. Or să râdă toţi copiii de voi. Vedea-v-aş pitulaţi prin canalizare, aşteptând să vină noaptea ca să puteţi pleca acasă!

Mă cam ia şi pe mine ameţeala de-atâta fum şi căldură. Nu mai pot să mă ridic. Noroc cu pătura udă că mă protejează de flăcări.

Cred că focul s-a extins şi la alte etaje, pentru că ţipă lumea ca la cutremur.

Nu mai ştiu dacă-i real sau visez, dar percep o hărmălaie de nedescris, cu geamuri sparte, tropăieli şi sirene de pompieri.

De-odată tresar. Uşa apartamentului este smulsă şi aruncată cât colo. În prag apare o namilă de om care ezită puţin, apoi se apropie de mine şi mă ridică pe umăr ca pe un fulg.

Bravo, măi băieţi! Cinste vouă, pompierilor, oameni de toată isprava! Gândind aceste lucruri, mă adresez tipului:

- Tinere, a fost o luptă crâncenă aici. Tocmai ce-am salvat cartierul de la o ameninţare mortală. Tu cine eşti?

- Sunt Cyborg-001. Am primit misiunea să salvez oamenii din incendiu.

- Ce spui, măăăă?!?... Ia stai aşa! Lasă-mă jos!... Măi, criminalule, câţi ai omorât până acum?... Unde mă duci, bestie?... Ia-o la stânga şi-apoi drept înainte până la capătul străzii, că mi-au transmis savanţii tăi să te predau la „fier vechi”!...

Dar ajunşi afară, el mă trânteşte pe o targă a „Salvării”. Aici, lume multă, ca la iarmaroc: ziarişti, fotoreporteri, operatori TV, poliţişti, medici, pompieri şi mulţi cură-cască. Se reped toţi spre mine şi mă-nconjoară cu microfoane şi camere de luat vedri, bombardându-mă cu întrebări:

- Dumneavoastră sunteţi o victimă a incendiului...?

- Ne explicaţi ce s-a întâmplat?...

- Ştiţi că aţi fost salvat de o creaţie a tehnicii?...

- Vreţi să adresaţi mulţumiri Armatei?...

- Sunteţi recunoscător savanţilor?...

- Cyborg-001 v-a salvat...

Nu mai suport o asemenea nedreptate. Sar la ei şi îi fac praf cu o singură replică:

- Ce tot îl lăudaţi atâta?! Dacă nu-mi puneam eu o pătură udă în cap, mai salva el pe naiba!!

PEŢITORUL

De câte ori merg să duc gunoiul, îmi iese în cale vecinul Petrică. Încep să cred că ăsta pândeşte la fereastră, că prea mă nimereşte numai pe mine. Şi de fiecare dată îmi spune câte-o tâmpenie: ba că o cloşcă de-a lui maică-sa era să scoată raţe din ouă de curcă – de fapt, găina era cam căpiată şi-i încurcase cuibarele – ba că să nu mai beau băuturi răcoritoare, deoarece conţin nişte molecule carnivore care îţi mănâncă vitaminele din corp şi poţi rămâne fără oase... Şi câte alte prostii nu-mi spune.

Dar ce, eu îl bag prea mult în seamă? Îl gonesc de nu se vede, deşi, mi se întâmplă de multe ori să devin curios şi să casc gura la aiurelile lui, câte o oră.

De data asta, însă, l-am păcălit. Am luat-o pe partea cealaltă a blocului, pentru că îl văzusem că mă aşteaptă la colţ. După ce am trecut de el, distrându-mă pe seama naivităţii lui, m-am gândit că, poate, acum are ceva interesant de spus şi m-am întors la el să văd ce-o zice.

Când m-a văzut, a răsuflat uşurat spunându-mi:

- Măi vecine, bine că ne-am întâlnit. Am o mare rugăminte la tine. Noi suntem prieteni vechi, ne cunoaştem de când ne-am văzut, aşa că trebuie să mă ajuţi.

- Ia zi ce te frământă, măi Petrică! Ştii doar că eu te ajut mereu dezinteresat, mai ales dacă-mi pică şi mie câte ceva.

- Îl ştii pe băiatul meu, Pitecu. E cam prostuţ, săracul, dar...

- Păi când ţi-am spus eu că se sperie şi noaptea de el, te-ai supărat pe mine...

- Lasă, mă, că mi-a trecut! Stai să-ţi spun! Băiatul meu s-a îndrăgostit de o fată şi vrea să se însoare cu ea.

- Dar tu vrei?

- Măăii, tu n-ai minte?! Eu nu vreau să mă mai însor, că mă mulţumesc cu ce am. El vrea. Problema este că fata nu mai dă nici un semn de viaţă.

- L-a văzut mai brusc şi a păţit ceva sau ce?

- Nuu, dar e timidă şi îi este ruşine să-l caute acasă, iar prin oraş nu s-a nimerit să se mai întâlnească.

- Aaa!, şi vrei părerea mea despre ea. Păi... cred că... e cam bleguţă dacă e timidă, dar e şi deşteaptă dacă nu-l mai caută.

- Nu, măi vecine. Altceva vreau de la tine. Să fii peţitorul meu.

- Iar începi? Să fiu peţitorul tău sau al lui?

- Stai să te lămuresc! Te rog pe tine să mergi la familia fetei, să vezi ce fel de oameni sunt, ce situaţie au şi să le dai de înţeles că băiatul meu este ferm hotărât să se însoare cu...

- Aha! Am priceput. Vrei să-ţi fac reclamă, să susţin că blegul tău este cel mai deştept din... apartament şi că pică norocul pe biata fată dacă pune mâna pe el. Poate mă bat ăia când or veni să-l vadă...

- Eeii, na şi cu tine! Nu te bate nimeni, că sar eu cu tot blocul şi te scap.

Stau pe gânduri. Să-l ajut, să nu-l ajut? Să mă amestec eu în „ciorba asta sleită”? Să mă cobor până la nivelul lor de înţelegere? Hai să accept! Cu siguranţă că va fi nevoie de un om lucid aici, iar eu am fost întotdeauna cu picioarele pe pământ, iar cu mintea sunt la nivel terestru, „la firul ierbii” cum se zice.

Problema este că îmi va fi foarte greu să conving acea familie că Pitecu este în stare de ceva. El n-ar fi chiar prostuţ, dar nu pricepe nimic, iar dacă îl soliciţi prea mult din punct de vedere intelectual, odată oboseşte, se schimbă la faţă şi... adoarme. Doar când aude de însurătoare rămâne treaz ca un cocor din fruntea cârdului.

Eeii!, dar aici intervine talentul meu irezistibil de a convinge oamenii. Îi voi crea acestui Pitecu, prin vorbe bine meşteşugite şi acţiuni de influenţare psihologică, o imagine de super-star. Că va ieşi sau nu o căsătorie din toată povestea asta, mai puţin mă interesează. Eu vreau doar să-mi testez încă o dată capacitatea de a influenţa şi controla masele, de a le determina să creadă orbeşte în vorbele mele. Mi s-a mai întâmplat o dată. Eram în metrou şi, văzând o tipă super-trăznet, am strigat fără să vreau: „Vai de mine, ce bombă!”; s-au repezit toţi la uşile trenului şi, la prima staţie, au rupt-o la fugă spre suprafaţă ca apucaţii, înţelegând, probabil, din mesajul meu telepatic asociat strigătului, că trebuie să ne lase singuri.

Cei mai mari specialişti în trucaje, manipulări şi imagini virtuale, îşi vor rupe hainele de pe ei de nerăbdare, ca să-i învăţ cum am reuşit să transform un dobitoc notoriu, într-un erou legendar, doar prin simplu fapt de a vorbi.

Trebuie să-mi încep munca de creaţie chiar acum, adunând informaţii amănunţite despre băiat. De aceea îl întreb pe vecinul meu, care între timp a tot vorbit vrute şi nevrute, fără a mă convinge că trebuie să-l şi ascult.

- Măi Petrică, accept. Dar trebuie să-mi răspunzi sincer la câteva întrebări.

- Îţi spun orice.

- În primul rând, de ce l-aţi botezat pe băiat Pitecu? Asta n-am înţeles-o niciodată. Nu v-aţi dat seama, măi oameni buni, că ăsta este un nume de prostănac?

- De fapt, pe el îl cheamă Petcu. Aş a vrut naşa lui să-i spună, după numele unui amant de-al ei din tinereţe. Când sora lui, Mioara, era mică, nu putea să-i zică Petcu şi îi zicea Pitecu. Ne-am luat şi noi după ea şi aşa i-a rămas numele.

- Mda, înţeleg... Dar recunoşti, vecine, că acest nume, Pitecu, face de râs şi o maimuţă? Trebuie schimbat neapărat, pentru că prima impresie contează foarte mult. Vom alege un nume asemănător, dar cu rezonanţă mai lungă şi încărcat de eroism şi cutezanţă. Ne trebuie un nume nobiliar, chiar imperial dacă se poate, ceva cu rădăcini adânci în latinitatea universală unde îşi au originile cele mai serioase domenii ştiinţifice. Mă gândesc să-i spunem... să-i spunem... Pitecantropus. Vom susţine că Pitecu este doar un alint familial. Mi se pare că a fost şi un mare împărat roman Pitecantropus Erectus. Când va auzi fata că îl cheamă şi Erectus, se va emoţiona toată. Ei, ce zici? Cum ţi se pare?

- Eu ştiu ce să zic? Sună bine.

- Lasă-te cu totul în grija mea! Mi-am asumat această misiune peţitorească şi o voi duce la bun sfârşit cu orice sacrificii. Nu voi ceda în faţa nici unei greutăţi; mai degrabă îşi cedează albinele matca, decât eu voinţa de a reuşi. Spune-mi acum câteva

amănunte despre studiile băiatului tău, ca să ştiu cum pun problema! Cum a mers cu şcoala, că eu nu l-am urmărit?

- Păi... până în clasa a V-a a mers foarte bine, dar, când l-au chemat la Poliţie să-i facă actul de identitate, bietul copil s-a şocat. Cred că, văzând el atâţia poliţai acolo, care l-au luat la întrebări, or mai fi şi râs de el, s-a speriat. Mi l-au dat peste cap, domnule! De atunci, nu a mai mers bine cu şcoala deloc.

- Te cred, vecine. Mie-mi spui de Poliţie? Îi cunosc eu. Dacă l-au văzut pe băiat că este mai timid şi nu răspunde imediat la întrebări, ce le convine lor, l-au băgat la beci şi cred că i-au tras şi o bătaie bună. Da' ia spune-mi, nu a avut nici o materie preferată?

- Ba da. A fost foarte bun la... biologie, anatomie, din astea. I-a plăcut întotdeauna să omoare fel de fel de gândaci, ca să afle ce au înăuntru.

- Bine, am reţinut. O să exploatez la maxim şi această informaţie. Mai spune-mi un singur lucru! Cum a cunoscut-o pe fată şi ce ştie despre ea?

- A cunoscut-o în parc. A alergat-o puţin pe acolo, dar n-a putut să o prindă, pentru că nici fata nu se lasă cu una cu două, vrea să-l mai amăgească, să mi-l aducă pe bietul băiat la picioarele ei, ca pe un sclav. Ah, vipera!, dar ce să-i faci, dacă lui îi place de ea, nu mai zic nimic. L-a prins în plasa ei, ca o păienjeniţă pe un biet muscoi. Prea multe nu ştie despre ea. A urmărit-o până acasă şi a aflat că locuieşte în zona de nord, pe strada 12, blocul B1, apartament 7. A sunat la uşă de mai multe ori, dar fără rezultat. Ori fata este timidă, cum ţi-am spus la început, ori îl joacă pe degete după cum vrea ea, ca să îl subjuge sentimental.

- Oricum ar sta situaţia, eu îţi promit că voi merge la fată acasă şi o voi convinge să renunţe la acest joc inutil. Am convins eu un metrou întreg, darmite pe ea!

*

Mi-am făcut planul de acţiune până în cele mai mici detalii. Chiar dacă am scăpat vreun amănunt, o să mă orientez la faţa locului.

M-am îmbrăcat elegant, într-un costum naţional specific obiceiurilor de nuntă, pentru că şi peţitorul trebuie să facă o impresie foarte bună, ca să-şi vândă marfa. Am luat cele mai frumoase flori pentru mama fetei – rupte din faţa blocului chiar de către Pitecu. Am la mine şi o sticlă de whisky pentru tatăl fetei – sticla este de la mine, dar a umplut-o Petrică cu un vin de-al lui, trăsnet, făcut din... vişine sau corcoduşi; este foarte bun, că l-am gustat şi eu umplând sticla la loc cu nişte apă, ca să nu zică oamenii aceia că le-am dus-o goală. Ce naiba, sunt om serios, nu vreau să mă fac de râs!

Am ajuns în faţa apartamentului cu pricina.

Mă gândesc încă o dată la talentul meu potenţial de a manipula acest familie, în aşa fel încât Pitecu, zugrăvit elogios de mine prin fraze şi gesturi, să se suprapună pe cel real şi nimeni să nu mai ia în seamă vreo diferenţă. Poate ieşi chiar şi un studiu ştiinţific din această poveste şi eu voi fi sursa de inspiraţie pentru un posibil autor. Păi

ce, e puţin lucru să anulezi prostia unui om, creându-i o imagine virtuală favorabilă? Nu ar fi exclus să câştig şi o groază de bani din ideea mea. Am văzut eu situaţii când oameni deştepţi s-au prostit, doar pentru că toată lumea i-a desconsiderat. De ce nu s-ar putea şi invers?

Îmi las gândurile în aşteptare şi apăs butonul soneriei. După puţin timp îmi deschide ... nici nu ştiu ce să cred... o fată drăguţă, dar cam între două vârste, puţin cam neglijent îmbrăcată, cu văditul scop de a impresiona. Mi-a spus el, Petrică, de ea că se pricepe să amăgească băieţii.

Mai constat că nu are gusturi proaste Pitecu ăsta! Parcă mi-ar place şi mie de ea. Îmi păstrez, totuşi, cumpătul şi îi spun:

- Domnişoară, vreau neapărat să vorbesc cu părinţii tăi, dar nu înainte de a fi poftit înăuntru.

- Cine sunteţi, domnule, şi ce doriţi? Eu nu mai sunt domnişoară de vreo... douăzeci de ani, iar părinţii mei sunt la ţară, la Lehliu. În ceea ce priveşte primitul înăuntru, am mari rezerve. După cum sunteţi îmbrăcat, cred că aveţi două-trei dungi roşii trase pe buletin. De unde aţi scăpat?

Joacă tare, domnule! Nu mă aşteptam să-mi fie uşor, dar nici aşa. Primul meu element de efect – costumul naţional – nu a dat rezultate. Văd că nu apreciază deloc tradiţia strămoşească. Mă crede scăpat de la Muzeul Satului. N-are rost să-i mai spun acea metaforă pe care o pregătisem – cum că aş fi un dac coborât de pe Columnă... Trebuie să mă ancorez de punctele ei sensibile. Reiau cu un glas duios, încărcat de poezie:

- Aaa! Lehliu! Ce loc minunat, unde arşiţa verii şi crivăţul iernii înmoaie răutatea din sufletele oamenilor! Da, da, da, cunosc perfect locul tău natal – am trecut de multe ori cu trenul prin gară.

- Spune-mi , măi nene, pe cine să chem, Poliţia sau Salvarea?

E dură ca granitul fetişcana asta. Pun pariu că alde taică-său aveau piatră la rinichi, atunci când au conceput-o. Şi, după cum se laudă, au conceput-o direct... doamnă!! Trec direct la subiect:

- Măi, fetiţo, tu te-ai născut gata măritată sau vrei să te măriţi acum? Eu sunt trimis de familia cuiva care s-a îndrăgostit de tine, ca să te peţesc în vederea încheierii căsătoriei. Cineva care te-a alergat prin parc, te-a urmărit până acasă... Te faci că nu ştii, nebunatico, după ce i-ai sucit gâtul băiatului!

Hai că i-am captat atenţia. Auzindu-mă, a devenit foarte interesată şi a ciulit nişte urechi spre mine, de zici că-s antene parabolice. Cred că în momentul acesta captează şi discuţiile dintre NASA şi sateliţii săi. Ştiam eu că, înzestrat cu aşa talent, o s-o determin să cedeze.

Îmi vorbeşte acum pe un ton total schimbat:

- Domnule, îmi cer scuze. Spuneţi că veniţi din partea acelui băiat care se tot ţine după fata noastră? Poftiţi, vă rog, înăuntru! Aţi făcut o confuzie. Eu sunt mama fetei în cauză. Luaţi loc şi faceţi-vă comod! Vă servesc imediat cu ceva. Fiica mea nu este acasă, ci la ţară, la bunici, dar vom discuta noi, oamenii mari, toate detaliile. Să îl sun pe soţul meu.

Ia telefonul şi tot încearcă să apeleze pe cineva. Între timp, eu mă felicit pentru îndemânarea cu care am răsturnat situaţia în favoarea mea. Mă fac foarte comod, lăţindu-mă pe jumătate din canapea. Parc-aş întinde şi picioarele pe masă, ca să nu creadă doamna că nu mă simt bine la ea. Şi m-a răzbit şi foamea. Asta nu mai are de gând să mă servească cu nimic?! Dacă o mai lungeşte mult, când o veni bărbată-său acasă, o să fie nevoit să meargă pe vârfuri, ca să nu mă trezească.

În sfârşit, o aud cum vorbeşte la telefon cu soţul ei:

- Alo! Mişule, vino urgent acasă! E în legătură cu problema noastră din ultima săptămână. Bine, te aştept.

Apoi mi se adresează:

- Vă mulţumesc pentru flori şi pentru cealaltă atenţie. Nu trebuia să vă deranjaţi. Soţul meu soseşte imediat, dar până atunci îmi puteţi spune mie unele detalii. Aţi venit, deci, în peţit. Sunteţi rudă cu băiatul? Ce îmi puteţi spune despre el?

- Nu suntem rude, ci doar vecini. Este un băiat foarte bun, are o purtate aleasă în familie şi societate. Multe lucruri le-a învăţat de la mine, deoarece părinţii lui nu au timp, fiind foarte... barosani, cu servicii sus-puse. (Uite cum mă obligă Petrică să mint cu neruşinare!)

- Cum îl cheamă pe băiat şi unde locuieşte?

- V-am spus că suntem vecini, deci, locuieşte chiar lângă mine. De chemat, îl cheamă într-un mod foarte special. Părinţii lui, oameni pretenţioşi, i-au pus un nume imperial: Pitecantropus. Noi îl alintăm, Pitecus.

- Pithecantropus!!??!! Chiar aşa îl cheamă?! Nu cumva îi spune şi... Erectus?

- Ba da! După numele împăratului acela roman. Aţi auzit şi dumneavoastră de el, nu?

- Nu, nu am auzit, dar ştiu de la şcoală că...

- Daaaa! Şi băiatului i-a plăcut şcoala la nebunie. A fost foarte precoce. Şi-a luat buletinul încă din clasa a V-a. Cel mai mult îi place anatomia. E în stare să omoare orice, ca să afle ce are înăuntru.

Aici am cam scrântit-o. O văd pe cocoană puţin cam speriată. Se gândeşte, probabil, la ce-o păţi fiica ei când o pica pe mâna idiotului. Trebuie să schimb vorba, până nu rămâne cu vreo impresie proastă.

- Da' aduceţi, doamnă, ceva de mâncare, că moare omul de foame în casa dumneavoastră! Păi, aşa credeţi că o să vă purtaţi cu ginerele? Eu îl cunosc pe Pitecus – ăla mănâncă în neştire, ca o vacă cu doi viţei, şi n-o să vă meargă.

Pleacă în bucătărie şi, după puţin timp, îmi aduce ditamai platoul cu prăjituri şi o sticlă de whisky.

Văd că i-a prins bine puţină morală.

Înfulec cât pot de repede la prăjituri, ca să mă satur până când vine acel Mişu; că de la serviciu mereu vii flămând. Îmi torn şi din sticlă un păhărel şi beau până la fund, luând în acelaşi timp un aer de mare cunoscător în ale băuturilor fine. Aaa!! Sunt de-a dreptul scandalizat şi îi reproşez doamnei fără pic de menajamente:

- Ce porcărie mai e şi asta?! Vă bateţi joc de mine? Cu aşa hal de băutură vă trataţi musafirii de vază?

- Este sticla pe care aţi adus-o dumneavoastră...
- Da? Şi... ce vă miraţi aşa? Am făcut eu o confuzie de podgorii... Este foarte bună – o licoare super-rafinată din recolta de mare faimă a anului 1985. Să o beţi sănătoşi!
O dau de-o parte şi trec din nou la prăjituri.
De-odată, uşa de la intrare parcă explodează şi în prag apare o namilă de om. Pare foarte nervos, dar nu-mi pasă. Nu mă amestec eu în treburile altora. Îl privesc cu indiferenţă plictisită, aşteptând să plece mai repede. Sunt ghiftuit şi râgâi prelung.
O aud pe stăpâna casei strigând spre noul venit, arătând, în acelaşi timp, spre mine:
- Mişule, pune mâna repede pe acest ticălos care îl cunoaşte pe nemernicul acela de băiat care ne-a agresat sexual fata în parc şi a urmărit-o zi şi noapte, ca un dement! Fă-l să spună tot ce ştie şi apoi du-l la Poliţie!
Sar în picioare ca să îmi pot apăra cauza cu demnitate:
- Nene Mişule, stai aşa că te lămuresc eu! Tocmai voiam să te previn să nu-ţi dai fata pe mâna la proştii ăia...
După mai multe ture de cameră, reuşeşte cu mare dificultate să pună mâna pe mine, dar numai cu ajutorul nevestei, că singur, cât e el de mare, ar fi rămas fără suflu.
- Spune, mă nemernicule, tot ce ştii!

*

Am spus tot, fără nici o reţinere. Numai că, spre ghinionul lui, Mişu întâi m-a bătut şi abia după aceea m-a întrebat. Ce să-i fac dacă-i fraier?! Eu i-aş fi spus de prima dată şi nu mai pierdea timpul.
Acum stau în pat şi mă întreb unde am greşit. Doctorul mi-a spus că sunt tânăr şi că, în câteva săptămâni, or să mi se repare toate oasele.
Petrică stă lângă mine şi mă priveşte supărat. Zice că din cauza mea l-a amendat Poliţia pe motiv de agresiune sexuală – că i l-am pârât pe Pitecu. Pe specimenul lui nu îl învinuieşte de nimic.
Chiar mă întreb ce mai face băiatul. Cum o fi suportat şocul despărţirii de persoana iubită?
Se aude o tropăială afară, apoi se deschide uşa şi intră chiar Pitecu, radiind de bucurie:
- Tată, a trecut o fată prin faţa blocului. Plec după ea să văd unde merge şi ce face.
N-a mai aşteptat nici un răspuns şi a plecat vijelios, luând urma fetei, ca un copoi.
Mă uit la Petrică cu jale. Ce să mă mai supăr pe el, că şi-aşa-i năpăstuit de soartă cu un asemenea copil. Dar el mă priveşte drept în ochi, luminându-se dintr-o dată la faţă:
- Auzi, vecine, îmi spune, hai că mi-a trecut supărarea! Dacă băiatul meu face ceva cu fata asta, mă mai ajuţi o dată cu un peţit?

OSTATICUL

În sfârşit am şi eu bani. Bani mulţi, nu joacă, aşa cam cât zece salarii medii pe economie. Mi-a luat ceva timp să-i obţin. Tot m-au ameţit ăia şi m-au plimbat de la unul la altul, ba că nu am vechime, ba că sunt alţii la rând, dar până la urmă mi s-a aprobat cererea. Şi cum am luat banii de la C.A.R., drept la bancă am fugit cu ei ca să-i transform în rezerva mea strategică.

Măăăii, da' ce frumos este aici la bancă!! N-am fost niciodată. Covoare pe jos, ghişee de marmură, fete drăguţe; chiar şi paznicul mi-a zâmbit, sau m-o fi confundat cu cineva? Cred că toate funcţionarele astea trăiesc într-un lux a'ntâia. Câte puţin în fiecare zi dacă „ciupesc" şi ele din mormanele de bani care le trec prin mâini şi tot e ceva. Eu aşa aş face, că şi-aşa cred că nu s-ar cunoaşte. Sau dacă s-ar sesiza conducerea şi ar face unele cercetări, aşa am da vina unul pe altul, că până la urmă s-ar lăsa toţi păgubaşi.

Văd că se apropie de mine o bătrână cu părul alb şi creţ, cam... strâmbă săraca şi urâtăăă, urâtă de n-am mai văzut aşa ceva. Pare a fi proaspăt electrocutată. Şi mai este ceva ciudat la ea – deşi este albă-n cap, are părul negru pe picioare. Sunt convins, însă, că posedă un suflet bun, pentru că aşa se întâmplă cu persoanele lovite de soartă, îşi concentrează calităţile pe plan moral şi spiritual. Mă aştept să-mi vorbească blajin, cerându-mi, probabil, ajutor în completarea vreunui formular, dar de unde!, cotoroanţa distruge armonia încăperii cu nişte zbierete guturale:

- Toată lumea la perete că trag!

În acelaşi timp scoate din zona chiloţilor o armă automată şi trage o rafală spre tavan.

Ne-am dat naibii! Baba asta-i teroristă.

Văd că mai are doi complici care au scos şi ei armele şi s-au repezit la casiere ca să fure banii. Bine că n-am apucat să-i depun pe-ai mei, că rămâneam lefter. Mă prefac acum că mă doare burta şi mi-i bag în sân. Dar babornița asta jumătate cal, mă vede că mă mişc şi răcneşte la mine:

- Băi, deraiatule, tu n-auzi să treci la perete?! Adică nu. Tu vino-ncoace! Eşti ostaticul nostru.

Mă-nşfacă de guler şi-mi pune automatul la tâmplă.

Ca să fiu sincer, nu mă sperii prea mult că, la urma urmei, este doar o bătrână, ce poate să-mi facă? Şi ca să vadă că nu mi-e frică de ea, o şochez cu o replică dură:

- Cred că deraiată era maică-ta când te-a expulzat pe lume.

Mă şochează şi ea cu un genunchi în burtă de nu pot să mai respir. Da' ştii că are forţă, baba?!

Chiar dacă sunt ostatic, nu-mi fac probleme. Din câte am văzut şi-am mai auzit şi eu, ostaticii nu păţesc nimic; întotdeauna bandiţii o-ncurcă. Singura mea preocupare

este să-mi păstrez banii şi, poate, în învălmăşeala asta, mai fac rost şi de alţii, că şi-aşa îi fură teroriştii ăştia. Dacă îmi aduc bine aminte de la orele de matematică, una din legile fizicii din domeniul economic este „negarea negaţiei”, ceea ce, în cazul meu înseamnă: dacă furi nişte bani deja furaţi de alţii, eşti nevinovat.

Ce tămbălău este afară! Sirene ale maşinilor de poliţie care urlă pretutindeni, desfăşurări de forţe în jurul băncii, trăgători de elită cocoţaţi pe blocuri. Cine i-o fi chemat şi pe-ăştia să încurce lucrurile? Cred că o funcţionară de-asta mai anxioasă a apăsat soneria de alarmă. Ce mă fac acum dacă vreun lunetist vrea să o împuşte pe babă şi mă nimereşte pe mine? Dacă s-o-nfige să tragă şi unul mai neinstruit care vrea să iasă în evidenţă în faţa şefilor, am încurcat-o! C-aşa se-ntâmplă, de regulă, cei nepricepuţi iau iniţiative aventuriste, conform altei legi pe care nu ştiu la ce materie am mai învăţat-o: „proştii se cred deştepţi, iar deştepţii stau ca proştii şi nu intervin.”

Pentru a-mi mări şansele de supravieţuire, întorc capul spre fereastră şi strig către cei de-afară:

- Măi băieţi, să tragă numai cei foarte pricepuţi! Şi să nu vă fie milă de babă, că şi-aşa-i bătrână!

Pentru îndrăzneala mea de a pactiza cu Poliţia primesc nişte palme peste ceafă, dar mă consolez cu ideea că le-am demonstrat caraghioşilor care stau lipiţi de pereţi ca nişte laşi, că nu am ezitat nici o clipă să mă implic în rezolvarea acestui caz. Chiar asta trebuie să-mi fie atitudinea şi în continuare – să-i înfrunt cu curaj şi demnitate pe bandiţi deoarece, în lumea lor interlopă, cei slabi nu rezistă, sunt împuşcaţi fără milă. Aşa am văzut în mai toate filmele.

Sunt smucit cu brutalitate. Degeaba le spun că merg de bună voie, că aceşti analfabeţi în ale comportamentului civilizat nu înţeleg şi, probabil, vor să pară duri în faţa Poliţiei, să fie convingători.

Ajunşi afară, văd cu stupoare că toate armele sunt îndreptate asupra mea. Halal de-aşa tâlhari! Se ascund pe după mine ca nişte iepuri. Ce înghesuială o fi în spatele meu, m-apucă şi râsul!

Baba se ceartă acum cu şeful Poliţiei:

- Lăsaţi-ne calea liberă, că altfel îl lichidez!

- Nu aveţi nici o şansă de scăpare. Predaţi-vă imediat! Ostaticul nu este o persoană atât de importantă, iar banii nu vă vor fi de prea mare folos, având în vedere rata inflaţiei şi posibila reformă monetară...

Ce-i asta, şefule? Stai aşa că nu pricep! Cum adică „ostaticul nu-i o persoană importantă”?! Da’ cine aţi vrea să fiu, măi fraţilor, moştenitorul tronului?! Hai că m-am lămurit – Poliţia nu dă doi bani pe mine. Păi nu-ţi vine să te dai de partea bandiţilor şi să-mparţi banii cu ei?

Baba trage câteva rafale în parbrizele maşinilor din faţă şi mă îmbrânceşte într-o dubiţă prăfuită, cu aspect de rablă. De-aia fură, săracii, că n-au nici de unele! Se urcă şi ceilalţi doi şi demarăm rapid.

Acum am timp să-i studiez cu atenţie pe atacatori; s-ar putea să-mi folosească atunci când mă va ruga procurorul să-i identific, pe ei sau cadavrele lor.

Baba stă pe bancheta din spate alături de mine şi mai trage din când în când câte un foc de armă pe geamul lateral, către urmăritori. Sărăcuţa de ea!, este chiar mai urâtă decât mi s-a părut prima dată. Parcă mi-e şi milă. Aşa festă să-ţi joace natura, nu ţi-e uşor. Părul alb şi creţ contrastează într-o manieră violentă cu tenul negricios şi pătat. Pe faţă are numai semne, probabil, dovezi ale unor lupte anterioare şi parcă, parcă ar vrea să-i crească barbă. Aşa la trup este solidă şi are forţă nu glumă; cu o singură mână reuşeşte să mă stăpânească, deşi eu sunt focos din fire.

În faţa mea stă un tinerel simpatic. Are un chip plăcut, păr lung şi mătăsos cum poartă adolescenţii de azi, iar pe buza de sus, o mustăcioară subţire îi dă un farmec aparte. Când se întoarce din când în când să tragă spre poliţişti, îi observ pectoralii foarte bine dezvoltaţi, semn că face sport, nu glumă!

Şoferul nu este nici urât, nici frumos, ci doar... ciudat. Părul şi faţa îi sunt tot una, parcă n-ar fi de pe la noi, ci din alte părţi ale... cosmosului. Spun asta şi pentru că, din creştetul capului îi porneşte aşa... ca un tentacul moale, un fel de... maţ semitransparent ce se termină sub formă de... şosetă! Cu ce lighioane spaţiale se mai înhăitează şi bandiţii ăştia!! Daaa!, se vede că nu-i de-al nostru, pentru că se pricepe al naibii de bine la condus maşina. I-a lăsat în urmă pe toţi, de nu se mai văd. Ce-or fi făcând şi poliţiştii ăştia? Unde-or fi rămas? S-au oprit să dea amenzi? Şi eu care-mi puneam nădejdea-n ei!

Acum trebuie să mă descurc singur cu tâlharii mei. Oare o fi bine să mă prefac că mă dau de partea lor? Or vrea ei să împartă banii cu mine? Ia să încerc:

- Măi, fraţilor, eu mă dau de partea voastră.

- Ce faci, măăă?!!, întreabă baba răcnind.

- Dacă aveţi nevoie de ajutorul meu..., o las eu mai moale.

- Automatul meu are nevoie de tine.

Şi trage tâmpita o rafală prin tavanul maşinii, în timp ce, cu cealaltă mână mă zgâlţâie de ureche.

Stai, nebuno, zic eu în gând, că mă desfigurezi şi n-o să-ţi ajungă nici toate furtişagurile tale, ca să mă despăgubeşti!

Trebuie să-mi schimb tactica, să devin mai sever, să-i ameninţ, să-i intimidez, deoarece bandiţii numai de frică ştiu; dacă le vorbeşti frumos, te cred prost.

- Măi, femeie, şi voi doi din faţă!, le spun eu pe alt ton. Ia ascultaţi la mine! Veţi avea mari probleme din cauza mea. Aţi furat bani, aţi răpit un om nevinovat, fapte pentru care veţi înfunda puşcăria cea plină de şobolani şi lilieci care se vor întrece în a vă suge sângele. Dacă nu mă eliberaţi imediat...

- Taci, mă, din gură, că rămânem fără tine!, mă înfruntă baba plesnindu-mă peste faţă.

Nu ştii cum s-o mai dai cu asemenea proşti. Dacă vrei să-i ajuţi sau să-i cerţi, pentru ei este acelaşi lucru.

Mergem de ceva timp printr-o suburbie a oraşului. Ne oprim, în sfârşit, la o casă dărăpănată. Intrăm înăuntru şi coborâm într-un demisol. Deci aici vă este ascunzătoarea! V-am prins, tâlharilor! Însă nu cred că este bine să mă dau de gol.

Dacă banditţii îşi dau seama că le pot divulga secretul bârlogului lor, nu mă vor mai lăsa să scap cu una cu două. De aceea le zic ceva pentru inducere în eroare:

- Habar n-am unde mă aflu şi nici nu mă interesează. Sunt de acord să plec de aici la noapte, ca să nu recunosc topografia locului.

- Nu pleci nicăieri. Stai jos, taci, nu vorbi şi să nu-ţi aud glasul! Am spus-o de trei ori, deoarece am observat că vorbeşti ca prostu-n târg.

Babei ăsteia i s-a pus pata pe mine. Aş vrea s-o îmbunez, dar nu ştiu cum. I-aş admira fizionomia, dar poţi să minţi în aşa hal?! Îmi sare în ajutor şoferul extraterestru:

- Lasă-l, şefule, că l-ai speriat destul!

Apoi mi se adresează mie, râzând ca un şacal marţian:

- Ai grijă, tipule, că şefu-i homosexual!

- Cine, baba asta?!, întreb eu nedumerit.

- Da.

- Babă homosexuală, cine-a mai pomenit?!

- Nu pricepi că este bărbat?

- Babă bărbat? Chiar că nu pricep.

- Măi, omule, înţelege odată că este travestit!

- Aaaa! S-a travestit în bărbat, de-aia-i urâtă aşa. Acum am înţeles.

De fapt, înţeleg în secundele următoare tot planul lor. Şeful îşi scoate părul alb care era, de fapt, o perucă şi se dezbracă de rochie. Este bărbat, dar s-a deghizat în femeie ca să păcălească poliţia. Păi de ce nu spui aşa, măi omule, sau marţianule?! De unde, că nici ăsta nu-i extraterestru! Se apucă de maţul semitransparent şi şi-l trage de pe cap. Era doar un ciorap pe care şi l-a pus, probabil, ca să pară mai urât. Nici nu era nevoie, că-i destul de strâmb şi-aşa.

Doi banditţi care nu sunt ceea ce păreau. Mai rămâne ca tânărul să se dea de trei ori de-a berbeleacul şi să se transforme în... Ileana Cosânzeana! Hai că rămân uimit! Îl văd şi pe el cum îşi dă mustaţa jos, îşi aranjează niţel părul şi devine, nici mai mult nici mai puţin decât... fată! Măi, da’ ce frumoasă este! Şi eu care credeam că face sport. Ia uite ce sânişori ademenitori are! Nici că mai plec de-aici. Bravo mie că sunt ostatic.

Mă apropii de ea cu dublu scop: să o cuceresc şi să găsesc o cale de a scăpa din vizuina asta:

- Ce faci, păpuşico? Nu vrei să rămânem împreună după ce i-o lichida poliţia pe cei doi?

I-am şoptit la ureche şi văd că nu-i displace ideea, pentru că o bufneşte râsul.

- Las-o-n pace!, strigă şeful la mine. Pleacă în bucătărie şi fă-ne câte o cafea! Hai, dispari!

Merg bucuros în bucătărie cu gând să evadez.

Ce să ies, că n-am pe unde. Ferestrele au gratii, o uşă este încuiată, iar cealaltă este cea pe care am intrat şi duce spre banditţi.

Dar dacă m-aş ascunde undeva unde să nu le treacă prin cap să mă caute şi, negăsindu-mă, să creadă că am fugit? Aş avea nişte variante: în frigider, sub covor... Dar dacă mă uită pe-aici şi mă congelez?, iar sub covor, calcă proştii ăştia pe mine...

Mai bine le-aş pune în cafea ceva care să-i adoarmă. Dar nu am nimic la mine... doar dacă... mi-aş fierbe şosetele? Din păcate, le-am schimbat de curând, deşi mi se zbătea mie ochiul că nu e bine.

Ia să mă uit discret să văd ce fac bandiţii! Oooo!! Împart banii, de-aia m-au gonit pe mine.

Îmi vine o idee. Cu puţin noroc şi cu multă stăpânire de sine, s-ar putea să reuşesc să fug acum când sunt ei concentraţi asupra prăzii. Ies din bucătărie, trec degajat pe lângă masa lor şi mă îndrept spre ieşire. Ghinion! Uşa este încuiată. Îi întreb aşa... aparent indiferent, dar cu inima cât un purece:

- Care ai, mă, cheia, că merg să cumpăr nişte zahăr?

- Şefule, cum de ţi-a ieşit blegul ăsta în cale?

A vorbit şoferul, dar a uitat să-mi dea cheia. Degeaba stau cu mâna întinsă.

Se apropie fata de mine şi-mi vorbeşte blajin, ca dovadă că în „grădina lor zoologică” mai există şi oameni:

- Vino cu mine, că ştiu eu unde este zahărul! Şi stai liniştit, că totul va fi în ordine!

Când ajungem în bucătărie, îmi şopteşte:

- Ascultă-mă cu atenţie! Eu sunt poliţistă infiltrată în reţeaua lor mafiotă...

- Poliţistă infiltrată??!! Păi, te-a lăsat maică-ta? Ce părinţi iresponsabili! Să laşi tu asemenea frumuseţe de fată pe mâna unor... animale homosexuale!

- Taci, că nu prea avem timp! Mi-am dat seama că fiecare dintre cei doi vrea să fugă singur cu banii şi să îi lichideze pe ceilalţi.

- Şi după ce vă-mpuşcă pe voi, cu mine ce face?

- Te împuşcă şi pe tine. Şansa noastră este să le amestecăm acest somnifer în cafea. Dar trebuie să gustăm şi noi, ca să nu intre cei doi la bănuieli.

- Aaa! Înţeleg planul tău. Adormim cu toţii şi cine se trezeşte primul dintre noi doi, îl trezeşte şi pe celălalt şi fugim împreună. Luăm şi banii cu noi?

- Nu. Facem altfel. Tu încerci să mă săruţi şi eu, prefăcându-mă enervată, îţi arunc cafeaua în faţă şi îţi dau şi o palmă. Sper că nu te superi.

- Nu, că de când sunt cu voi, m-am obişnuit.

- Primind palma de la mine, scapi şi tu ceaşca din mână şi în felul acesta scăpăm de cafea. O vărsăm, înţelegi?

- A, bineînţeles, nu-i aşa greu.

Vin cu cafeaua în camera bandiţilor. Am făcut patru, luăm fiecare câte una. Cei doi bărbaţi beau cu poftă. Eu doar pun pe buze. Ştiu eu ce ştiu!

Să trecem la acţiune! Mă apropii de fată şi o sărut cu foc. Cei doi ne privesc uimiţi, dar izbucnesc în râs când tovarăşa lor îmi aruncă în faţă cafeaua şi-mi trage şi-o palmă de văd stele verzi. Totul decurge conform planului. Oare acum ce urmează? Parcă trebuia să mai fac ceva... Mă ajută poliţista:

- Varsă ceaşca!, îmi şopteşte printre buze.

- Poftim?

Aşa, ca din senin, îmi mai trânteşte o palmă. A, da, trebuie să vărs cafeaua. Dar unde? Pe covor? Nu este tocmai civilizat. Trebuie să o arunc în chiuveta din bucătărie.

Nu am timp, deoarece fetişcana îmi ia ceaşca din mână şi îmi toarnă conţinutul în cap, în hohotele de râs ale celor doi. Hai că m-a făcut de nu se poate! Ce plan făcusem noi şi ce-a ieşit...

Mă mai enervează şi cei doi măgari care râd ca boii de mine, comportându-se ca nişte porci. Îmi permit acum să fiu obraznic şi le zic câteva să-i usture, dar totul în limitele bunului simţ:

- Râdeţi ca nişte proşti. Vă văd eu dacă vă mai arde de hlizit când o-ţi sforăi ca mistreţii. Aţi stat tot timpul cu poliţia la nas şi vă mai credeţi grozavi...

- Ce poliţie?, sar ei ca arşi. Spune repede ce ştii!

Au scos deja pistoalele şi m-au luat de guler. Cred că am făcut o mică gafă, spunându-le aceste lucruri cu care i-am băgat la bănuieli. Trebuie s-o dreg:

- Hai, măi, că v-am păcălit. Voiam să spun doar că unul dintre voi s-ar putea să fie omul poliţiei. Dar cred că mă înşel.

- La cine te referi? Spune odată!

- Mă refer la dumnealui, şi arăt cu degetul către şofer. Păi cum îţi explici, şefule, că ne-a pierdut Poliţia aşa repede? Crezi că toţi „curcanii” aceia erau din provincie şi participau la acţiunea turistică „Să ne cunoaştem capitala”? Nu ţi se pare suspectă treaba?

Hai că îmi reuşeşte păcăleala. O văd pe fosta babă cum se încruntă ameninţător către şofer. Acesta încearcă să se apere:

- Eu n-am făcut decât să respect planul...

Intervin din nou ca să încurc şi mai mult iţele:

- La fel de bine poţi fi chiar tu, şefule. Dacă era şoferul sau fata, vă aresta poliţia de şapte ori până acum, chiar aici în bârlogul vostru. Dar nu. Prin tine, poliţia vrea să ajungă la şefii cei mari. „Rechinii” trebuie să cadă-n plasă, nu nişte... „guvizi” ca voi.

- Ia mai tacă-ţi gura, se răsteşte şeful, şi nu ne mai aţâţa unul împotriva celuilalt! Ai putea fi chiar tu poliţist, după cum eşti de pămpălău. Gata cu vorba! La culcare toată lumea că mâine avem drum lung de făcut. Şi ca să nu încerci să fugi, pe tine te vom lega de piciorul patului.

- Mai bine aş pleca acum, să nu vă mai încurc...

- Nu, că mai avem nevoie de tine până când ajungem la Caracas. Acolo... eşti liber.

Şi din nou îi aud cum râd ca nişte caraghioşi.

Acum chiar că pot să dorm liniştit. Până mâine n-oi muri, iar din Caracal, dacă sunt liber, pot să vin şi pe jos, că nu-mi mai pasă.

Mai pierdem puţin timp cu mâncatul, apoi ne culcăm. Mă uit la cei doi bărbaţi cum moţăie văzând cu ochii. Nu apuc, totuşi, să-i văd dormind, că adorm eu înaintea lor. Visez că se făcea aşa... un pământ mult, ziceam eu că ar fi America de Sud, şi la marginea lui se întindea o apă mare. Eu stăteam pe mal şi făceam cu mâna la ocazie,

doar, doar m-o lua un vapor să mă aducă acasă. Şi cum făceam eu semne, odată vine cineva pe la spate, m-apucă de mână şi mă tot zgâlţâie, cu gând să m-arunce-n apă. Aud aşa, ca prin ceaţă:

- Trezeşte-te odată, că trebuie să fugim!

- Hai să fugim! Ai adus barca?

- Ce barcă?!

Aaa! Mă dezmeticesc. Este poliţista care vrea să fugim cu banii. Uite, domnule, că se ţine de cuvânt! Banditţii dorm buştean. Mă dezleagă, luăm banii şi plecăm.

Ne suim chiar în maşina lor şi ne îndreptăm spre centrul oraşului. Fata conduce cu prudenţă fără să scoată o vorbă. O întreb:

- Ce plan avem acum? Nu-mi dai şi mie din bani?

- Nu pot. Banii trebuie înapoiaţi băncii. Noi vom lua doar recompensa pentru recuperarea lor, care este, totuşi, destul de consistentă.

- E bine şi-aşa.

- Vom proceda în felul următor: pe tine te las în faţa băncii, iar eu merg să predau banii , să aranjez cu şefii mei să ni se dea răsplata imediat şi să-mi iau un concediu. După formalităţile respective, vom primi recompensa, o vom schimba în valută şi vom pleca împreună undeva departe, că cel puţin pe mine, statul în anturajul bandiţilor, m-a epuizat.

- Corect. Aşa te vreau, că şi pe mine operaţiunea asta m-a stresat foarte mult.

Mă lasă în faţa băncii. Stau şi aştept gândindu-mă cât de norocos am fost până la urmă. Am scăpat de bandiţi, o să am şi bani, plec în vacanţă cu puştoaica asta simpatică. Oare să pun şi banii mei la bătaie? Nuuu! Păi când îmi mai dă mie C.A.R.-ul alţii?

Iată că totul a mers bine. Şi eu care mă speriasem că sunt ostatic. După cum am gândit la început, tot bandiţii au încurcat-o. Parcă le şi văd mutrele somnoroase şi nedumerite când s-or trezi în arestul poliţiei. Au luat somniferul ca nişte copii cuminţi şi au rămas fără bani. Ha, ha!

Isteaţă fată! S-a descurcat de minune. Dar şi eu mi-am jucat rolul perfect. Facem o echipă bună împreună. Nu m-or primi şi pe mine în Poliţie după această reuşită? O să vorbesc cu colonelu' care zicea că nu sunt o persoană atât de importantă. Uite că sunt.

În sfârşit, vine cineva. Trei maşini cu farurile stinse opresc în imediata mea apropiere. Coboară precipitat mai mulţi poliţişti şi... – culmea! – mă înşfacă.

- Ce-aveţi, măi fraţilor, cu mine? Mai bine mergeţi în zona Cărămidari şi prindeţi-vă bandiţii!

Îmi răspunde colonelul:

- Pe cei doi i-am arestat în urmă cu douăzeci de minute. I-am luat din somn.

- Eu v-am ajutat să...

- Nici vorbă! Am primit un telefon anonim. Tu trebuie să fii al treilea, chiar dacă te-ai tuns şi ţi-ai dat jos mustaţa. Vocea de la telefon aici ne-a spus să venim şi uite că te-am găsit.

- Nuuu, nu nu! Eu sunt ostaticul. Am rămas la ...

- Cum ai scăpat? De ce nu ai venit imediat la noi? Unde sunt banii furaţi?
- Păi... a mers la secţie poliţista infiltrată. Iar banii sunt tot la ea.
- Ce poliţistă?! Ăsta este un truc răsuflat. Ori te-au păcălit ori eşti unul dintre ei.
- Nu sunt. Eu aştept să primesc recompensa de la...
- Eeee, asta-i bună! Nu vrei şi să te conducem acasă? Mai bine recunoaşte totul. Unde trebuia să plecaţi?
- La Caracal. Adică nu eu, ei.
- Şi atunci de ce am găsit dubiţa la aeroport? Ia mai gândeşte-te, până nu-mi pierd răbdarea!
- De Caracal era vorba, dar vorbeau codificat. Îi ziceau Caracas. Şi-or fi imaginat că eu sunt atât de prost încât să nu-mi dau seama.

Cred că l-am convins pe colonel că sunt nevinovat. Se lasă înduplecat. Le face semn subordonaţilor să mă lase mai uşor. Când îi vor trece nervii îmi va fi chiar recunoscător.
- Ia uitaţi-vă, domnule colonel, zice un poliţist de lângă mine, mai băgăcios din fire, are sânul plin cu bani! El este al treilea. I-a adormit pe cei doi şi a fugit cu prada.
- Nu, nu, asta este rezerva mea. Colonele, stai să-ţi explic!... C.A.R.-ul...
- Ce să-mi mai explici,mă, dacă te-am prins cu banii în sân? Chiar ne iei de fraieri?Arestaţi-l! Mâine ţinem conferinţa de presă şi anunţăm că, deşi foarte dificil, cazul a fost rezolvat în timp record.

MOMEALA

Îl ascult cu foarte multă atenţie pe comandantul nostru. În fiecare zi, la aceeaşi oră ţine raportul plutonului şi vorbeşte ca o moară hodorogită. Cred că nimeni nu este atent, dar nu avem voie să ne dăm de gol, aşa că trebuie să părem foarte interesaţi de cele prezentate şi, pe cât posibil, să stăm nemişcaţi, că dacă ne foim, se supără.

Altfel este un om foarte capabil. Am observat că toţi şefii lui îl apreciază şi-i vorbesc răstit, bărbăteşte.

Este un tip „bine”, roşu în obraji, mare cât uşa şi foarte energic. De aceea noi îl poreclim... „Boul”. ... Adică, doar eu îi zic aşa. Ceilalţi îi spun „Taurul”. Eeii, bou, taur, ce contează, cam tot aia e. Eu am ales prima variantă, deoarece mi s-a părut mai blajină şi cum tot mi-e frică mie de el, vreau să mi-l imaginez şi altfel decât foarte dur cum este.

De multe ori ţipă ca boul la mine. Ce-om fi având noi de împărţit, nu ştiu! Zice că sunt moale şi nepriceput. Dar, am intrat eu în Forţa de Intervenţie Rapidă? Am intrat. Aşa că ei sunt nepricepuţi, dacă nu au ales pe cine trebuia.

Au sărit toţi la mine, ca muşcaţi de şarpe, spunând că i-am indus în eroare. Nu-i adevărat. S-au păcălit singuri, interpretând greşit o informaţie dată de mine. M-au întrebat la selecţie, unde am făcut armata. Le-am răspuns că la paraşutism. Ce se mai bucurau şi mă tot asigurau că o să fiu angajat fără probleme, că o să ajung om de bază etc, etc. Dar după ce am fost încadrat în acest pluton şi am refuzat să mă urc în avion, încolăcindu-mă în jurul picioarelor comandantului, mi-au cerut lămuriri suplimentare referitoare la satisfacerea stagiului militar. Atunci s-au dumurit ei, când au aflat că am stat mai tot timpul la bucătărie, printre femeile responsabile cu masa, cărora maistrul-bucătar le zicea în fiecare dimineaţă: „Ce faceţi măi, paraşutelor?! De aici şi confuzia creată.

Atunci, ca să nu mă dea afară că, probabil, nu le convine să-şi piardă oamenii valoroşi, mi-au schimbat încadrarea. M-au numit „momeală”.

Mi-a spus „Taurul”:

- Măi, fii atent la mine! De acum înainte, tu vei fi momeala plutonului.

- Şi ce cucurigu-gagu face momeala asta?, am întrebat eu politicos, dar curios în acelaşi timp.

- Te lămuresc imediat. Fiecare pluton are aşa ceva. Atunci când subunitatea acţionează într-un mediu ostil, fără a avea contact cu inamicul, trimite momeala în fâşia sa de acţiune pentru a-l determina pe adversar să-şi divulge poziţiile ocupate. Asta vei face şi tu. După aceea acţionăm noi.

- Aaa!, nu pare chiar aşa periculos. Dar cum se descoperă inamicul, sau trebuie să merg eu pe la fiecare şi să le dau plasele de mascare la o parte?

- Stai liniştit, nu te speria, că nu ajungi tu până acolo! Inamicul va trage în tine de la distanţă şi în felul acesta se va demasca singur.

- Aha! Înţeleg. Dar nu cumva...

- Gata cu întrebările! Ţi-ai aflat misiunea de bază şi, la nevoie, o vei executa întocmai, pentru că nu e mare lucru şi nici nu prea eşti bun de altceva.

Se încheie discuţia lăsându-mă cu multe semne de întrebare. Păi, la prima vedere, toate-s bune şi frumoase, dar se pare că de fapt e cam încurcată problema . Dacă inamicul trage în mine, înseamnă că mă poate şi nimeri. Iar, în felul acesta, nu mai facem noi treabă – ne trebuie câte un pluton de momeli pentru fiecare pluton de luptă.

Dar nu cred că are inamicul curaj să se lupte tocmai cu Forţa de Intervenţie Rapidă. Ar fi chiar culmea! Şi chiar dacă încearcă, îşi va trimite şi el în faţă, momeala lui. Deci, interesul este să mă întâlnesc cu omologul meu advers şi să cad cu el la o înţelegere. Ne descurcăm noi, că doar, oameni suntem!

De trei săptămâni stau în această unitate de elită a Armatei şi pot spune că m-am schimbat radical. Am învăţat foarte multe lucruri noi, am alte concepţii, m-am fortificat fizic. Simt aşa o mândrie că sunt forţă de elită, de nu s-a pomenit. Am curaj şi poftă de aventură. Abia aştept să mă arunc în luptă. Bine am făcut că m-am înrolat în F.I.R.

Doar uneori, şi numai accidental, nu mai mult de zece ori pe zi, îmi spun, cu reţinută disperare: „Cine m-o fi pus pe mine să vin aici? Mare dobitoc am fost!” dar îmi trece repede când mă gândesc la grămada de bani pe care o s-o câştig. Deocamdată nu ne-au dat nimic, pe motiv că – aşa e regula – prima plată se face după „botezul focului”. Şi noi îi credem proşti! Ştiu ei ce ştiu – după prima luptă vom rămâne mai puţini şi astfel se va face mare economie de bani.

- La ce te gândeşti, momeală?

Aoleu! A strigat „Taurul” la mine. Îi răspund regulamentar:

- Dacă muriţi în prima luptă, îmi lăsaţi mie banii dumneavoastră? Aa, nu, nu! Am vrut să spun altceva: vi-i dau eu pe-ai mei, dacă mă lăsaţi în cazarmă.

- Vezi că plutonul a intrat la masă şi tu ai rămas singur pe platou.

Ah, iar m-au păcălit ăştia! E a treia oară când îmi fac figura asta – pleacă tiptil, profitând de faptul că eu stau la raport cu ochii închişi. Şi „Plăvanul” nostru face pe corectul, dar el este complice cu ei.

- Am rămas puţin pe gânduri. Îmi permiteţi să fug după ei?

- Fugi, dar fii atent să nu o iei în sens opus şi să fii nevoit să ocoleşti Pământul ca să îi ajungi la ei! N-aş vrea să te întorci în unitate... la masa de Revelion!

Hai că-i glumeţ şeful meu! Mi-a plăcut poanta. Dar oare ce o fi vrut să spună cu Revelionul? Mi-o da drumul în permisie de Anul Nou? Cam aşa se înţelege.

Se întâmplă, totuşi, ceva ciudat cu Forţa asta de Intervenţie Rapidă. Deşi sunt mândru de mine în noua postură, parcă nu pot să mai suport să stau aici. Totul pare a fi în favoarea mea, dar cred că ăştia mă omoară cu zile. M-am fortificat fizic până la

refuz, deşi sunt aproape olog. Câştig, totuşi, în maturitate şi prestanţă – semăn tot mai mult cu un veteran din Primul Război Mondial. Şi nu înţeleg de ce cad uneori în găleata cu melancolie, de rămân pe gânduri fără să mai ştiu ce se întâmplă în jurul meu. Ori ne-or fi punând ăştia ceva în mâncare? Oare? Ceva care să ne facă mai ageri la minte, mai rezistenţi şi vigilenţi, adevăraţi soldaţi de elită. Sigur aşa se întâmplă , că înainte de a veni aici, eu nu mă gândeam la nimic zile întregi, dar acum nu mai am timp să-mi odihnesc mintea de atâtea frământări.

*

Azi am făcut instrucţie „la sânge”. Toată ziulica am învăţat acelaşi şi acelaşi lucru – modul de escortare a prizonierilor. Sunt de-a dreptul maniaci comandanţii noştri. Au un fix aşa de a te pune să repeţi un lucru de şapte mii de ori, de n-am văzut! Şi nu se plictisesc nici un pic, în timp ce noi devenim nişte roboţi nătângi, executori mecanici ai unor mişcări ce ni s-au întipărit şi în codul genetic.

Într-o pauză, un coleg chiar ne-a avertizat în legătură cu acest lucru:

- Măi băieţi, cred că or să iasă din noi nişte copii, gata instruiţi ca santinele.

Nu ştiu dacă a glumit sau nu, dar eu i-am răspuns serios:

- Ce santinele?! Cred că îi facem direct cyborgi. Aşa că puneţi mâna şi-ncepeţi să mâncaţi sârmă, ca să nu aibă lipsă de calciu!

Ghinionul este că şeful nostru nu este doar maniac, ci şi... cam nepriceput să ne înveţe. Deşi am repetat de-atâtea ori, eu unul nu am înţeles mai nimic. Făceam întotdeauna ce spunea el şi tot îmi zicea că nu e bine. Când a comandat „Culcat!”, eu m-am trântit la pământ, dar a răcnit că nu trebuie să mă culc, pentru că sunt santinelă. Când a comandat altă dată, eu am rămas în picioare, dar acum a întors-o, ţipând că trebuie să mă culc şi eu, că de data asta m-a pus în rolul prizonierului. Apoi când mi-a dat ordin să-l somez pe un camarad care juca rolul evadatului, s-a mirat foarte mult, mai să-şi ia zborul, când am tras două rafale ca să-l dobor pentru că nu s-a oprit la strigătele mele, deşi tot el ne spusese că avem voie să tragem cu arma în cei care nu se supun somaţiilor legale. Şi culmea! Altă ciudăţenie – când a văzut că n-a păţit nimic colegul meu, mi-a spus: „Măi, bine că nu l-ai nimerit, că altfel ne făceam de râsul lumii”, deşi, la tragerile din poligon m-a beştelit o oră, tocmai pentru că nu am nimerit nici o ţintă. Cine să-l mai priceapă şi pe omuşorul ăsta?! Eee!, dar cred că are el ceva cu mine, că prea îmi caută nod în papură; altfel nu se explică. Sau i-o fi părând rău că-i fur meseria? A văzut că prind repede şi ui-te la el că-i pare rău!

Fiecare zi de instrucţie mi se pare o veşnicie. Într-un fel, este în avantajul meu – având senzaţia că timpul trece foarte greu, normal că voi trăi mult mai mult decât cei care trec prin viaţă val-vârtej, fără să priceapă nimic din ea şi ajung la optzeci de ani cu mari păreri de rău că totul s-a dus atât de repede. Ori, eu voi fi sătul de viaţă şi bine merci. Păi ce să le fac eu dacă sunt fraieri?!

Este o mare forfotă prin dormitoare. Umblă toţi brambura, ca teleghidaţii, cu fel de fel de bagaje. De ce, nu ştiu!

L-am întrebat pe Aurică, un comandant de grupă, ce se întâmplă şi mi-a spus că este în legătură cu ce ne-a zis „Taurul" la raportul plutonului. Şi ce mare brânză ne-a spus? Că mâine o să plecăm într-o misiune de luptă, în cadrul forţelor NATO, pentru lichidarea unor bande paramilitare arabe, sinucigaşe, care vor să distrugă totul în jurul lor, cam prin... Bosnia... Harghito-Bucovina sau cam aşa ceva. Unde o fi cu precizie, nu ştiu, dar din câte mi-am dat eu seama, este pe-aproape – Harghita, Covasna, pe-acolo, pe la ungurii noştri.

Toţi sunt foarte îngrijoraţi, dar eu, sincer să fiu, nu văd nici un pericol grav. Dacă arabii ăia sunt sinucigaşi, n-au decât să se sinucidă, ce-mi pasă mie?! Eu doar să fiu atent să stau mai departe de ei ca să nu îi văd morţi, că mă sperii şi cine ştie ce mai visez.

Mai multe probleme îmi fac din cauza puştii. Comandantul ne-a ordonat să fim permanent „cu arma la picior", dar caporalul mi-a luat-o de sub pătură şi mi-a dus-o în rastel; şi m-a şi certat că... nu ştiu ce... din cauza mea nu îi ieşeau lui puştile la numărătoare. Până la urmă am acceptat amândoi un compromis. Am lăsat arma în rastel, dar am legat-o cu o aţă lungă de piciorul meu drept. Acum pot să dorm liniştit. Chiar dacă vine cineva să ne controleze picioarele, eu trag de aţă şi-mi aduc arma tiptil-tiptil, pe când blegii ăştia or să fie pedepsiţi cu grămada.

*

Am ajuns şi în... Harghito-Bucovina asta sau unde ziceau şefii noştri că ne duc. Nu prea seamănă. Parcă ar fi după bombardament. Ori arabii ăştia se sinucid cu tunul, ori n-am nimerit unde trebuie, mai ales că nu-i nici picior de ungur, ci numai sârbi care vorbesc croata şi spun că sunt musulmani de naţionalitate bosniacă.

Prost am fost că l-am lăsat pe doctor să-mi facă injecţia aceea de liniştire. M-a păcălit că o să suport mai bine drumul până la destinaţie. De fapt, nu m-a liniştit, m-a adormit. Şi, pe deasupra, m-a cam şi zăpăcit puţin. Când ne-am îmbarcat pentru plecare, părea că mă urc într-un tren, dar când am coborât, aş fi jurat că e avion.

Aici am fost băgaţi direct în dispozitiv. Unde o fi şi ce o fi „dispozitivul" ăsta, nu ştiu, că eu nu văd nimic în jurul meu. Pur şi simplu ne-au împrăştiat pe un câmp presărat cu arbuşti şi gata, ei au scăpat de griji. Fac şefii fel de fel de experienţe pe seama noastră şi noi credem tot. Ne-au mai şi păcălit că avem în faţă inamicul. Vax! Nu se vede nimeni. Poate că arabii sunt băgaţi în dispozitivul ăsta, stau acolo ca boierii, la o cafeluţă şi nici că le pasă, iar noi o trebui să-i găsim, să-i dăm afară şi să intrăm în locul lor. Aşa ar mai avea logică.

Dar poate că nu am înţeles eu bine cum stau lucrurile, din cauza injecţiei doctorului. Spun asta deoarece ai noştri au început să sape şanţuri, gropi şi locaşuri de tragere. Ştiu ei ce ştiu. S-ar putea să îi caute pe arabi, cel puţin pe cei care s-au sinucis deja şi au fost îngropaţi.

Bine că eu nu particip la aşa ceva. Poate nu s-a sinucis unul bine şi îl găsesc eu viu în pământ, cerând ajutor. Cu reflexele mele de soldat de elită, cred că l-aş împuşca imediat.

Mie mi-a dat comandantul nostru altă misiune. Mi-a spus:

- Momeală, fii pe fază, că peste puţin timp vei intra în acţiune!

- Adică ce voi face?, am întrebat eu dintr-o curiozitate tactică.

- Adică vei pleca pe această direcţie – şi mi-a arătat cu mâna – vei scotoci toată zona noastră de responsabilitate, determinându-l pe inamic să-şi divulge poziţiile ocupate. Va fi prima zi de când eşti în F.I.R., când vei face ceva util, cu sau fără voia ta.

- Biiineee, bine!, l-am oprit eu sătul de reproşurile lui nefondate. Ziceţi-mi mai bine cum arată arabii ăştia, ca să ştiu dacă mă întâlnesc cu ei!

- Păi... cum să arate? Aşa... buzaţi... şi cam urâţi. O să-i recunoşti tu imediat ce o să-i vezi.

Asta a fost toată discuţia. Acum aştept să-mi dea semnalul de plecare. Să reţin descrierea: buzat şi urât.

Văd că oamenii noştri au terminat de săpat gropile şi au intrat în ele. Măăăiii, da' blegi mai sunteţi! Adevărat că cine sapă groapa altuia, intră singur în ea. Nu puteaţi să staţi în fund pe iarbă, acum să vă amorţească picioarele ridicaţi pe vârfuri, urmărindu-mă pe mine să vă fac semn.

Îl vedem pe comandantul nostru cum se apropie. A fost la adunarea ofiţerilor. Ce prostii le-o mai fi spus pe-acolo şi căşună acum pe noi cu altă belea?! Parcă văd că trebuia săpat în altă parte. Strigă la noi:

- Plutonul unu, adunarea pe un rând în tranşeea din faţă!

Ne adunăm toţi, în ordine, după o mică îmbulzeală generală. Mai sunt doi căzuţi pe jos, călcaţi în picioare de ceilalţi în zăpăceala creată. Unul s-a ridicat deja. După câteva secunde mă ridic şi eu cu greu.

- După cum ştiţi, ni se adresează „Taurul”, am ocupat acest aliniament pe care l-am fortificat prin lucrări genistice uşoare. Dispozitivul actual este provizoriu, întrucât, misiunea noastră imediată este de a neutraliza grupurile paramilitare ascunse în valea aflată în faţa noastră. Avem informaţii că inamicul dispune de armament sofisticat şi este ferm hotărât să lupte până la ultimul strop de viaţă...

- N-are cum, îl corectez eu. Când te sinucizi, pac şi gata!, nu te mai lupţi cu nimeni. Înseamnă că...

- Înseamnă că, la „paraşutism” la tine, ai căzut cu capul în maşina de curăţat cartofi. Taci şi nu mă mai întrerupe! Vedea-te-aş prizonier la arabi, să-i tâmpeşti şi pe ăia, că pe mine m-ai omorât cu zile!

Nu mai zic nimic. Iar îi pare rău că îi dau peste cap raţionamentele lui eronate.

Îl auzim cum continuă:

- În stânga noastră sunt plutoanele 2 şi 3 din compania noastră, iar în dreapta, dincolo de pădurice, este dispus plutonul 3 din compania „TISA”. Vom acţiona cu toţii, la un singur semnal, într-o manieră fulgerătoare, pentru surprinderea şi capturarea sau lichidarea inamicului. Pentru a-i determina, însă, poziţiile, vor pleca mai întâi cercetaşii. Momeală!

- Care-i treaba, şefule?, întreb eu ieşind din şanţ. A sosit cumva momentul să acţionez?

- Da, a sosit. Ia această staţie radio cu care vei ţine legătura cu mine. Te deplasezi pe direcţia reperului 35 – îţi reamintesc – este copacul stufos, aplecat spre dreapta. În momentul în care observi inamicul, mă anunţi prin radio, iar noi vom ataca prin surprindere cu toate forţele. Vreau să înţelegi că de tine depinde succesul întregii acţiuni. Fă şi tu o treabă ca lumea, măcar acum!

- Gata, şefu'. Se poate să nu v-ajut, chiar pe dumneavoastră?!

Mi-am luat tot ce-mi trebuie şi am pornit spre copacul stufos, aplecat... spre cel din dreapta.

Acum să fiu atent, că arabii ăştia sunt cam periculoşi; se sinucid foarte violent, cu tunuri, cu bombe... Dacă ajung la ei, o să-i învăţ eu să se sinucidă mai paşnic: o venă tăiată, un borcan cu apă în care să bage capul... Ce atâtea distrugeri!

Dar nu am înţeles de ce a zis „Taurul" că or să îi atace fulgerător de îndată ce află unde stau ascunşi. De ce nu i-or lăsa în pace pe bieţii oameni în asemenea momente intime?

Şi n-am mai înţeles un lucru. Cum o fi vrând el să-l anunţ prin radio? Să dau anunţ la radio, să-i dedic o melodie, ce naiba o fi vrând să fac? Of, of, of, tare nu se pricepe să explice! M-a trimis aiurea pe câmpul ăsta şi vrea să mă audă vorbind la radio. Dacă aş putea, i-aş face, aşa în ciudă, o dedicaţie din partea arabilor – melodia „Aş muri, da' nu acuma".

Dacă mi-a spus să merg spre copacul... din dreapta aplecat spre cel stufos, înseamnă că acolo este inamicul. Păi eu n-oi fi chiar atât de prost, să merg drept acolo. Ia să o iau mai pe ocolite, pe lângă pădXuricea asta, să găsesc un loc mai ascuns şi să stau la pândă până când oi vedea vreo mişcare. Trebuie să apară momeala adversarului şi să cădem la o înţelegere, că parcă aşa îmi făcusem planul odată.

Uite că zăresc pe cineva. Este tot un militar. Merge şi el ca prostu', pe câmpul ăsta. Dar nu vine spre mine. Parcă, parcă se-ndreaptă spre... partea dreaptă a reperului stufos. Chiar dacă pe cel aplecat nu-l văd, este clar că merge spre... copacul 35. Înseamnă că acolo este sediul inamicului şi acesta este momeala adversă care, probabil, s-a rătăcit sau nu a găsit nimic şi acum se întoarce acasă. Ia să-l strig. Pare băiat de treabă.

- Heeei! Măi, arabule, vino puţin încoace!

Hai că m-a auzit şi vine spre mine. Ce-i prost, că nu prea pricep limba lui. Poate o şti-o el pe-a mea.

Să ţin cont dacă are semnalmentele specifice arabilor. Îl întreb aşa, mai pe ocolite, să nu-şi dea seama că vreau să îl identific:

- Măi, băiatule, tu eşti urât?

- ... Nu sunt.

- Cum nu eşti, mă, tu nu vezi ce praf ai pe faţă?

- Păi... înseamnă că sunt.

- Dar buzat eşti?

- Nu sunt.

- Nu eşti? Nu ai buzele mari? Poate ţi s-au mai uscat de sete.

- Poate.

E clar, este şi buzat, dar îi e ruşine să recunoască. Buzat şi urât. Corespunde întru-totul. Îl mai întreb ceva ce poate lămuri întreaga situaţie:

- Eşti cumva momeală?

- Da, sunt.

- Bine că ne-am lămurit, măi băiatule, pe tine te căutam. Uite care-i treaba – eu sunt momeala adversarilor tăi. Hai să cădem la o înţelegere!

- Hai!

- Tu ai idee ce pun la cale şefii noştri?

- Vor să se omoare unii pe alţii.

- Să se omoare unii pe alţii?! Nu m-am gândit nici o clipă la aşa ceva. Măi ce parşivi mai sunt! Pe noi ne-au minţit că voi treceţi prin mari decepţii... în fine. Acum ce facem?

- Păi eu zic să intrăm în pădure, pentru a fi protejaţi, şi apoi să ne anunţăm comandanţii că am descoperit inamicul, că aşa a fost ordinul.

- Ai dreptate. Trebuie să executăm ordinul până la capăt. Dar cum anunţăm?

- Cu ajutorul staţiei radio. Dă-o mie să-ţi arăt! Apeşi pe butonul ăsta şi vorbeşti.

- Lasă, mă, că ştiam şi eu!

Aşa fac şi-i transmit „Taurului”:

- Alo! Şefu’! V-am rezolvat. Am găsit inamicul.

Mă întreabă unde se află. Îl întreb şi eu pe arabul de lângă mine:

- Unde sunteţi, mă?

- Imediat după pădurice.

Îi raportez şefului, dar acum vrea să ştie dacă sunt mulţi şi ce au de gând să facă.

- Câţi sunteţi, măi? Şi ce aveţi de gând să faceţi?

- Un pluton. Vrem să atacăm pe direcţia copacului stufos.

Transmit mai departe:

- Şefule, sunt mulţi al naibi – un pluton întreg. Se deplasează spre copacul cu pricina. Eeeei!! Cum care?! Copacul spre care sunt aplecaţi toţi ceilalţi.

Gata, a înţeles. A spus că va trece imediat la acţiune.

Îl invit acum şi pe arabul meu să-şi alerteze trupele sale. O face în câteva cuvinte, mult mai succint decât mine, pentru că are şefi care pricep repede ce li se transmite:

- Aici „TISA 3 – momeală”. Inamic în acţiune pe direcţia reperului 35. Terminat.

- Acum că ai terminat şi tu, hai să stăm jos, să ne odihnim şi să ne uităm la ei ce fac!

Ne aşezăm lângă un copac bătrân. Scoatem proviziile de hrană şi începem să mâncăm, depănându-ne amintirile.

E un băiat de nota zece arabul meu. Parcă, parcă îl cunosc de undeva, dar nu ştiu de unde. Cam tot ce mi-a povestit îmi este familiar. Curios că în armată la ei se întâmplă ca la noi. Mai mult chiar, pe unii şefi de-ai lor îi cheamă ca pe-ai noştri.

Aş cam vrea să aflu mai multe lucruri despre ce se-ntâmplă la ei în ţară, de aceea îl întreb:

- Măi, cum mai merg treburile prin... Arabia voastră?

- Care... Arabie?!

- Păi, acolo de unde eşti tu.

- Eu sunt din comuna Voluntari.

- Cuuuuum??!! Din comuna Voluntari?! Şi te-ai dat de partea arabilor? Măi, trădătorule, m-ai făcut să te cred om serios.

- Tu eşti arab, nu eu. N-ai zis că eşti momeala adversarilor mei?

Suntem întrerupţi de bubuituri puternice. A început lupta. Îi spun împăciuitor acestui partener de război:

- Bine, măi, hai s-o lăsăm baltă deocamdată, că-i încâlcită treaba! Ne lămurim noi la urmă. Acum să ne uităm la lupta asta, să vedem care bate!

Este de acord cu mine. Am zis eu că-i băiat de treabă.

În faţa noastră este o învălmăşeală de nedescris. Aleargă toţi în toate părţile. Parcă-l văd şi pe comandantul meu de pluton cum se zbate ca un turbat. Dar nici arabii nu se lasă. Vor să-i încercuiască pe-ai noştri. Tovarăşul meu observă manevra şi nu scapă prilejul să se laude:

- Fii atent ce bătaie luaţi! Nu rezistă nimeni în faţa companiei „TISA”.

- Ce „TISA” visezi, măi? Asta-i companie de-a noastră.

- Tu visezi, nu eu. Uite că ai tăi au luat-o la fugă!

- Da, dar fug spre voi. Iar acum, după ce v-au gonit, se retrag pe vechile poziţii.

- Ba ai nostri au învins şi acum pleacă în ordine în spatele păduricii.

Se pare că are dreptate, dar eu n-oi fi prost să recunosc. Lupta s-a încheiat prin retragerea tuturor forţelor pe aliniamentele iniţiale. Când m-oi întoarce la ai mei, o să-şi verse „Taurul” toată furia pe mine. Trebuie să fac ceva mai deosebit, ca să fie mulţumit de prestaţia mea. Îmi vine o idee genială – să-l iau prizonier pe arab şi să i-l duc plocon.

Mă ridic fulgerător, stau niţel înţepenit până mi se dezmorţesc picioarele, apoi iau arma şi îl somez pe individul ăsta din comuna Voluntari care moţăie şi habar n-are ce-l aşteaptă:

- Măi, trădătorule, ia trezeşte-te, ridică mâinile că te iau prizonier şi-o să te duc la ai mei, să vedem dacă îţi mai arde să te lauzi atâta! Şi să nu-ncerci vreo şmecherie, că trag! Am împuşcat eu pe unul la antrenament, dar acum că-i caz real.

Hai că l-am păcălit. Nu credeam că o să vrea. Blegul, s-a ridicat, şi-a strâns lucrurile şi a ridicat mâinile.

Vrea să-mi predea arma, dar nu-i merge cu mine. Îl reped de nu se vede:

- Ţine-ţi, mă, arma! Nu ţi-e ruşine? Puturosule! Oi fi vrând să ţi-o car eu. Pune-ţi-o la spate şi ia-o înainte, pe unde au plecat ai mei!

Ajungem cu bine la vechile poziţii. Jale mare aici. Peste tot ologi, bandajaţi; spital de campanie în toată regula.

Îl văd şi pe şeful meu. Are o mână legată de gât, un picior bandajat, o arcadă spartă şi pieptul plin de sânge. În rest, e bine. Gura tot mare o are şi-i cu chef de harţă.

Cum ajung în preajma lui, îi raportez plin de satisfacţie succesul meu, cu gând să-l mai înveselesc puţin:

- Şefule, am văzut că n-aţi făcut nici o brânză, dar nu vă necăjiţi! Tot ne-am ales cu ceva – am luat eu un prizonier.

Eeeiii!, dar nici n-apuc să termin vorba, că arabul meu ridică arma spre mine şi zice:

- Ba eu l-am făcut pe el prizonier şi l-am adus aici.

Sunt pe punctul de a trage o ceartă de pomină cu el, dar ne întrerupe „Taurul”:

- Măi, nenorociţilor! Ne-aţi făcut să ne batem între noi. Noroc că nu a murit nimeni, că altfel vă trimiteam acasă pe jos. Tu pleacă la compania ta, iar pe tine momeală – şi se întoarce către mine – o să te bag în Curtea Marţială, să stai la ocnă toată viaţa, că mi-ai mâncat avansările în grad pe douăzeci de ani.

Am zis eu că omuşorul ăsta nu e zdravăn. Când visează că mă bagă în dispozitiv cu arabii, când în curtea cu marţieni. Are mintea plină de halucinaţii.

Se apropie de noi un curier care îi raportează:

- Domnule căpitan, a ordonat domnul colonel, peste o oră adunarea pe forma de teren TAVA.

*

Vorbeşte colonelul în faţa întregului detaşament:

- Deşi atacul s-a declanşat în urma unei erori, amploarea şi violenţa acţiunilor desfăşurate de trupele noastre au intimidat într-atât adversarul, încât acesta s-a predat necondiţionat forţelor canadiene dispuse pe celălalt versant al văii. Am fost felicitaţi de comandantul eşalonului superior NATO, pentru reuşita acţiunii. Totuşi, îi voi pedepsi exemplar pe cei doi cercetaşi implicaţi şi pe comandanţii lor, din cauza cărora au fost răniţi numeroşi camarazi de-ai noştri.

Opa!, despre mine-i vorba. Acum este momentul să mă lămuresc asupra unei probleme care nu-mi dă pace. Ies în faţă, întrerupând politicos, printr-un gest cu mâna, discursul superiorului nostru:

- Domnule colonel, staţi aşa puţin, lămuriţi-mă şi pe mine! Până la urmă cine a învins, că m-am contrazis cu-n arab, mai mai să ne batem?

RĂSPUNDEM ASCULTĂTORILOR

Am avut eu multe funcţii de răspundere la viaţa mea, dar aceasta de acum este, parcă, cea mai importantă. Lucrez în cadrul unui post de radio naţional, la departamentul „Relaţii cu publicul”. Am fost angajat, nu oricum, ci pe baza coeficientului de inteligenţă.

Ce face tot omul când se trezeşte dimineaţa? Dă drumul la radio. Şi ce aude? Ceea ce dorim noi să-i spunem. Dacă emitem în eter un program optimist, plin de ştiri mobilizatoare, cum că o personalitate americană a spus despre noi că ne redresăm văzând cu ochii, primul ministru declară că toate nereuşitele au stagnat şi acum începe revigorarea economică, de asemenea că un reporter al nostru tocmai s-a întors din piaţă unde toate preţurile au scăzut cu 1% şi-i mai tragem şi cu o muzică săltăreaţă, gata, oamenii devin bine-dispuşi, gândesc pozitivist, se salută respectuos, merg vioi fredonând cântece de pahar, se urcă în mijloacele de transport în comun uitând să nu composteze biletul, iar pe stradă adună toate hârtiile întâlnite în cale.

Dimpotrivă, dacă noi anunţăm că întreprinderile considerate cele mai prospere sunt, în realitate, în pragul falimentului, că preţul energiei electrice se va dubla faţă de ceea ce ne aşteptam noi, că se preconizează triplarea amenzilor rutiere pe ziua în curs, toate combinate cu o muzică gen „n-am avut noroc pe lume”, oamenii vor deveni arţăgoşi, suspicioşi, sensibili la orice greşală, aşteptând cu nerăbdare un cât de mic motiv de ceartă.

Aşa se manipulează masele. Iar eu lucrez chiar în miezul evenimentelor, adică în studioul de transmisie: o cafeluţă pentru crainici, o ceaşcă spălată, o lumină aprinsă la comanda operatorului, iar când şeful îmi dă atenţia cuvenită, mă trimite să-i fac piaţa, pe motiv că „şi-aşa mai rău încurc lucrurile” zice el, dar eu ştiu că nu vrea să-i fur meseria (asta mi s-a întâmplat cam la toate locurile de muncă), mai ales că s-au furat şi alte lucruri din clădire.

Ieri mi-a surâs şansa, nu numai în plan profesional, dar şi în cel al satisfacţiei sufleteşti. Şeful şi-a recunoscut înfrângerea în faţa mea. Şi-a călcat în picioare mândria, demnitatea, orgoliul, tupeul de şef şi a venit la mine implorându-mă să îl ajut. Cu puţină imaginaţie, l-am văzut căzând în genunchi cu ochii în lacrimi, cerându-mi sprijinul:

- Măi, băiatule, mi-a spus el bătându-mă prieteneşte cu mâna pe umăr, am nevoie de tine pentru emisiunea de mâine „Răspundem ascultătorilor”. Uite care-i problema: simpatizanţii noştri parcă au înnebunit; ne trimit săptămânal sute de scrisori şi în ritmul ăsta nu mai putem face faţă avalanşei de întrebări. De aceea, vreau să te ocupi tu de emisiunea de mâine, ca să mai respirăm şi noi puţin şi să putem pregăti cum trebuie noul format de emisiune săptămânală: „Ascultă, răspunde şi câştigă!” M-am gândit mult şi cred că tu eşti omul cel mai potrivit din tot departamentul.

Am înţeles perfect. Indiferent sub ce formă o spune şeful, este clar că au nevoie de mine ca de aer. Păi ce să le fac eu dacă toţi crainicii noştri sunt numai „lapte şi miere", vorbesc frumos, nu se supără, nu se ceartă cu nimeni, suportă injurii. S-a învăţat lumea cu nărav. Li s-au suit oamenii în cap. Vor toţi să profite la maxim de sfaturi gratuite. Dar lasă că-i aranjez eu! Voi deveni arma secretă a instituţiei, pentru că într-o lume de mămăligi, este nevoie şi de un făcăleţ. Şi dacă o să am succes, poate o să prind un post permanent în cadrul rubricii.

Am mers în spatele clădirii unde se aruncă scrisorile şi am ales câteva la întâmplare. Le-am desfăcut, le-am studiat cu atenţie şi apoi am conceput răspunsurile.

Dimineaţa am mers la şef să i le arăt, dar mi-a spus că are încredere în mine şi mă dă pe post fără corecturi, mai ales că s-a devansat emisiunea cu o oră şi suntem în criză de timp. Chestia asta chiar că m-a uimit. Cred că şeful a cam mirosit că „i se clatină scaunul" şi o fi vrând să mă propună în locul lui, pe mine. Ia să-i privesc şi eu, aşa mai de sus, pe viitorii subordonaţi, că destul au râs şi ei de mine!

Sunt în faţa microfonului. Mi se face semn că pot să încep. Deci:

- Stimaţi ascultători, s-a adresat rubricii noastre, doamna... Frusona Birgheasa, din Bucureşti. Între noi fie vorba, doamnă, da' tare urât nume aveţi! Ne spuneţi că deţineţi un depozit la CEC de 60.000 lei, datând din anul 1946. Întrebaţi dacă vă mai puteţi ridica banii.

Stimată doamnă, dincolo de faptul că şi un copil de grădiniţă ar râde dacă v-ar auzi, noi vă răspundem politicos. În anul 1947 a avut loc o reformă monetară cu un raport de transformare a leului de 20.000 la unu. Aşa că suma dumneavoastră de 60.000 lei s-a transformat într-una de... trei lei. În 1952 a fost o nouă reformă monetară, în urma căreia, o mie de lei au devenit cinci lei, fapt ce a determinat ca dumneavoastră să deveniţi datoare la Stat, neavând bani suficienţi pe carnet. Având în vedere evoluţiile monetare ulterioare, dobânzile aplicate în ultimele... multe decenii, vă anunţăm cu regret că în prezent aveţi o datorie de 954.382 lei. De asemenea, conform unei hotărâri recente, încă nepublicate, a Ministerului de Finanţe, orice datorie faţă de Stat, neplătită în termen de treizeci de zile de la data aducerii ei la cunoştinţă, se dublează. De aceea vă rugăm să vă prezentaţi urgent la cea mai apropiată filială CEC, pentru a vă achita datoria.

Totodată, rugăm pe toţi ascultătorii să ne scrie cât mai repede dacă au situaţii similare, pentru a li se putea calcula, pe gratis, datoriile.

- Domnul Aurel Zăpor din Galaţi ne relatează o întâmplare hazlie, care se poate lăsa cu ani grei de temniţă. Dânsul spune că, lucrând pe un şantier de construcţii, a avut într-o zi ideea de a face o glumă, izbind puternic cu lopata într-o baracă metalică în care se aflau mai mulţi muncitori. Luaţi prin surprindere de bubuitul loviturii, toţi aceşti oameni s-au speriat groaznic, iar o femeie aflată printre ei, a leşinat. Dusă urgent la spital, cu o bicicletă, acesteia i s-a făcut o injecţie greşită, care a făcut să i se umfle mâna. Domnul Zăpor ne mai precizează că femeia nu a murit, încă, pentru că are nişte relaţii, şi ne întreabă, dacă se întâmplă ceva rău cu aceasta, dânsul ce păţeşte?

Regret că nu vă pot da un răspuns exact, deoarece nu dispun de nişte amănunte strict necesare pentru elucidarea cazului dumneavoastră. Vă rugăm să reveniţi cu alte

precizări, din care să reiasă clar ce mână i s-a umflat femeii, cea cu injecţia sau cealaltă, cine i-a făcut injecţia greşită, dacă muncitorii aceea se aflau în baracă cu sau fără aprobare, dacă bănuiţi că ei consumau acolo alcool şi nu în ultimul rând, dacă v-a văzut cineva lovind cu lopata în peretele metalic?

În general vă pot da câteva sugestii la alegere: să negaţi totul, să susţineţi că aţi lovit baraca pentru a scutura pământul de pe lopată, să daţi vina pe medic sau, în ultimă instanţă, să dispăreţi.

Deci, vă rugăm să reveniţi cu o nouă scrisoare, chiar şi din puşcărie, pentru că noi vă vom ajuta să aflaţi exact ce vă aşteaptă, în urma faptei săvârşite!

- Mai departe. Doamna Aurora Boeraru ne spune, cu un scris indescifrabil, că suferă de... „rinită cronică... acută”... sau... gută, adică, după cum ne explică dânsa cu prea multe amănunte, o râcâie ceva pe gât, i se umflă genunchii dacă stă aplecată şi o înţeapă şi ceva în spate, ca un fier roşu. Mă întreb, cum vedeţi, doamnă, culoarea roşie a fierului dacă ziceţi că-i în spatele dumneavoastră? Dar, să zicem... Mai sunt şi alte detalii neimportante referitoare la inimă, plămâni, ficat, rinichi şi splină, pe care nu le-am înţeles. Oricum, ce am descifrat este suficient.

Doamnă Aurora Boreală, - aveţi un nume cunoscut, dar nu ştiu de unde să îl iau - situaţia dumneavoastră este foarte gravă. În primul rând, pentru că nu există încă un doctor „curcubeu”, adică unul care să aibă specializări în toate suferinţele care vi s-au adunat în corp, ca gorneţii pe oaie. În al doilea rând, pentru că apelând la mai mulţi medici în acelaşi timp, fiecare va urmări să vă vindece în domeniul său şi să vă agraveze bolile tratate de ceilaţi, ca să pară ei mai cu moţ, deci, mai bine lipsă! Din câte mă pricep eu, sunteţi pe marginea prăpastiei, de aceea mesajul meu este să nu renunţaţi la luptă, să rămâneţi optimistă şi să mergeţi înainte cu încredere.

Mă gândesc acum că o şansă de scăpare ar fi să nu vă mai aplecaţi şi să nu vă mai umflaţi genunchii. Dacă o faceţi intenţionat, opriţi-vă cât mai aveţi timp, iar dacă nu vă puteţi controla, nu mai e vina mea, singură v-aţi făcut-o.

Îmi vine acum o idee – băgaţi-vă-n ghips! Nu o să mai puteţi să vă aplecaţi şi nici genunchii nu or să mai aibă loc să se umfle. Dar să nu cumva să uitaţi să vă lăsaţi loc pentru... „evacuări”, că riscaţi să muriţi blocată! Înţelegeţi ce vreau să spun!

- Tot sfaturi medicale doresc şi domnii: Ion Avram, Nicu Hagiu din Bucureşti, Ana Petre din Urziceni, Teofil Carp din Plopeni şi, probabil, mulţi alţii. Le răspund la toţi odată: da’ mai mergeţi, măi fraţilor, şi la doctori! Păi vreţi să vă vindec eu pe gratis? Cineva mi-a spus că este netransportabil. Dar ca să pui scrisoarea la poştă, cum te-ai transportat? Păi vedeţi că sunteţi neserioşi?!

- Să continuăm! Domnul Barbu Bogdan are probleme la notariat, dar ne scrie tot nouă. Dânsul a vândut casa părintească în urmă cu douăzeci de ani, pe baza unei chitanţe de mână, unor vecini care s-au angajat, verbal, să aibă grijă de părinţii în vârstă ai dumnealui, încă locuitori ai imobilului. Acum, după ce părinţii i-au decedat, vrea să ia casa înapoi, invocând faptul că acea chitanţă nu are valoare legală, după cum i-a spus cineva, iar el nici nu putea să vândă casa la acea vreme, deoarece nu îi aparţinea, bătrânii fiind încă în viaţă. Ne întreabă dacă are şanse, într-un eventual proces, în faţa vecinilor cumpărători.

Domnule Barbu, toată stima pentru dumneavoastră, că nu vă cunosc, dar ştiţi că sunteţi nesimţit, domnule?! Păi bine măi, nene, ţi-ai vândut casa cu părinţi cu tot şi acum ceri ajutor radioului ca să o iei înapoi?! Crezi că noi suntem hingherii pensionarilor, călăii bunului simţ sau mercenarii monstruozităţii tale sufleteşti? Nu ţi-e ruşine să mai ceri casa înapoi? Dacă nu ţi-e ruşine, cere-o! Fă-i praf pe acei vecini grijulii, în ghilimele, care, de hapsâni ce sunt, s-au repezit să ia ce nu era al lor! Multă grijă credeţi că au avut de bieţii dumneavoastră părinţi? Aiurea! La casă le-a fost ochii. La casă, la pământ, la orătănii. Pe bătrâni, probabil că i-au mutat într-un hambar prăfuit unde au murit în anonimat, de unii singuri, poate chiar strangulaţi. Bieţii oameni! Aşa proşti, nici c-am mai pomenit! Să vă lase să vindeţi casa cu ei cu tot, fără să se împotrivească, fără să facă gălăgie. Chiar că şi-au meritat soarta. Da' mă plângeam la Primărie, la Poliţie, nu mă lăsam. Parcă primarul altă grijă n-are! Dacă s-ar lua după toţi nebunii din comună, ar fi mai tâmpit ca ei. Grija lui – să fure, să facă avere, cât îi merge. Iar Poliţia, o adunătură de nepăsători. Cică să-ţi prinzi singur hoţul şi să-l duci la ei să îl închidă. Ca să se laude la şefii lor că l-au prins ei. Nu mai e de trăit, fraţilor! Băiat deştept domnu' Barbu Bogdan ăsta. Aşa-ţi vine – să vinzi casa cu tot ce e în ea şi să pleci în lumea largă.

În acest moment îl văd pe şeful meu că se apropie, îmi ia microfonul şi-mi face un semn cu mâna, de profundă mulţumire, ceva ca atunci când vrei să-i spui cuiva: „Bine, măi, pleacă de-aici!”, dar, desigur, nu cu acest înţeles.

Se adresează ascultătorilor şi parcă presimt că vrea să mă prezinte ca pe noul redactor al rubricii:

- Stimaţi ascultători, după cum v-am promis, inaugurăm astăzi noua noastră rubrică intitulată: „Ascultă, răspunde şi câştigă!” Aţi ascultat în minutele anterioare o persoană, răspunzând unor întrebări adresate redacţiei. În continuare, pe baza celor auzite, trebuie să răspundeţi la întrebarea: „Ce coeficient de inteligenţă are această persoană?”, printr-o scrisoare sau un e-mail trimis pe adresa noastră. Cel care va deduce cu exactitate răspunsul, va câştiga premiul de o mie de euro. Data limită de primire a răspunsurilor – miercurea viitoare, la ora 12.00. Pentru emisiunea următoare, pregătiţi-vă să descoperiţi o greşeală, desigur, bine ascunsă, dintr-un text ce vă va fi prezentat!

Deci asta era, şefule! Nu tu avansare, nu tu mărire de salariu, ci doar te-ai folosit de mine, iar acum mă trimiţi din nou la spălat ceşti. Bineee!, dar te-ai lins pe bot – vedea-te-aş cu sacoşa-n mână, umblând prin piaţă ca un prost!

MECIUL ANULUI

Am fost arbitru de fotbal. Acum nu mai sunt, pentru că m-am retras. Eee, dar nu oricum, ci în plină glorie. Apogeul carierei l-am atins în timpul meciului dintre echipele SMEAUA şi DURANO, meci decisiv pentru desemnarea campioanei naţionale.

Am fost desemnat să conduc acest meci, de către Federaţie, ca fiind cel mai bun arbitru... dintre cei preferaţi de cele două echipe – în total doi, din care unul bolnav.

Meciul a fost foarte spectaculos. S-au dat cu toţii în spectacol de zile mari.

A început de-a dreptul vijelios. Din cauza vântului care sufla puternic din direcţii schimbătoare, ceea ce i-a determinat pe jucătorii ambelor echipe să trimită mingea spre propriul portar, imediat ce o primeau, şi asta mai bine de un sfert de oră. C-aşa-i primul sfert de oră, sufocant; pentru suporterii care, pur şi simplu se sufocau de căldură în tribune. Norocul lor că îşi mai difersificau activitatea cu căscaturi prelungi, dar şi cu schimburi de păreri avizate, de genul: „Ce vrea boul ăla să facă?” sau „Ui-te măi, berbecu’, doarme!”.

Oricum, după acest prim sfert de oră de tatonare palpitantă, meciul s-a înteţit, iar vântul s-a oprit. Mergeau acum pasele de la unul la altul, de la unul la altul, încât nu mai pricepeau bieţii spectatori cine joacă cu cine. Păi, bineînţeles, ce ştie spectatorul?! Vine la meci cu o pregătire de „habar n-am”, dar se crede mare specialist în dat pase şi tras la poartă. Iar dacă-l pui, o să paseze lui frate-său în tribune, ca să nu mai spun că din penalty, nimereşte poarta... de la intrare.

Eeee!, uite-aşa a venit şi minutul 25, primul moment de cotitură al meciului, care m-a obligat s-o dau cotită, dar totul în spiritul regulamentului. Atacantul central duranovist, Bâlboaşă, a pătruns în careul echipei Smeaua şi, fiind lovit cu mingea în cap, şi-a dat un cot în coaste, s-a împiedicat cu piciorul drept de propriul picior stâng, şi-a muşcat limba şi a căzut lat, cerându-mi apoi să acord fault.

Fără nici o ezitare am alergat la arbitri de linie, la antrenori, la portari şi la portarul stadionului pentru a mă consulta temeinic, după care am indicat lovitură de pedeapsă. De-aici, mare scandal. Am fost înconjurat de jucătorii care protestau ameninţându-mă, în mod civilizat, cu degetele strânse în pumn, pentru decizia luată.

În acele momente grele am simţit ataşamentul publicului care, judecând cu obiectivitate faza, m-a încurajat călduros cu strigăte de „Huuuooooo!!”

Se crease un timp mort în care toată lumea aştepta o rezolvare, o ieşire din impas. Şi atunci mi-am dat seama fulgerător, după câteva minute de îmbrânceli, că numai eu am rezolvarea în mână. Pur şi simplu, găsisem ieşirea: am ieşit din careu şi, odată cu mine, fără să-şi dea seama de manevra mea subtilă, au ieşit şi jucătorii protestatari ai echipei Smeaua, mai puţin portarul, care a strigat împăciuitor către coechipieri: „Lăsaţi-l, mă, naibii de prost!”

S-a creat astfel posibilitatea ca atacantul Bâlboaşă să execute lovitura de pedeapsă. Ceea ce a şi făcut, fără să mai aştepte fluieratul meu, că deja fluierau destui în tribune. Spre ghinionul lui, mingea a lovit bara din stânga portarului, dar s-a întors la el. Dovedind că are mult sânge rece sub pielea transpirată, Bâlboaşă a mai şutat o dată, dar în bara din dreaptă, apoi încă o dată în cea transversală de unde mingea a venit la mine. Cuprins de această febră a şuturilor, am tras şi eu, foarte puternic, dar în braţele portarului. Astfel, conflictul s-a aplanat, iar jucătorii şi-au reluat ţesătura de pase.

Când mă deplasam către centrul terenului urmărind să controlez perfect ostilităţile, dar şi să mă feresc de obiectele aruncate din tribune, s-a apropiat de mine căpitanul echipei Durano, jucătorul Haită, care, alergându-mă cu insistenţă, m-a bătut prieteneşte cu ghiontul în coaste, reproşându-mi: „De ce n-ai băgat, mă, gol? Cât e poarta aia de mare, ai tras ca prostu-n portar.” Dar nici eu nu m-am lăsat: „Prostul vostru-i şi mai mare, că a tras de trei ori în bară, aşa că du-te şi latră la el!”

Poate că dialogul nostru ar fi degenerat într-un mic conflict dacă nu se apropia de noi căpitanul echipei Smeaua. Acesta l-a îndepărtat pe Haită cu un brânci inofensiv, şoptindu-i amical: „Mută-ţi, mă, pipota de-aici!”. Nici nu am apucat să-i mulţumesc pentru gest, că l-am şi auzit spunând: „Ca să fie dreptate, trebuie să ne dai şi nouă un penalty. Mă duc să cad în careu.” Şi a căzut.

Acum altă dandana. Ştiind ce va urma, mi-am pus instinctiv mâinile în cap. Dar, spre surprinderea mea, a urmat o stare de imponderabilitate pe care, pe moment, nu am înţeles-o, dar pe care mi-am explicat-o apoi prin faptul că toţi mă împingeau din toate părţile, încât nu mai atingeam pământul şi nu mă mai puteam deplasa în nici o direcţie, deşi dădeam din picioare din răsputeri.

Şi cum se întâmplă de regulă că în situaţii critice îţi vin idei salvatoare, aşa mi-a venit şi mie să mă las greu şi apoi să o iau spre o maşină a „Salvării”. Dar m-am răsgândit pe traseu, deoarece mi-am dat seama că şoferul ţine cu Durano, pentru că luase un levier în mână, ca să-şi susţină echipa.

Mi-am asumat încă o dată toată răspunderea şi, cu orice risc, fără nici un compromis, am acordat penalty de la 14 metri.

Eii na! De data asta i-am făcut praf pe toţi, că nu se aşteptau la aşa ceva. Şi până să zică vreunul ceva, le-am luat-o înainte: „Şi de ce să nu se poată, domnilor? Dar să cazi degeaba se poate?!” Eii!, cu treaba asta i-am redus la tăcere. A strigat doar unul din tribuna oficială, nesemnificativ: „Măi, băiatule, pe cuvântul meu de Preşedinte al Federaţiei că de mâine-ţi dau papucii!”

Şi pe când mă gândeam eu ce o să fac cu papucii ăluia, dacă tot zicea că mi-i dă, lovitura de pedeapsă s-a executat. Din păcate pentru mine, s-a şi marcat: 1 – 0 pentru Smeaua.

Şi în timp ce smeiştii se pupau, se-mbrăţişau, adversarii lor au sărit pe mine. Cel mai urât făcea unul, c-o figură de copil, pe care îl poreclea lumea „Zbanghitu”. Acest individ m-a jignit inexprimabil cu vorbe şi gesturi, încât m-a făcut să-mi dau seama că – bietul om! – nu se mai exprimă el, ci, în locul lui vorbeşte vreun strămoş zoomorf care i s-a trezit din negura mileniilor şi vrea să comunice cu mine. Aşa că am făcut şi

eu pe zoomorful şi i-am răspuns cu tact: „Spune-i, măi, ăluia care te-a decupat din „Urzica”, să te lipească la loc!”. Dar nu am putut să-l potolesc, ba dimpotrivă, individul a devenit şi mai violent. Şi nici una nici două, i-a pleznit o palmă unui coechipier care tocmai mă înjurase şi el, repezindu-l: „Ce te bagi mă-n vorba noastră?!”

În faţa unui asemenea comportament nesportiv, m-am simţit obligat să adopt o atitudine foarte severă, mai intransigentă ca oricând. I-am acordat fără nici o tărăgănare cartonaşul gălbui, avertizându-l cu toată seriozitatea: „Fii atent cum te comporţi! La al treilea cartonaş gălbui, îţi dau unul galben de-o să te usture.”

Şi uite-aşa, cu una cu alta, s-a făcut timpul de pauză. Am fluierat în consecinţă, după care am alergat vreo două minute după minge, deoarece, şmecherii ăştia de băieţi nu voiau să mi-o mai dea. Dar şi eu i-am taxat – am anunţat că voi scurta repriza a doua cu câteva minute, fapt ce a produs rumoare în tribune, mai ales la masa presei, ceea ce a făcut ca pe timpul pauzei, spre ghinionul meu, să fiu asaltat de ziarişti cu fel de fel de întrebări. Că... dacă voi propune Federaţiei modificarea regulamentului, că ce părere am despre căderile în careu, cum explic lovitura de pedeapsă de la 14 metri? Ba m-a mai întrebat unul şi de treaba cu papucii ăluia şi câte şi mai câte. La urmă le-am răspuns şi eu la toţi odată, foarte concis: „Domnilor, aveţi dreptate, nu sunt de acord.” Cu asta s-a încheiat orice discuţie, mai ales că nimeni nu a mai fost capabil să pună vreo întrebare.

În partea a doua a meciului, sarcina mea a fost mult mai uşoară. Mai greu le-a fost oamenilor de ordine, că s-au încăierat suporterii în tribune, iar eu, profitând puţin de învălmăşeală, am lăsat jocul să curgă, nemaiamestecându-mă în unele mici bătăi între jucători care, tratate cu indiferenţă, se rezolvau de la sine cu câte un bandaj în plus ce apărea pe teren.

Dar la sfârşit am constatat că de învălmăşeală nu am profitat numai eu, ci şi antrenorii celor două echipe care, pe nesimţite, au introdus în joc şi rezervere, fără să scoată pe nimeni.

Spre final am recurs la o stratagemă foarte ingenioasă, ca să nu mai fiu pus în situaţia neplăcută de la sfârşitul primei reprize când am fost nevoit să fug după minge. La o fază confuză petrecută în careul echipei Smeaua, am fluierat indicând gol valabil pentru Durano, am insistat chiar la organizatori să se facă modificarea pe tabela de marcaj, iar în acest moment neclar când unii jucători nu pricepeau ce se întâmplă, iar ceilalţi dădeau să se bucure pentru egalare, eu am pus mâna pe minge şi am fluierat încheierea partidei.

Deci, egalitate: 1 – 1. Bineînţeles că meciul trebuie rejucat pentru desemnarea campioanei.

Conducerile celor două echipe au cerut să fie arbitrate de un robot. Şi pentru că Federaţia nu are în dotare aşa ceva, s-a acordat un premiu pentru construirea acestuia.

Păi de ce credeţi că m-am lăsat eu de arbitrat? Lucrez la robot. O să-l programez cu toate cunoştinţele mele de arbitru de fotbal. Ca să văd şi eu, din tribună, un meci arbitrat ca la carte.

S F Â R Ş I T